द्वादश्यां जयलाभञ्च प्राप्नोति पितृपूजकः ।
प्रजां मेधां पशुं वृद्धिं स्वातन्त्र्यं पुष्टिमुत्तमां ॥ ४ ॥
दीर्घमायुरथैश्वर्य्यं कुर्व्वाणस्तु त्रयोदशीं ।
अवाप्नोति न सन्देहः श्राद्धं श्रद्धापरो नरः ॥ ५ ॥
यथा संभावितान्नेन श्राद्धसम्पत्समन्वितः ।
युवानः पितरो यस्य मृताः शस्त्रेण वा हताः ॥ ६ ॥
तेन कार्य्यं चतुर्द्दश्यां तेषां प्रीतिमभीप्सता ।
श्राद्धं कुर्व्वन्नमावस्यां यत्नेन पुरुषः शुचिः ॥ ७ ॥
सर्व्वान् कामानवाप्नोति स्वर्गञ्चानन्तमश्नुते ।
कृत्तिकासु पितॄनर्च्य स्वर्गमाप्नोति मानवः ॥ ८ ॥
अपत्यकामो रोहिण्यां सौम्ये चौजस्वितां लभेत् ।
शौर्य्यमार्द्रासु चाप्नोति क्षेत्रादि च पुनर्व्वसौ ॥ ९ ॥
पुष्टिं पुष्ये सदाभ्यर्च्च्य अश्लेषासु वरान् सुतान् ।
मघासु स्वजनश्रैष्ठ्यं सौभाग्यं फल्गुणीषु च ॥ १० ॥
प्रदानशीलो भवति सापत्यश्चोत्तरासु च ।
प्रयाति श्रेष्ठतां सत्यं हस्ते श्राद्धप्रदो नरः ॥ ११ ॥
रूपयुक्तश्च चित्रासु तथापत्यान्यवाप्नुयात् ।
वाणिज्यलाभदा स्वातिर्विशाखा पुत्रकामदा ॥ १२ ॥
कुर्व्वन्तश्चानुराधासु लभन्ते चक्रवर्त्तितां ।
आधिपत्यञ्च ज्येष्ठासु मूले चारोग्यमुत्तमं ॥ १३ ॥
आषाढासु यशःप्राप्तिरुत्तरासु विशोकता ।
श्रवणे च शुभान् लोकान् धनिष्ठासु धनं महत् ॥ १४ ॥

वेदवित्त्वमभिजिति भिषक्सिद्धिन्तु वारुणे ।
अजाविकं प्रौष्ठपदे विन्देद्गावांस्तथोत्तरे ॥ १५ ॥
रेवतीषु तथा कुप्यमश्विनीषु तुरङ्गमान् ।
श्राद्धं कुर्व्वंस्तथाप्नोति भरणीष्वायुरुत्तमं ॥
तस्मात् काम्यानि कुर्व्वीत ऋक्षेष्वेतेषु तत्त्ववित् ॥ १६ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे काम्यश्राद्धफलकथनं ॥ ३३ ॥

चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

मदालसोवाच ॥

एवं पुत्र गृहस्थेन देवताः पितरस्तथा ।
संपूज्या हव्यकव्याभ्यामन्नेनातिथिबान्धवाः ॥ १ ॥
भूतानि भृत्याः सकलाः पशुपक्षिपिपीलिकाः ।
भिक्षवो याचमानाश्च ये चान्ये वसता गृहे ॥ २ ॥
सदाचारवता तात साधुना गृहमेधिना ।
पापं भुङ्क्ते समुल्लङ्घ्य नित्यनैमित्तिकीः क्रियाः ॥ ३ ॥

अलर्क उवाच ॥

कथितं मे त्वया मातर्नित्यं नैमित्तिकञ्च यत् ।
नित्यनैमित्तिकञ्चैव त्रिविधं कर्म्म पौरुषं ॥ ४ ॥
सदाचारमहं श्रोतुमिच्छामि कुलनन्दिनि ।
यत् कुर्व्वन् सुखमाप्नोति परत्रेह च मानवः ॥ ५ ॥

मदालसोवाच ॥

गृहस्थेन सदा कार्य्यमाचारपरिपालनं ।
न ह्याचारविहीनस्य सुखमत्र परत्र वा ॥ ६ ॥
यज्ञदानतपांसीह पुरुषस्य न भूतये ।
भवन्ति यः सदाचारं समुल्लङ्घ्य प्रवर्त्तते ॥ ७ ॥
दुराचारो हि पुरुषो नेहायुर्विन्दते महत् ।
कार्य्यो यत्नः सदाचारे आचारो हन्त्यलक्षणं ॥ ८ ॥
तस्य स्वरूपं वक्ष्यामि सदाचारस्य पुत्रक ।
तन्ममैकमनाः श्रुत्वा तथैव परिपालय ॥ ९ ॥
त्रिवर्गसाधने यत्नः कर्त्तव्यो गृहमेधिना ।
तत्संसिद्धौ गृहस्थस्य सिद्धिरत्र परत्र च ॥ १० ॥
पादेनार्थस्य पारत्र्यं कुर्य्यात् सञ्चयमात्मवान् ।
अर्द्धेन चात्मभरणन्नित्यनैमित्तिकान्वितं ॥ ११ ॥
पादञ्चात्मार्थमायस्य मूलभूतं विवर्द्धयेत् ।
एवमाचरतः पुत्र अर्थः साफल्यमर्हति ॥ १२ ॥
तद्वत् पापनिषेधार्थं धर्म्मः कार्य्यो विपश्चिता ।
परत्रार्थं तथैवान्यः काम्योऽत्रैव फलप्रदः ॥ १३ ॥
प्रत्यवायभयात् काम्यस्तथान्यश्चाविरोधवान् ।
द्विधा कामोऽपि गदितस्त्रिवर्गस्याविरोधतः ॥ १४ ॥
परम्परानुबन्धांश्च सर्व्वानेतान् विचिन्तयेत् ।
विपरीतानुबन्धांश्च धर्म्मादींस्तान् शृणुष्व मे ॥ १५ ॥
धर्म्मो धर्म्मानुबन्धार्थो धर्म्मो नात्मार्थबाधकः ।

उभाभ्याञ्च द्विधा कामस्तेन तौ च द्विधा पुनः ॥ १६ ॥
ब्राह्मे मुहूर्त्ते बुध्येत धर्म्मार्थौ चापि चिन्तयेत् ।
समुत्थाय तथाचम्य प्राङ्मुखो नियतः शुचिः ॥ १७ ॥
पूर्व्वां सन्ध्यां सनक्षत्रां पश्चिमां सदिवाकरां ।
उपासीत यथान्यायं नैनां जह्यादनापदि ॥ १८ ॥
असत्प्रलापमनृतं वाक्पारुष्यञ्च वर्जयेत् ।
असच्छास्त्रमसद्वादमसत्सेवाञ्च पुत्रक ॥ १९ ॥
सायं प्रातस्तथा होमं कुर्व्वीत नियतात्मवान् ।
नोदयास्तमने विम्बमुदीक्षेत विवस्वतः ॥ २० ॥
केशप्रसाधनादर्शदर्शनं दन्तधावनं ।
पूर्व्वाह्ण एव कार्य्याणि देवतानाञ्च तर्पणं ॥ २१ ॥
ग्रामावसथतीर्थानां क्षेत्राणाञ्चैव वर्त्मनि ।
विरामूत्रं नानुतिष्ठेत न कृष्टे न च गोव्रजे ॥ २२ ॥
नग्नां परस्त्रियं नेक्षेन्न पश्येदात्मनः शकृत् ।
उदक्या दर्शनं स्पर्शो वर्ज्यं संभाषणन्तथा ॥ २३ ॥
नाप्सु मूत्रं पुरीषं वा मैथुनं वा समाचरेत् ।
नाधितिष्ठेच्छकृन्मूत्रकेशभस्मकपालिकाः ॥ २४ ॥
तुषाङ्गारास्थिशीर्णानि रज्जुवस्त्रादिकानि च ।
नाधितिष्ठेत्तथा प्राज्ञः पथि चैवन्तथा भुवि ॥ २५ ॥
पितृदेवमनुष्याणां भूतानाञ्च तथार्च्चनं ।
कृत्वा विभवतः पश्चाद्गृहस्थो भोक्तुमर्हति ॥ २६ ॥
प्राङ्मुखोदङ्मुखोवापि स्वाचान्तो वाग्यतः शुचिः ।

भुञ्जीतान्नञ्च तच्चित्तो ह्यान्तर्जानुः सदा नरः ॥ २७ ॥
उपघाताद्दृते दोषं नान्यस्योदीरयेद्बुधः ।
प्रत्यक्षलवणं वर्ज्ज्यमन्नमत्युष्णमेव च ॥ २८ ॥
न गच्छन्न च तिष्ठन् वै विण्मूत्रोत्सर्गमात्मवान् ।
कुर्व्वीत नैव चाचामन् यत् किञ्चिदपि भक्षयेत् ॥ २९ ॥
उच्छिष्टो नालपेत् किञ्चित् स्वाध्यायञ्च विवर्ज्जयेत् ।
गां ब्राह्मणं तथा चाग्निं स्वमूर्द्धानञ्च न स्पृशेत् ॥ ३० ॥
न च पश्येद्रविं नेन्दुं न नक्षत्राणि कामतः ।
भिन्नासनं तथा शय्यां भाजनञ्च विवर्ज्जयेत् ॥ ३१ ॥
गुरूणामासनं देयमभ्युत्थानादिसत्कृतं ।
अनुकूलं तथालापमभिवादनपूर्व्वकं ॥ ३२ ॥
तथानुगमनं कुर्य्यात् प्रतिकूलं न संजपेत् ।
नैकवस्त्रश्च भुञ्जीत न कुर्य्याद्देवतार्च्चनं ॥ ३३ ॥
न वाहयेद्द्विजान्नाग्नौ मेहं कुर्व्वीत बुद्धिमान् ।
स्नायीत न नरो नग्नो न शयीत कदाचन ॥ ३४ ॥
न पाणिभ्यामुभाभ्याञ्च कण्डूयेत शिरस्तथा ।
न चाभीक्ष्णं शिरःस्नानं कार्य्यं निष्कारणं नरैः ॥ ३५ ॥
शिरःस्नातश्च तैलेन नाङ्गं किञ्चिदपि स्पृशेत् ।
अनध्यायेषु सर्व्वेषु स्वाध्यायञ्च विवर्ज्जयेत् ॥ ३६ ॥
ब्राह्मणानिलगोसूर्य्यान्न मेहेत कदाचन ।
उदङ्मुखो दिवा रात्रावुत्सर्गं दक्षिणामुखः ॥ ३७ ॥
आबाधासु यथाकामं कुर्य्यान्मूत्रपुरीषयोः ।

दुष्कृतं न गुरोर्ब्रूयात् क्रुद्धं चैनं प्रसादयेत् ॥ ३८ ॥
परिवादं न शृणुयादन्येषामपि कुर्व्वतां ।
पन्था देयो ब्राह्मणानां राज्ञो दुःखातुरस्य च ॥ ३९ ॥
विद्याधिकस्य गुर्व्विण्या भारार्त्तस्य यवीयसः ।
मूकान्धबधिराणाञ्च मत्तस्योन्मत्तकस्य च ॥ ४० ॥
पुंश्चल्याः कृतवैरस्य बालस्य पतितस्य च ।
देवालयं चैत्यतरुं तथैव च चतुष्पथं ॥ ४१ ॥
विद्याधिकं गुरुं देवं बुधः कुर्य्यात् प्रदक्षिणं ।
उपानद्वस्त्रमाल्यादि धृतमन्यैर्न धारयेत् ॥ ४२ ॥
उपवीतमलङ्कारं करकञ्चैव वर्जयेत् ।
चतुर्द्दश्यान्तथाष्टम्यां पञ्चदश्याञ्च पर्व्वसु ॥ ४३ ॥
तैलाभ्यङ्गं तथा भोगं योषितश्च विवर्जयेत् ।
न क्षिप्तपादजङ्घश्च प्राज्ञस्तिष्ठेत् कदाचन ॥ ४४ ॥
न चापि विक्षिपेत् पादौ पादं पादेन नाक्रमेत् ।
मर्म्माभिघातमाक्रोशं पैशुन्यञ्च विवर्जयेत् ॥ ४५ ॥
दम्भाभिमानतीक्ष्णानि न कुर्व्वीत विचक्षणः ।
मूर्खोन्मत्तव्यसनिनो विरूपान्मायिनस्तथा ॥ ४६ ॥
न्यूनाङ्गांश्चाधिकाङ्गांश्च नोपहासैर्विदूषयेत् ।
परस्य दण्डं नोद्यच्छेच्छिक्षार्थं पुत्त्रशिष्ययोः ॥ ४७ ॥
तद्वन्नोपविशेत् प्राज्ञः पादेनाक्रम्य चासनं ।
संयावं कृषरं मांसं नात्मार्थमुपसाधयेत् ॥ ४८ ॥
सायं प्रातश्च भोक्तव्यं कृत्वा चातिथिपूजनं ।

प्राङ्मुखोदङ्मुखोवापि वाग्यतो दन्तधावनं ॥ ४९ ॥
कुर्व्वीत सततं वत्स वर्ज्जयेद्वर्ज्यवीरुधः ।
नोदक्शिराः स्वपेज्जातु न च प्रत्यक्शिरा नरः ॥ ५० ॥
शिरस्यगस्त्यमास्थाय शयीताथ पुरन्दरं ।
न तु गन्धवतीष्वप्सु स्नायीत न तथा निशि ॥ ५१ ॥
उपरागे परं स्नानमृते दिनमुदाहृतं ।
अपमृज्यान्न चास्नातो गात्राण्यम्बरपाणिभिः ॥ ५२ ॥
न चापि धूनयेत्केशान् वाससी न च धूनयेत् ।
नानुलेपनमादद्यादस्नातः कर्हिचिद्बुधः ॥ ५३ ॥
न चापि रक्तवासाः स्याच्चित्रासितधरोऽपि वा ।
न च कुर्य्याद्विपर्य्यासं वाससोर्नापि भूषणे ॥ ५४ ॥
वर्ज्यञ्च विदशं वस्त्रमत्यन्तोपहतञ्च यत् ।
केशकीटावपन्नञ्च च्युतं श्वभिरवेक्षितं ॥ ५५ ॥
अवलीढावपन्नञ्च सारोद्धरणदूषितं ।
पृष्ठमांसं वृथामांसं वर्ज्यमांसञ्च पुत्रक ॥ ५६ ॥
न भक्षयीत सततं प्रत्यक्षलवणानि च ।
वर्ज्यं चिरोषितं पुत्र भक्तं पर्य्युषितञ्च यत् ॥ ५७ ॥
पिष्टशाकेक्षुपयसां विकारान्नृपनन्दन ।
तथा मांसविकारांश्च ते च वर्ज्याश्चिरोषिताः ॥ ५८ ॥
उदयास्तमने भानोः शयनञ्च विवर्जयेत् ।
नास्नातो नैव संविष्टो न चैवान्यमना नरः ॥ ५९ ॥
न चैव शयने नोर्व्व्यामुपविष्टो न शब्दवत् ।

न चैकवस्त्रो न वदन् प्रेक्षतामप्रदाय च ॥ ६० ॥
भुञ्जीत पुरुषः स्नातः सायं प्रातर्यथाविधि ।
परदारा न गन्तव्याः पुरुषेण विपश्चिता ॥ ६१ ॥
इष्टापूर्त्तायुषां हन्त्री परदारगतिर्नृणां ।
न हीदृशमनायुष्यं लोके किञ्चन विद्यते ॥ ६२ ॥
यादृशं पुरुषस्येह परदाराभिमर्षणं ।
देवार्च्चनाग्निकार्य्याणि तथा गुर्व्वभिवादनं ॥ ६३ ॥
कुर्व्वीत सम्यगाचम्य तद्वदन्नभुजिक्रियां ।
अफेनाभिरगन्धाभिरद्भिरच्छाभिरादरात् ॥ ६४ ॥
आचामेत् पुनः पुण्याभिः प्राङ्मुखोदङ्मुखोऽपि वा ।
अन्तर्जलादावसथाद्वल्मीकान्मूषिकस्थलात् ॥ ६५ ॥
कृतशौचावशिष्टाश्च वर्जयेत् पञ्च वै मृदः ।
प्रक्षाल्य हस्तौ पादौ च समभ्युक्ष्य समाहितः ॥ ६६ ॥
अन्तर्जानुस्तथाचामेत्त्रिश्चतुर्व्वा पिवेदपः ।
परिमृज्य द्विरास्यान्तं खानि मूर्द्धानमेव च ॥ ६७ ॥
सम्यगाचम्य तोयेन क्रियां कुर्व्वीत वै शुचिः ।
देवतानामृषीणाञ्च पितॄणाञ्चैव यत्नतः ॥ ६८ ॥
समाहितमना भूत्वा कुर्व्वीत सततं नरः ।
क्षुत्वा निष्ठीव्य वासश्च परिधायाचमेद्बुधः ॥ ६९ ॥
क्षुतेऽवलिढे वान्ते च तथा निष्ठीवनादिषु ।
कुर्य्यादाचमनं स्पर्शं गोपृष्ठस्यार्कदर्शनं ॥ ७० ॥
कुर्व्वीतालम्बनं चापि दक्षिणश्रवणस्य वै ।

यथा विभवतो ह्येतत् पूर्व्वाभावे ततः परं ॥ ७१ ॥
अविद्यमाने पूर्व्वोक्ते उत्तरप्राप्तिरिष्यते ।
न कुर्य्याद्दन्तसङ्घर्षं नात्मनो देहताडनं ॥ ७२ ॥
स्वप्नाध्ययनभोज्यानि सन्ध्ययोश्च विवर्जयेत् ।
सन्ध्यायां मैथुनञ्चापि तथा प्रस्थानमेव च ॥ ७३ ॥
पूर्व्वाह्णे तात देवानां मनुष्याणाञ्च मध्यमे ।
भक्त्या तथापराह्णे च कुर्व्वीत पितृपूजनं ॥ ७४ ॥
शिरःस्नातश्च कुर्व्वीत दैवं पैत्र्यमथापि वा ।
प्राङ्मुखोदङ्मुखो वापि श्मश्रुकर्म्म च कारयेत् ॥ ७५ ॥
व्यङ्गिनीं वर्जयेत् कन्यां कुलजामपि रोगिणीं ।
विकृतां पिङ्गलाञ्चैव वाचाटां सर्व्वदूषितां ॥ ७६ ॥
अव्यङ्गीं सौम्यनासाञ्च सर्व्वलक्षणलक्षितां ।
तादृशीमुद्वहेत् कन्यां श्रेयःकामो नरः सदा ॥ ७७ ॥
उद्वहेत् पितृमात्रोश्च सप्तमीं पञ्चमीन्तथा ।
रक्षेद्दारान् त्यजेदीर्षां दिवा च स्वप्नमैथुने ॥ ७८ ॥
परोपतापकं कर्म्म जन्तुपीडाञ्च वर्जयेत् ।
उदक्या सर्व्ववर्णानां वर्ज्या रात्रिचतुष्टयं ॥ ७९ ॥
स्त्रीजन्मपरिहारार्थं पञ्चमीमपि वर्जयेत् ।
ततः षष्ठ्यां व्रजेद्रात्र्यां श्रेष्ठा युग्मासु पुत्रक ॥ ८० ॥
युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ।
तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशेत सदा नरः ॥ ८१ ॥
विधर्म्मिणोऽह्नि पूर्व्वाख्ये सन्ध्याकाले च पण्डकाः ।

क्षुरकर्म्मणि वान्ते च स्त्रीसम्भोगे च पुत्रक ॥ ८२ ॥
स्नायीत चेलवान् प्राज्ञः कटभूमिमुपेत्य च ।
देववेदद्विजातीनां साधुसत्यमहात्मनां ॥ ८३ ॥
गुरोः पतिव्रतानाञ्च तथा यज्वितपस्विनां ।
परिवादं न कुर्व्वीत परिहासञ्च पुत्रक ॥ ८४ ॥
कुर्व्वतामविनीतानां न श्रोतव्यं कथञ्चन ।
नोत्कृष्टशय्यासनयोर्न्नापकृष्टस्य चारुहेत् ॥ ८५ ॥
न चामङ्गल्यवेशः स्यान्न चामङ्गल्यवाग्भवेत् ।
धवलाम्बरसंवीतः सितपुष्पविभूषितः ॥ ८६ ॥
नोद्धतोन्मत्तमूढैश्च नाविनीतैश्च पण्डितः ।
गच्छेन्मैत्रीं न चाशीलैर्न च चौर्य्यादिदूषितैः ॥ ८७ ॥
न चातिव्ययशीलैश्च न लुब्धैर्नापि वैरिभिः ।
न बन्धकीभिर्न न्यूनैर्बन्धकीपतिभिस्तथा ॥ ८८ ॥
सार्द्धं न बलिभिः कुर्य्यान्न च न्यूनैर्न निन्दितैः ।
न सर्व्वशङ्किभिर्न्नित्यं न च दैवपरैर्नरैः ॥ ८९ ॥
कुर्व्वीत साधुभिर्मैत्रीं सदाचारावलम्बिभिः ।
प्राज्ञैरपिशुनैः शक्तैः कर्म्मण्युद्योगभागिभिः ॥ ॥ ९० ॥
सुहृद्दीक्षितभूपालस्नातकश्वशुरैः सह ।
ऋत्विगादीन् षडर्घार्हानर्च्चयेच्च गृहागतान् ॥ ९१ ॥
यथा विभवतः पुत्र द्विजान् संवत्सरोषितान् ।
अर्च्चयेन्मधुपर्क्केण यथाकालमतन्द्रितः ॥ ९२ ॥
तिष्ठेच्च शासने तेषां श्रेयस्कामो द्विजोत्तमः ।

न च तान् विवदेद्धीमानाक्रुष्टश्चापि तैः सदा ॥ ९३ ॥
सम्यग्गृहार्च्चनं कृत्वा यथास्थानमनुक्रमात् ।
सम्पूजयेत्ततो वह्निं दद्याच्चैवाहुतीः क्रमात् ॥ ९४ ॥
प्रथमां ब्रह्मणे दद्यात् प्रजानां पतये ततः ।
तृतीयाञ्चैव गुह्येभ्यः कश्यपाय तथापरां ॥ ९५ ॥
ततोऽनुमतये दत्त्वा दद्याद्गृहवलिन्ततः ।
पूर्व्वाख्यातं मया यत्ते नित्यकर्म्मक्रियाविधौ ॥ ९६ ॥
वैश्वदेवन्ततः कुर्य्याद्वलयस्तच्च मे शृणु ।
यथास्थानविभागन्तु देवानुद्दिश्य वै पृथक् ॥ ९७ ॥
पर्ज्जन्याय धरित्रीणां दद्याच्च माणके त्रयं ।
वायवे च प्रतिदिशं दिग्भ्यः प्राच्यादितः क्रमात् ॥ ९८ ॥
ब्रह्मणे चान्तरीक्षाय सूर्य्याय च यथाक्रमं ।
विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो विश्वभूतेभ्य एव च ॥ ९९ ॥
उषसे भूतपतये दद्याच्चोत्तरतस्ततः ।
स्वधा नम इतीत्युक्त्वा पितृभ्यश्चापि दक्षिणे ॥ १०० ॥
कृत्वापसव्यं वायव्यां यक्ष्मैतत्तेति भाजनात् ।
अन्नावशेषमिच्छन् वै तोयं दद्याद्यथाविधि ॥ १०१ ॥
ततोऽन्नाग्रं समुद्धृत्य हन्तकारोपकल्पनं ।
यथाविधि यथान्यायं ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥ १०२ ॥
कुर्य्यात् कर्म्माणि तीर्थेन स्वेन स्वेन यथाविधि ।
देवादीनान्तथा कुर्य्याद्ब्राह्मेणाचमनक्रियां ॥ १०३ ॥
अङ्गुष्ठोत्तरतो रेखा पाणेर्या दक्षिणस्य तु ।

एतद्ब्राह्ममिति ख्यातं तीर्थमाचमनाय वै ॥ १०४ ॥
तर्ज्जन्यङ्गुष्ठयोरन्तः पैत्र्यं तीर्थमुदाहृतं ।
पितृणां तेन तोयादि दद्यान्नान्दीमखादृते ॥ १०५ ॥
अङ्गुल्यग्रे तथा दैवं तेन दिव्यक्रियाविधिः ।
तीर्थं कनिष्ठिकामूले कायं तेन प्रजापतेः ॥ १०६ ॥
एवमेभिः सदा तीर्थैर्देवानां पितृभिः सह ।
सदा कार्य्याणि कुर्व्वीत नान्यतीर्थेन कर्हिचित् ॥ १०७ ॥
ब्राह्मेणाचमनं शस्तं पित्र्यं पैत्र्येण सर्व्वदा ।
देवतीर्थेन देवानां प्राजापत्यं निजेन च ॥ १०८ ॥
नान्दीमुखानां कुर्व्वीत प्राज्ञः पिण्डोदकक्रियां ।
प्राजापत्येन तीर्थेन यच्च किञ्चित् प्रजापतेः ॥ १०९ ॥
युगपज्जलमग्निञ्च बिभृयान्न विचक्षणः ।
गुरुदेवान् प्रति तथा न च पादौ प्रसारयेत् ॥ ११० ॥
नाचक्षीत धयन्तीं गां जलं नाञ्जलिना पिवेत् ।
शौचकालेषु सर्व्वेषु गुरुष्वल्पेषु वा पुनः ॥ १११ ॥
न विलम्बेत शौचार्थं न मुखेनानलं धमेत् ।
तत्र पुत्र न वस्तव्यं यत्र नास्ति चतुष्टयं ॥ ११२ ॥
ऋणप्रदाता वैद्यश्च श्रोत्रियः सजला नदी ।
जितामित्रो नृपो यत्र बलवान् धर्म्मतत्परः ॥ ११३ ॥
तत्र नित्यं वसेत् प्राज्ञः कुतः कुनृपतौ सुखं ।
यत्राप्रधृष्यो नृपतिर्यत्र शस्यवती मही ॥ ११४ ॥
पौराः सुसंयता यत्र सततं न्यायवर्त्तिनः ।

यत्रामत्सरिणो लोकास्तत्र वासः सुखोदयः ॥ ११५ ॥
यस्मिन् कृषीवला राष्ट्रे प्रायशो नातिभोगिनः ।
यत्रौषधान्यशेषाणि वसेत्तत्र विचक्षणः ॥ ११६ ॥
तत्र पुत्र न वस्तव्यं यत्रैतत्त्रितयं सदा ।
जिगीषुः पूर्व्ववैरश्च जनश्च सततोत्सवः ॥ ११७ ॥
वसेन्नित्यं सुशीलेषु सहवासिषु पण्डितः ।
इत्येतत् कथितं पुत्र मया ते हितकाम्यया ॥ ११८ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे अलर्कानुशासने सदाचाराध्यायः ॥ ३४ ॥

पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥

मदालसोवाच ॥

अतःपरं शृणुष्व त्वं वर्ज्यावर्ज्यप्रतिक्रियां ।
भोज्यमन्नं पर्य्युषितं स्नेहाक्तं चिरसम्भृतं ॥ १ ॥
अस्नेहाश्चापि गोधूमयवगोरसविक्रियाः ।
शशकः कच्छपो गोधा श्वावित् खड्गोऽथ पुत्रक ॥ २ ॥
भक्ष्या ह्येते तथा वर्ज्यौ ग्रामशूकरकुक्कुटौ ।
पितृदेवादिशेषश्च श्राद्धे ब्राह्मणकाम्यया ॥ ३ ॥
प्रोक्षितञ्चौषधार्थञ्च खादन्मांसं न दुष्यति ।
शङ्खाश्मस्वर्णरूप्याणां रज्जूनामथ वाससां ॥ ४ ॥

शाकमूलफलानाञ्च तथा विदलचर्म्मणां ।
मणिवज्रप्रवालानान्तथा मुक्ताफलस्य च ॥ ५ ॥
गात्राणाञ्च मनुष्याणामम्बुना शौचमिष्यते ।
यथायसानां तोयेन ग्राव्णः संघर्षणेन च ॥ ६ ॥
सस्नेहानाञ्च भाण्डानां शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।
सूर्पधान्याजिनानाञ्च मुषलोलूखलस्य च ॥ ७ ॥
संहतानाञ्च वस्त्राणां प्रोक्षणात् सञ्चयस्य च ।
वल्कलानामशेषाणामम्बुमृच्छौचमिष्यते ॥ ८ ॥
तृणकाष्ठौषधीनाञ्च प्रोक्षणाच्छुद्धिरिष्यते ।
आविकानां समस्तानां केशानाञ्चापि मेध्यता ॥ ९ ॥
सिद्धार्थकानां कल्केन तिलकल्केन वा पुनः ।
साम्बुना तात भवति उपघातवतां सदा ॥ १० ॥
तथा कार्पासिकानाञ्च विशुद्धिर्जलभस्मना ।
दारुदन्तास्थिशृङ्गाणां तक्षणाच्छुद्धिरिष्यते ॥ ११ ॥
पुनः पाकेन भाण्डानां पार्थिवानाञ्च मेध्यता ।
शुचिर्भैक्षं कारुहस्तः पण्यं योषिन्मुखं तथा ॥ १२ ॥
रथ्यागतमविज्ञातं दासवर्गादिनाहृतं ।
वाक्प्रशस्तं चिरातीतमनेकान्तरितं लघु ॥ १३ ॥
अतिप्रभूतं बालञ्च वृद्धातुरविचेष्टितं ।
कर्म्मान्ताङ्गारशालाश्च स्तनन्धयसुताः स्त्रियः ॥ १४ ॥
शुचिन्यश्च तथैवापः स्रवन्त्योऽगन्धबुद्बुदाः ।
भूमिर्विशुद्ध्यते कालाद्देहमार्जनगोक्रमैः ॥ १५ ॥

लेपादुल्लेखनात् सेकाद्वेश्मसंमार्जनार्च्चनात् ।
केशकीटावपन्ने च गोघ्राते मक्षिकान्विते ॥ १६ ॥
मृदम्बुभस्मना तात प्रोक्षितव्यं विशुद्धये ।
औदुम्बराणामम्लेन क्षारेण त्रपुसीसयोः ॥ १७ ॥
भस्माम्बुभिश्च कांस्यानां शुद्धिः प्लावो द्रवस्य च ।
अमेध्याक्तस्य मृत्तोयैर्गन्धापहरणेन च ॥ १८ ॥
अन्येषाञ्चैव तद्द्रव्यैर्वर्णगन्धापहारतः ।
शुचि गोतृप्तिकृत्तोयं प्रकृतिस्थं महीगतं ॥ १९ ॥
तथा मांसञ्च चण्डालक्रव्यादादिनिपातितं ।
रथ्यागतञ्च चेलादि तात वाताच्छुचि स्मृतं ॥ २० ॥
रजोऽग्निरश्वो गौश्छाया रश्मयः पवनो मही ।
विप्रुषो मक्षिकाद्याश्च दुष्टसङ्गाददोषिणः ॥ २१ ॥
अजाश्वौ मुखतो मेध्यौ न गोर्वत्सस्य चाननं ।
मातुः प्रस्रवणे मेध्यं शकुनिः फलपातने ॥ २२ ॥
आसनं शयनं यानं नावः पथि तृणानि च ।
सोमसूर्य्यांशुपवनैः शुद्ध्यन्ते तानि पण्यवत् ॥ २३ ॥
रथ्यावसर्पणस्नानक्षुत्पानम्लानकर्म्मसु ।
आचामेत यथान्यायं वासो विपरिधाय च ॥ २४ ॥
स्पृष्टानामप्यसंसर्गैर्विरथ्याकर्द्दमाम्भसां ।
पक्वेष्टरचितानाञ्च मेध्यता वायुसङ्गमात् ॥ २५ ॥
प्रभूतोपहतादन्नादग्रमुद्धृत्य सन्त्यजेत् ।
शेषस्य प्रोक्षणं कुर्य्यादाचम्याद्भिस्तथा मृदा ॥ २६ ॥

उपवासस्त्रिरात्रन्तु दुष्टभक्ताशिनो भवेत्।
अज्ञाते ज्ञानपूर्व्वन्तु तद्दोषोपशमेन तु ॥ २७ ॥
उदक्याश्वशृगालादीन् सुतिकान्त्यावसायिनः।
स्पृष्ट्वा स्नायीत शौचार्थं तथैव मृतहारिणः ॥ २८ ॥
नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नातः शुद्ध्यति मानवः।
आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्य वा ॥ २९ ॥
न लङ्घयेत्तथैवासृक्ष्ठीवनोद्वर्त्तनानि च।
नोद्यानादौ विकालेषु प्राज्ञस्तिष्ठेत् कदाचन ॥ ३० ॥
न चालपेज्जनद्विष्टां वीरहीनान्तथा स्त्रियं।
गृहादुच्छिष्टविण्मूत्रपादाम्भांसि क्षिपेद्बहिः ॥ ३१ ॥
पञ्च पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात् परवारिणि।
स्नायीत देवखातेषु गङ्गाह्रदसरित्सु च ॥ ३२ ॥
देवतापितृसच्छास्त्रयज्ञमन्त्रादिनिन्दकैः।
कृत्वा तु स्पर्शनालापं शुद्ध्येतार्कावलोकनात् ॥ ३३ ॥
अवलोक्य तथोदक्यामन्त्यजं पतितं शवं।
विधर्म्मिसूतिकाषण्डविवस्त्रान्त्यावसायिनः ॥ ३४ ॥
सूतनिर्यातकांश्चैव परदाररताश्च ये।
एतदेव हि कर्त्तव्यं प्राज्ञैः शोधनमात्मनः ॥ ३५ ॥
अभोज्यं सूतिकाषण्डमार्जाराखुश्वकुक्कुटान्।
पतिताविद्धचण्डालमृतहारांश्च धर्म्मवित् ॥ ३६ ॥
संस्पृश्य शुद्ध्यते स्नानादुदक्याग्रामशूकरौ।
तद्वच्च सूतिकाशौचदूषितौ पुरुषावपि ॥ ३७ ॥

यस्य चानुदिनं हानिर्गृहे नित्यस्य कर्म्मणः ।
यश्च ब्राह्मणसन्त्यक्तः किल्बिषी स नराधमः ॥ ३८ ॥
नित्यस्य कर्म्मणो हानिं न कुर्व्वीत कदाचन ।
तस्य त्वकरणे बन्धः केवलं मृतजन्मसु ॥ ३९ ॥
दशाहं ब्राह्मणस्तिष्ठेद्दानहोमादिवर्जितः ।
क्षत्रियो द्वादशाहञ्च वैश्यो मासार्द्धमेव च ॥ ४० ॥
शूद्रस्तु मासमासीत निजकर्म्मविवर्जितः ।
ततः परं निजं कर्म्म कुर्य्युः सर्व्वे यथोदितं ॥ ४१ ॥
प्रेताय सलिलं देयं वह्निर्दग्धा तु गोत्रिकैः ।
प्रथमेऽह्नि चतुर्थे च सप्तमे नवमे तथा ॥ ४२ ॥
भस्मास्थिचयनं कार्य्यं चतुर्थे गोत्रिकैर्दिने ।
ऊर्द्ध्वं सञ्चयनात्तेषामङ्गस्पर्शो विधीयते ॥ ४३ ॥
सोदकैस्तु क्रियाः सर्व्वाः कार्य्याः सञ्चयनात्परं ।
स्पर्शएव सपिण्डानां मृताहनि तथोभयोः ॥ ४४ ॥
अन्वेकमृक्षमाशस्त्रतोयोद्बन्धनवह्निषु ।
विषप्रपातादिमृते प्रायो नाशकयोरपि ॥ ४५ ॥
बाले देशान्तरस्थे च तथा प्रव्रजिते मृते ।
सद्यःशौचमथान्यैश्च त्र्यहमुक्तमशौचकं ॥ ४६ ॥
सपिण्डानां सपिण्डस्तु मृतेऽन्यस्मिन्मृतो यदि ।
पूर्व्वाशौचसमाख्यातैः कार्य्यास्तत्र दिनैः क्रियाः ॥ ४७ ॥
एष एव विधिर्दृष्टो जन्मन्यपिहि सूतके ।
सपिण्डानां सपिण्डेषु यथावत्सोदकेषु च ॥ ४८ ॥

जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचेलन्तु विधीयते ।
तत्रापि यदि चान्यस्मिन् जाते जायेत चापरः ॥ ४९ ॥
तत्रापि शुद्धिरुद्दिष्टा पूर्व्वजन्मवतो दिनैः ।
दशद्वादशमासार्द्धमाससंख्यैर्द्दिनैर्गतैः ॥ ५० ॥
स्वाः स्वाः कर्म्मक्रियाः कुर्य्युः सर्व्वे वर्णा यथाविधि ।
प्रेतमुद्दिश्य कर्त्तव्यमेकोद्दिष्टं ततः परं ॥ ५१ ॥
दानानि चैव देयानि ब्राह्मणेभ्यो मनीषिभिः ।
यद्यदिष्टतमं लोके यच्चापि दयितं गृहे ॥ ५२ ॥
तत्तद्गुणवते देयं तदेवाक्षयमिच्छता ।
पूर्णैस्तु दिवसैः स्पृष्ट्वा सलिलं वाहनायुधं ॥ ५३ ॥
प्रतोददण्डौ च तथा सम्यग्वर्णाः कृतक्रियाः ।
स्ववर्णधर्म्मनिर्द्दिष्टमुपादानं तथा क्रियाः ॥ ५४ ॥
कुर्य्युः समस्ताः शुचिनः परत्रेह च भूतिदाः ।
अध्येतव्या त्रयी नित्यं भवितव्यं विपश्चिता ॥ ५५ ॥
धर्म्मतो धनमाहार्य्यं यष्टव्यञ्चापि यत्नतः ।
यच्चापि कुर्व्वतो नात्मा जुगुप्सामेति पुत्रक ॥ ५६ ॥
तत्कर्त्तव्यमशङ्केन यन्न गोप्यं महाजने ।
एवमाचरतो वत्स पुरुषस्य गृहे सतः ॥
धर्म्मार्थकामसंप्राप्त्या परत्रेह च शोभनं ॥ ५७ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणेऽलर्कानुशासने वर्ज्यावर्ज्याध्यायः ॥ ३५ ॥

षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

जड उवाच ॥

स एवमनुशिष्टः सन् मात्रा संप्राप्य यौवनं ।
ऋतध्वजसुतश्चक्रे सम्यग्दारपरिग्रहं ॥ १ ॥
पुत्रांश्चोत्पादयामास यज्ञैश्चाप्ययजद्विभुः ।
पितुश्च सर्व्वकालेषु चकाराज्ञानुपालनं ॥ २ ॥
ततः कालेन महता संप्राप्य चरमं वयः ।
चक्रेऽभिषेकं पुत्रस्य तस्य राज्ये ऋतध्वजः ॥ ३ ॥
भार्य्यया सह धर्म्मात्मा यियासुस्तपसे वनं ।
अवतीर्णो महारक्षो महाभागो महीपतिः ॥ ४ ॥
मदालसा च तनयं प्राहेदं पश्चिमं वचः ।
कामोपभोगसंसर्गप्रहाणाय सुतस्य वै ॥ ५ ॥

मदालसोवाच ॥

यदा दुःखमसह्यं ते प्रियबन्धुवियोगजं ।
शत्रुबाधोद्भवं वापि वित्तनाशात्मसम्भवं ॥ ६ ॥
भवेत्तत्कुर्व्वतो राज्यं गृहधर्म्मावलम्बिनः ।
दुःखायतनभूतो हि ममत्वालम्बनो गृही ॥ ७ ॥
तदास्मात् पुत्र निष्कृष्य मद्दत्तादङ्गुलीयकात् ।
वाच्यन्ते शासनं पट्टे सूक्ष्माक्षरनिवेशितं ॥ ८ ।

जड उवाच ॥

इत्युक्त्वा प्रददौ तस्मै सौवर्णं साङ्गुलीयकं ।

आशिषश्चापि या योग्याः पुरुषस्य गृहे सतः ॥ ९ ॥
ततः कुवलयाश्वोऽसौ सा च देवी मदालसा ।
पुत्राय दत्वा तद्राज्यं तपसे काननं गतः ॥ १० ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे मदालसोपाख्यानं ॥ ३६ ॥

सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥

जड उवाच ॥

सोऽप्यलर्को यथान्यायं पुत्रवन्मुदिताः प्रजाः ।
पालयामास धर्म्मात्मा स्वे स्वे कर्म्मण्यवस्थिताः ॥ १ ॥
दुष्टेषु दण्डं शिष्टेषु सम्यक् च परिपालनं ।
कुर्व्वन् परां मुदं लेभे इयाज च महामखैः ॥ २ ॥
अजायन्त सुताश्चास्य महाबलपराक्रमाः ।
धर्म्मात्मानो महात्मानो विमार्गपरिपन्थिनः ॥ ३ ॥
चकार सोऽर्थं धर्म्मेण धर्म्ममर्थेन वा पुनः ।
तयोश्चैवाविरोधेन बुभुजे विषयानपि ॥ ४ ॥
एवं बहूनि वर्षाणि तस्य पालयतो महीं ।
धर्म्मार्थकामसक्तस्य जग्मुरेकमहर्यथा ॥ ५ ॥
वैराग्यं नास्य सञ्जज्ञे भुञ्जतो विषयान् प्रियान् ।
न चाप्यलमभूत्तस्य धर्म्मार्थोपार्जनं प्रति ॥ ६ ॥

तं तथा भोगसंसर्गप्रमत्तमजितेन्द्रियं ।
सुबाहुर्नाम शुश्राव भ्राता तस्य वनेचरः ॥ ७ ॥
तं बुबोधयिषुः सोऽथ चिरं ध्यात्वा महीपतिः ।
तद्वैरिसंश्रयं तस्य श्रेयोऽमन्यत भूपतेः ॥ ८ ॥
ततः स काशिभूपालमुदीर्णबलवाहनं ।
स्वराज्यं प्राप्तुमागच्छद्बहुशः शरणं कृती ॥ ९ ॥
सोऽपि चक्रे बलोद्योगमलर्कं प्रति पार्थिवः ।
दूतञ्च प्रेषयामास राज्यमस्मै प्रदीयतां ॥ १० ॥
सोऽपि नैच्छत्तदा दातुमाज्ञापूर्व्वं स्वधर्म्मवित् ।
प्रत्युवाच च तं दूतमलर्कः काशिभूभृतः ॥ ११ ॥
मामेवाभ्येत्य हार्द्देन याचतां राज्यमग्रजः ।
नाक्रान्त्या संप्रदास्यामि भयेनाल्पामपि क्षितिं ॥ १२ ॥
सुबाहुरपि नो याच्ञाञ्चकार मतिमांस्तदा ।
न धर्म्मः क्षत्रियस्येति याच्ञा वीर्य्यधनो हि सः ॥ १३ ॥
ततः समस्तसैन्येन काशीशः परिवारितः ।
आक्रान्तुमभ्यगाद्राष्ट्रमलर्कस्य महीपतेः ॥ १४ ॥
अनन्तरैश्च संश्लेषमभ्येत्य तदनन्तरं ।
तेषामन्यतमैर्भृत्यैः समाक्रम्यानयद्वशं ॥ १५ ॥
अपीडयंश्च सामन्तांस्तस्य राष्ट्रोपरोधनैः ।
तथा दुर्गानुपालांश्च चक्रे चाटविकान् वशे ॥ १६ ॥
कांश्चिच्चोपप्रदानेन कांश्चिद्भेदेन पार्थिवान् ।
साम्नैवान्यान् वशं निन्ये निभृतास्तस्य येऽभवन् ॥ १७ ॥

ततः सोऽल्पबलो राजा परचक्रावपीडितः ।
कोषक्षयमवापोच्चैः पुरञ्चारुध्यतारिणा ॥ १८ ॥
इत्थं सम्पीड्यमानस्तु क्षीणकोषो दिने दिने ।
विषादमागात्परमं व्याकुलत्वञ्च चेतसः ॥ १९ ॥
आर्त्तिं स परमां प्राप्य तत्संस्माराङ्गुरीयकं ।
यदुद्दिश्य पुरा प्राह माता तस्य मदालसा ॥ २० ॥
ततः स्नातः शुचिर्भूत्वा वाचयित्वा द्विजोत्तमान् ।
निष्कृष्य शासनं तस्माद्दृदृशे प्रस्फुटाक्षरं ॥ २१ ॥
तत्रैव लिखितं मात्रा वाचयामास पार्थिवः ।
प्रकाशपुलकाङ्गोऽसौ प्रहर्षोत्फुल्ललोचनः ॥ २२ ॥
सङ्गः सर्व्वात्मना त्याज्यः स चेत्त्यक्तुं न शक्यते ।
स सद्भिः सह कर्त्तव्यः सतां सङ्गो हि भेषजं ॥ २३ ॥
कामः सर्व्वात्मना हेयो हातुञ्चेच्छक्यते न सः ।
मुमुक्षां प्रति तत्कार्य्यं सैव तस्यापि भेषजं ॥ २४ ॥
वाचयित्वा तु बहुशो नृणां श्रेयः कथं त्विति ।
मुमुक्षयेति निश्चित्य सा च तत्साङ्गतो यतः ॥ २५ ॥
ततः स साधुसम्पर्कं चिन्तयन् पृथिवीपतिः ।
दत्तात्रेयं महाभागमगच्छत् परमार्त्तिमान् ॥ २६ ॥
तं समेत्य महात्मानमकल्मषमसङ्गिनं ।
प्रणिपत्याभिसम्पूज्य यथान्यायमभाषत ॥ २७ ॥
ब्रह्मन् कुरु प्रसादं मे शरणं शरणार्थिनां ।
दुःखापहारं कुरु मे दुःखार्त्तस्यातिकामिनः ॥ २८ ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

दुःखापहारमद्यैव करोमि तव पार्थिव ।
सत्यं ब्रूहि किमर्थं ते दुःखं तत्पृथिवीपते ॥ २९ ॥

जड उवाच ॥

इत्युक्तश्चिन्तयामास स राजा तेन धीमता ।
त्रिविधस्यापि दुःखस्य स्थानमात्मानमेव च ॥ ३० ॥
स विमृष्य चिरं राजा पुनःपुनरुदारधीः ।
आत्मानमात्मना धीरः प्रहस्येदमथाब्रवीत् ॥ ३१ ॥
नाहमुर्वी न सलिलं न ज्योतिरनिलो न च ।
नाकाशं किन्तु शारीरं समेत्य सुखमिष्यते ॥ ३२ ॥
न्यूनातिरिक्ततां याति पञ्चकेऽस्मिन् सुखासुखं ।
यदि स्यान्मम किन्न स्यादन्यस्थेऽपि हितं मयि ॥ ३३ ॥
नित्यप्रभूतसद्भावे न्यूनाधिक्यान्नतोन्नते ।
तथाच ममतात्यक्तो विशेषेणोपलभ्यते ॥ ३४ ॥
तन्मात्रावस्थिते सूक्ष्मे तृतीयांशे च पश्यतः ।
तथैव भूतसद्भावं शारीरं किं सुखासुखं ॥ ३५ ॥
मनस्यवस्थितं दुःखं सुखं वा मानसञ्च यत् ।
यतस्ततो न मे दुःखं सुखं वा नह्यहं मनः ॥ ३६ ॥
नाहङ्कारो न च मनो बुद्धिर्नाहं यतस्ततः ।
अन्तःकरणजं दुःखं पारक्यं मम तत्कथं ॥ ३७ ॥

नाहं शरीरं न मनो यतोऽहं
पृथक् शरीरान्मनसस्तथाहं ।

तस्मिन्तु चेतस्यथवापि देहे
सुखानि दुःखानि च किं ममात्र ॥ ३८ ॥
राज्यस्य वाञ्छां कुरुतेऽग्रजोऽस्य
देहस्य चेत् पञ्चमयः स राशिः ।
गुणप्रवृत्त्या मम किन्नु तत्र
तत्स्थः स चाहञ्च शरीरतोऽन्यः ॥ ३९ ॥
न यस्य हस्तादिकमप्यशेषं
मांसं न चास्थीनि शिराविभागः ।
कस्तस्य नागाश्वरथादिकोषैः
स्वल्पोऽपि सम्बन्ध इहास्ति पुंसः ॥ ४० ॥
तस्मान्न मेऽरिर्न च मेऽस्ति दुःखं
न मे सुखं नापि पुरं न कोषं ।
न चाश्वनागादि बलं न तस्य
नान्यस्य वा कस्य चिद्वा ममास्ति ॥ ४१ ॥
यथा घटीकुम्भकमण्डलुस्थ-
माकाशमेकं बहुधा हि दृष्टं ।
तथा सुबाहुः स च काशिपोऽहं
मन्ये च देहेषु शरीरभेदैः ॥ ४२ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे पितापुत्रसंवादे आत्मविवेकोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥

जड उवाच ॥

दत्तात्रेयं ततो विप्रं प्रणिपत्य स पार्थिवः ।
प्रत्युवाच महात्मानं प्रश्रयावनतो वचः ॥ १ ॥
सम्यक् प्रपश्यतो ब्रह्मन् मम दुःखं न किञ्चन ।
असम्यग्दर्शिनो मग्नाः सर्व्वदैवासुखार्णवे ॥ २ ॥
यस्मिन् यस्मिन्ममासक्ता बुद्धिः पुंसः प्रजायते ।
ततस्ततः समादाय दुःखान्येव प्रयच्छति ॥ ३ ॥
मार्जारभक्षिते दुःखं यादृशं गृहकुक्कुटे ।
न तादृङ्ममताशून्ये कलविङ्केऽथ मूषिके ॥ ४ ॥
सोऽहं न दुःखी न सुखी यतोऽहं प्रकृतेः परः ।
यो भूताभिभवो भूतैः सुखदुःखात्मको हि सः ॥ ५ ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

एवमेतन्नरव्याघ्र यथैतद्व्याहृतं त्वया ।
ममेति मूलं दुःखस्य न ममेति च निर्वृतेः ॥ ६ ॥
मत्प्रश्नादेव ते ज्ञानमुत्पन्नमिदमुत्तमं ।
ममेति प्रत्ययो येन क्षिप्तः शाल्मलितूलवत् ॥ ७ ॥
अहमित्यङ्कुरोत्पन्नो ममेति स्कन्धवान् महान् ।
गृहक्षेत्रोच्चशाखाश्च पुत्त्रदारादिपल्लवः ॥ ८ ॥
धनधान्यमहापत्रो नैककालप्रवर्द्धितः ।

पुण्यापुण्याग्रपुष्पश्च सुखदुःखमहाफलः ॥ ९ ॥
तत्र मुक्तिपथव्यापी मूढसम्पर्कसेचनः ।
विधित्साभृङ्गमालाढ्यो कृत्यज्ञानमहातरुः ॥ १० ॥
संसाराध्वपरिश्रान्ता ये तच्छायां समाश्रिताः ।
भ्रान्तिज्ञानसुखाधीनास्तेषामात्यन्तिकं कुतः ॥ ११ ॥
यैस्तु सत्सङ्गपाषाणशितेन ममतातरुः ।
छिन्नो विद्याकुठारेण ते गतास्तेन वर्त्मना ॥ १२ ॥
प्राप्य ब्रह्मवनं शीतं नीरजस्कमकण्टकं ।
प्राप्नुवन्ति परां प्राज्ञा निर्वृतिं वृत्तिवर्जिताः ॥ १३ ॥
भूतेन्द्रियमयं स्थूलं न त्वं राजन्न चाप्यहं ।
न तन्मात्रं मया वाच्यं नैवान्तःकरणात्मकौ ॥ १४ ॥
कं वा पश्यामि राजेन्द्र प्रधानमिदमावयोः ।
यतः परो हि क्षेत्रज्ञः संघातो हि गुणात्मकः ॥ १५ ॥
मशकोडुम्बरेषीकामुञ्जमत्स्याम्भसां यथा ।
एकत्वेऽपि पृथग्भावस्तथा क्षेत्रात्मनोर्नृप ॥ १६ ॥

अलर्क उवाच ॥

भगवंस्त्वत्प्रसादेन ममाविर्भूतमुत्तमं ।
ज्ञानं प्रधानचिच्छक्तिविवेककरमीदृशं ॥ १७ ॥
किन्त्वत्र विषयाक्रान्ते स्थैर्य्यवत्त्वं न चेतसि ।
न चापि वेद्मि मुच्येयं कथं प्रकृतिबन्धनात् ॥ १८ ॥
कथं न भूयां भूयश्च कथं निर्गुणतामियां ।
कथञ्च ब्रह्मणैकत्वं व्रजेयं शाश्वतेन वै ॥ १९ ॥

तन्मे योगन्तथा ब्रह्मन् प्रणतायाभियाचते ।
सम्यग्ब्रूहि महाप्राज्ञ सत्सङ्गो ह्युपकृन्नृणां ॥ २० ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे पितापुत्रसंवादे प्रश्नाध्यायः ॥ ३८ ॥

ऊनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

ज्ञानपूर्व्वो वियोगो योऽज्ञानेन सह योगिनः ।
सा मुक्तिर्ब्रह्मणा चैक्यमनैक्यं प्राकृतैर्गुणैः ॥ १ ॥
मुक्तिर्योगात्तथा योगः सम्यग् ज्ञानान्महीपते ।
ज्ञानं दुःखोद्भवं दुःखं ममत्वासक्तचेतसां ॥ २ ॥
तस्मात् सङ्गं प्रयत्नेन मुमुक्षुः सन्त्यजेन्नरः ।
सङ्गाभावे ममेत्यस्याः ख्यातेर्हानिः प्रजायते ॥ ३ ॥
निर्म्ममत्वं सुखायैव वैराग्याद्दोषदर्शनं ।
ज्ञानादेव च वैराग्यं ज्ञानं वैराग्यपूर्व्वकं ॥ ४ ॥
तद्गृहं यत्र वसतिस्तद्भोज्यं येन जीवति ।
यन्मुक्तये तदेवोक्तं ज्ञानमज्ञानमन्यथा ॥ ५ ॥
उपभोगेन पुण्यानामपुण्यानाञ्च पार्थिव ।
कर्त्तव्यानाञ्च नित्यानामकामकरणात्तथा ॥ ६ ॥

असञ्चयादपूर्व्वस्य क्षयात् पूर्व्वार्जितस्य च।
कर्म्मणो बन्धमाप्नोति शारीरं न पुनः पुनः ॥ ७ ॥
एतत्ते कथितं राजन् योगं चेमं निबोध मे।
यं प्राप्य ब्रह्मणो योगी शाश्वतान्नान्यतां व्रजेत् ॥ ८ ॥
प्रागेवात्मात्मना जेयो योगिनां स हि दुर्ज्जयः।
कुर्व्वीत तज्जये यत्नं तस्योपायं शृणुष्व मे ॥ ९ ॥
प्राणायामैर्द्दहेद्दोषान् धारणाभिश्च किल्विषं।
प्रत्याहारेण विषयान् ध्यानेनानीश्वरान् गुणान् ॥ १० ॥
यथा पर्व्वतधातूनां दोषा दह्यन्ति धाम्यतां।
तथेन्द्रियकृता दोषा दह्यन्ते प्राणनिग्रहात् ॥ ११ ॥
प्रथमं साधनं कुर्य्यात् प्राणायामस्य योगवित्।
प्राणापाननिरोधस्तु प्राणायाम उदाहृतः ॥ १२ ॥
लघुमध्योत्तरीयाख्यः प्राणायामस्त्रिधोदितः।
तस्य प्रमाणं वक्ष्यामि तदलर्क शृणुष्व मे ॥ १३ ॥
लघुर्द्वादशमात्रस्तु द्विगुणः स तु मध्यमः।
त्रिगुणाभिस्तु मात्राभिरुत्तमः परिकीर्त्तितः ॥ १४ ॥
निमेषोन्मेषणे मात्राकालो लघ्वक्षरस्तथा।
प्राणायामस्य सङ्ख्यार्थं स्मृतो द्वादशमात्रिकः ॥ १५ ॥
प्रथमेन जयेत् स्वेदं मध्यमेन च वेपथुं।
विषादं हि तृतीयेन जयेद्दोषाननुक्रमात् ॥ १६ ॥
मृदुत्वं सेव्यमानास्तु सिंहशार्दूलकुञ्जराः।
यथा यान्ति तथा प्राणो वश्यो भवति योगिनः ॥ १७ ॥

वश्यं मत्तं यथेच्छातो नागं नयति हस्तिपः ।
तथैव योगी सच्छन्दः प्राणं नयति साधितं ॥ १८ ॥
यथा हि साधितः सिंहो मृगान् हन्ति न मानवान् ।
तद्वन्निषिद्धपवनः किल्बिषं न नृणां तनुं ॥ १९ ॥
तस्माद्युक्तः सदा योगी प्राणायामपरो भवेत् ।
श्रूयतां मुक्तिफलदं तस्यावस्थाचतुष्टयं ॥ २० ॥
ध्वस्तिः प्राप्तिस्तथा संवित् प्रसादश्च महीपते ।
स्वरूपं शृणु चैतेषां कथ्यमानमनुक्रमात् ॥ २१ ॥
कर्म्मणामिष्टदुष्टानां जायते फलसंक्षयः ।
चेतसोऽपकषायत्वं यत्र सा ध्वस्तिरुच्यते ॥ २२ ॥
ऐहिकामुष्मिकान् कामान् लोभमोहात्मकान् स्वयं ।
निरुध्यास्ते सदा योगी प्राप्तिः सा सार्व्वकालिकी ॥ २३ ॥
अतीतानागतानर्थान् विप्रकृष्टतिरोहितान् ।
विजानातीन्दुसूर्य्यर्क्षग्रहाणां ज्ञानसम्पदा ॥ २४ ॥
तुल्यप्रभावस्तु यदा योगी प्राप्नोति सम्पदं ।
तदा संविदिति ख्याता प्राणायामस्य संस्थितिः ॥ २५ ॥
यान्ति प्रसादं येनास्य मनः पञ्च च वायवः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थाश्च स प्रसाद इति स्मृतः ॥ २६ ॥
शृणुष्व च महीपाल प्राणायामस्य लक्षणं ।
युञ्जतश्च सदा योगं यादृग्विहितमासनं ॥ २७ ॥
पद्ममर्द्धासनञ्चापि तथा स्वस्तिकमासनं ।
आस्थाय योगं युञ्जीत कृत्वा च प्रणवं हृदि ॥ २८ ॥

समः समासनो भूत्वा संहृत्य चरणावुभौ ।
संवृतास्यस्तथैवोरू सम्यग्विष्टभ्य चाग्रतः ॥ २९ ॥
पार्ष्णिभ्यां लिङ्गवृषणावस्पृशन् प्रयतः स्थितः ।
किञ्चिदुन्नामितशिरा दन्तैर्दन्तान्न संस्पृशेत् ॥ ३० ॥
संपश्यन्नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ।
रजसा तमसो वृत्तिं सत्त्वेन रजसस्तथा ॥ ३१ ॥
सञ्छाद्य निर्म्मले सत्त्वे स्थितो युञ्जीत योगवित् ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यः प्राणादीन्मन एव च ॥ ३२ ॥
निगृह्य समवायेन प्रत्याहारमुपक्रमेत् ।
यस्तु प्रत्याहरेत्कामान् सर्व्वाङ्गानीव कच्छपः ॥ ३३ ॥
सदात्मरतिरेकस्थः पश्यत्यात्मानमात्मनि ।
स वाह्याभ्यन्तरं शौचं निष्पाद्याकण्ठनाभितः ॥ ३४ ॥
पूरयित्वा बुधो देहं प्रत्याहारमुपक्रमेत् ।
प्राणायामा दश द्वौ च धारणा साभिधीयते ॥ ३५ ॥
द्वे धारणे स्मृते योगे योगिभिस्तत्त्वदृष्टिभिः ।
तथा वै योगयुक्तस्य योगिनो नियतात्मनः ॥ ३६ ॥
सर्व्वे दोषाः प्रणश्यन्ति स्वस्थश्चैवोपजायते ।
वीक्षते च परं ब्रह्म प्राकृतांश्च गुणान् पृथक् ॥ ३७ ॥
व्योमादिपरमाणूंश्च तथात्मानमकल्मषं ।
इत्थं योगी यताहारः प्राणायामपरायणः ॥ ३८ ॥
जितां जितां शनैर्भूमिमारोहेत यथा गृहं ।
दोषान् व्याधींस्तथा मोहमाक्रान्ता भूरनिर्जिता ॥ ३९ ॥

विवर्द्धयति नारोहेत्तस्माद्भूमिमनिर्जिताम् ।
प्राणानामुपसंरोधात्प्राणायाम इति स्मृतः ॥ ४० ॥
धारणेत्युच्यते चेयं धार्य्यते यन्मनो यया ।
शब्दादिभ्यः प्रवृत्तानि यदक्षाणि यतात्मभिः ॥ ४१ ॥
प्रत्याह्रियन्ते योगेन प्रत्याहारस्ततः स्मृतः ।
उपायश्चात्र कथितो योगिभिः परमर्षिभिः ॥ ४२ ॥
येन व्याध्यादयो दोषा न जायन्ते हि योगिनः ।
यथा तोयार्थिनस्तोयं यन्त्रनालादिभिः शनैः ॥ ४३ ॥
आपिबेयुस्तथा वायुं पिबेद्योगी जितश्रमः ।
प्राङ्नाभ्यां हृदये चात्र तृतीये च तथोरसि ॥ ४४ ॥
कण्ठे मुखे नासिकाग्रे नेत्रभ्रूमध्यमूर्द्धसु ।
किञ्च तस्मात्परस्मिंश्च धारणा परमा स्मृता ॥ ४५ ॥
दशैता धारणाः प्राप्य प्राप्नोत्यक्षरसाम्यताम् ।
नाध्मातः क्षुधितः श्रान्तो नच व्याकुलचेतनः ॥ ४६ ॥
युञ्जीत योगं राजेन्द्र योगी सिद्ध्यर्थमादृतः ।
नातिशीते नचोष्णे वै न द्वन्द्वेनानिलात्मके ॥ ४७ ॥
कालेष्वेतेषु युञ्जीत न योगं ध्यानतत्परः ।
सशब्दाग्निजलाभ्यासे जीर्णगोष्ठे चतुष्पथे ॥ ४८ ॥
शुष्कपर्णचये नद्यां श्मशाने ससरीसृपे ।
सभये कूपतीरे वा चैत्यवल्मीकसञ्चये ॥ ४९ ॥
देशेष्वेतेषु तत्त्वज्ञो योगाभ्यासं विवर्ज्जयेत् ।
सत्त्वस्यानुपपत्तौ च देशकालं विवर्ज्जयेत् ॥ ५० ॥

नासतो दर्शनं योगे तस्मात्तत्परिवर्ज्जयेत् ।
देशानेताननादृत्य मूढत्वाद्यो युनक्ति वै ॥ ५१ ॥
विघ्नाय तस्य वै दोषा जायन्ते तन्निबोध मे ।
बाधिर्य्यं जडता लोपः स्मृतेर्मूकत्वमन्धता ॥ ५२ ॥
ज्वरश्च जायते सद्यस्तत्तदज्ञानयोगिनः ।
प्रमादाद्योगिनो दोषा यद्येते स्युश्चिकित्सितं ॥ ५३ ॥
तेषां नाशाय कर्त्तव्यं योगिनां तन्निबोध मे ।
स्निग्धां यवागूमत्युष्णां भुक्त्वा तत्रैव धारयेत् ॥ ५४ ॥
वातगुल्मप्रशान्त्यर्थमुदावर्त्ते तथोदरे ।
यवागूं वापि पवनं वायुग्रन्थिं प्रतिक्षिपेत् ॥ ५५ ॥
तद्वत्कम्पे महाशैलं स्थिरं मनसि धारयेत् ।
विघाते वचसो वाचं बाधिर्य्ये श्रवणेन्द्रियं ॥ ५६ ॥
यथैवाम्रफलं ध्यायेत् तृष्णार्त्तो रसनेन्द्रिये ।
यस्मिन् यस्मिन्रुजा देहे तस्मिंस्तदुपकारिणीं ॥ ५७ ॥
धारयेद्धारणामुष्णे शीतां शीते च दाहिनीं ।
कीलं शिरसि संस्थाप्य काष्ठं काष्ठेन ताडयेत् ॥ ५८ ॥
लुप्तस्मृतेः स्मृतिः सद्यो योगिनस्तेन जायते ।
द्यावापृथिव्यौ वाय्वग्नी व्यापिनावपि धारयेत् ॥ ५९ ॥
अमानुषात् सत्त्वजाद्वा बाधास्वेताश्चिकित्सिताः ।
अमानुषं सत्त्वमन्तर्योगिनं प्रविशेद्यदि ॥ ६० ॥
वाय्वग्निधारणेनैनं देहसंस्थं विनिर्दहेत् ।
एवं सर्व्वात्मना रक्षा कार्य्या योगविदा नृप ॥ ६१ ॥

धर्म्मार्थकाममोक्षाणां शरीरं साधनं यतः ।
प्रवृत्तिलक्षणाख्यानाद्योगिनो विस्मयात्तथा ॥
विज्ञानं विलयं याति तस्माद्गोप्याः प्रवृत्तयः ॥ ६२ ॥
आलोल्यमारोग्यमनिष्ठुरत्वं
गन्धः शुभो मूत्रपुरीषमल्पं ।
कान्तिः प्रसादः स्वरसौम्यता च
योगप्रवृत्तेः प्रथमं हि चिह्नं ॥ ६३ ॥
अनुरागी जनो याति परोक्षे गुणकीर्त्तनं ।
न बिभ्यति च सत्त्वानि सिद्धेर्लक्षणमुत्तमं ॥ ६४ ॥
शीतोष्णादिभिरत्युग्रैर्यस्य बाधा न विद्यते ।
न भीतिमेति चान्येभ्यस्तस्य सिद्धिरुपस्थिता ॥ ६५ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे जडोपाख्याने योगाध्यायः ॥ ३९ ॥

चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

उपसर्गाः प्रवर्त्तन्ते दृष्टे ह्यात्मनि योगिनः ।
ये तांस्ते संप्रवक्ष्यामि समासेन निबोध मे ॥ १ ॥
काम्याः क्रियास्तथा कामान् मानुषानभिवाञ्छति ।
स्त्रियो दानफलं विद्यां मायां कुप्यं धनं दिवं ॥ २ ॥

देवत्वममरेशत्वं रसायनचयः क्रियाः ।
मरुत्प्रपतनं यज्ञं जलाग्न्यावेशनन्तथा ॥ ३ ॥
श्राद्धानां सर्व्वदानानां फलानि नियमांस्तथा ।
तथोपवासात् पूर्त्ताच्च देवताभ्यर्च्चनादपि ॥ ४ ॥
तेभ्यस्तेभ्यश्च कर्म्मभ्य उपसृष्टोऽभिवाञ्छति ।
चित्तमित्थं वर्त्तमानं यत्नाद्योगी निवर्त्तयेत् ॥ ५ ॥
ब्रह्मसङ्गि मनः कुर्व्वन्नुपसर्गात् प्रमुच्यते ।
उपसर्गैर्जितैरेभिरुपसर्गास्ततः पुनः ॥ ६ ॥
योगिनः संप्रवर्त्तन्ते सात्त्वराजसतामसाः ।
प्रातिभः श्रावणो दैवो भ्रमावर्त्तौ तथापरौ ॥ ७ ॥
पञ्चैते योगिनां योगविघ्नाय कटुकोदयाः ।
वेदार्थाः काव्यशास्त्रार्थाः विद्याशिल्पान्यशेषतः ॥ ८ ॥
प्रतिभान्ति यदस्येति प्रातिभः स तु योगिनः ।
शब्दार्थानखिलान् वेत्ति शब्दं गृह्णाति चैव यत् ॥ ९ ॥
योजनानां सहस्रेभ्यः श्रावणः सोऽभिधीयते ।
समन्ताद्वीक्षते चाष्टौ स यदा देवतोपमः ॥ १० ॥
उपसर्गन्तमप्याहुर्दैवमुन्मत्तवद्बुधाः ।
भ्राम्यते यन्निरालम्बं मनो दोषेण योगिनः ॥ ११ ॥
समस्ताचारविभ्रंशाद्भ्रमः स परिकीर्त्तितः ।
आवर्त्त इव तोयस्य ज्ञानावर्त्तो यदाकुलः ॥ १२ ॥
नाशयेच्चित्तमावर्त्त उपसर्गः स उच्यते ।
एतैर्नाशितयोगास्तु सकला देवयोनयः ॥ १३ ॥

उपसर्गैर्म्महाघोरैरावर्त्तन्ते पुनःपुनः ।
प्रावृत्य कम्बलं शुक्लं योगी तस्मान्मनोमयं ॥ १४ ॥
चिन्तयेत् परमं ब्रह्म कृत्वा तत्प्रवणं मनः ।
योगयुक्तः सदा योगी लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ॥ १५ ॥
सूक्ष्मास्तु धारणाः सप्त भूराद्या मुर्द्धि धारयेत् ।
धरित्रीं धारयेद्योगी तत् सौख्यं प्रतिपद्यते ॥ १६ ॥
आत्मानं मन्यते चोर्व्वीं तद्गन्धञ्च जहाति सः ।
तथैवाप्सु रसं सूक्ष्मं तद्वद्रूपञ्च तेजसि ॥ १७ ॥
स्पर्शं वायौ तथा तद्वद्बिभ्रतस्तस्य धारणां ।
व्योम्नः सूक्ष्मां प्रवृत्तिञ्च शब्दं तद्वज्जहाति सः ॥ १८ ॥
मनसा सर्व्वभूतानां मनस्याविशते यदा ।
मानसीं धारणां बिभ्रन्मनः सूक्ष्माञ्च जायते ॥ १९ ॥
तद्वद्बुद्धिमशेषाणां सत्त्वानामेत्य योगवित् ।
परित्यजति सम्प्राप्य बुद्धिसौक्ष्म्यमनुत्तमं ॥ २० ॥
परित्यजति सूक्ष्माणि सप्त त्वेतानि योगवित् ।
सम्यग्विज्ञाय योऽलर्क तस्यावृत्तिर्न विद्यते ॥ २१ ॥
एतासां धारणानान्तु सप्तानां सौक्ष्ममात्मवान् ।
दृष्ट्वा दृष्ट्वा ततः सिद्धिं त्यक्त्वा त्यक्त्वा परां व्रजेत् ॥ २२ ॥
यस्मिन् यस्मिंश्च कुरुते भूते रागं महीपते ।
तस्मिंस्तस्मिन् समासक्तिं संप्राप्य स विनश्यति ॥ २३ ॥
तस्माद्विदित्वा सूक्ष्माणि संसक्तानि परस्परं ।
परित्यजति यो देही स परं प्राप्नुयात् पदं ॥ २४ ॥

एतान्येव तु सन्धाय सप्त सूक्ष्माणि पार्थिव ।
भूतादीनां विरागोऽत्र सद्भावज्ञस्य मुक्तये ॥ २५ ॥
गन्धादिषु समासक्तिं सम्प्राप्य स विनश्यति ।
पुनरावर्त्तते भूप स ब्रह्मापरमानुषं ॥ २६ ॥
सप्तैता धारणा योगी समतीत्य यदिच्छति ।
तस्मिंस्तस्मिंल्लयं सूक्ष्मे भूते याति नरेश्वर ॥ २७ ॥
देवानामसुराणां वा गन्धर्व्वोरगरक्षसां ।
देहेषु लयमायाति सङ्गं नाप्नोति च क्वचित् ॥ २८ ॥
अणिमा लघिमा चैव महिमा प्राप्तिरेव च ।
प्राकाम्यञ्च तथेशित्वं वशित्वञ्च तथापरं ॥ २९ ॥
यत्र कामावशायित्वं गुणानेतांस्तथैश्वरान् ।
प्राप्नोत्यष्टौ नरव्याघ्र परं निर्व्वाणसूचकान् ॥ ३० ॥
सूक्ष्मात्सूक्ष्मतमोऽणीयान् शीघ्रत्वं लघिमा गुणः ।
महिमाशेषपूज्यत्वात् प्राप्तिर्नाप्राप्यमस्य यत् ॥ ३१ ॥
प्राकाम्यमस्य व्यापित्वादीशित्वञ्चेश्वरो यतः ।
वशित्वाद्वशिमा नाम योगिनः सप्तमो गुणः ॥ ३२ ॥
यत्रेच्छास्थानमप्युक्तं यत्र कामावशायिता ।
ऐश्वर्य्यकारणैरेभिर्योगिनः प्रोक्तमष्टधा ॥ ३३ ॥
मुक्तिसंसूचकं भूप परं निर्व्वाणमात्मनः ।
ततो न जायते नैव वर्द्धते न विनश्यति ॥ ३४ ॥
नापि क्षयमवाप्नोति परिणामं न गच्छति ।
छेदं क्लेदं तथा दाहं शोषं भूरादितो न च ॥ ३५ ॥

भूतवर्गादवाप्नोति शब्दाद्यैः ह्रियते नच ।
नचास्य सन्ति शब्दाद्यास्तद्भोक्ता तैर्न युज्यते ॥ ३६ ॥
यथाहि कनकं खण्डमपद्रव्यवदग्निना ।
दग्धदोषं द्वितीयेन खण्डेनैक्यं व्रजन्नृप ॥ ३७ ॥
न विशेषमवाप्नोति तद्वद्योगाग्निना यतिः ।
निर्दग्धदोषस्तेनैक्यं प्रयाति ब्रह्मणा सह ॥ ३८ ॥
यथाग्निरग्नौ संक्षिप्तः समानत्वमनुव्रजेत् ।
तदाख्यस्तन्मयो भूतो न गृह्येत विशेषतः ॥ ३९ ॥
परेण ब्रह्मणा तद्वत्प्राप्यैक्यं दग्धकिल्बिषः ।
योगी याति पृथग्भावं न कदाचिन्महीपते ॥ ४० ॥
यथा जलं जलेनैक्यं निक्षिप्तमुपगच्छति ।
तथात्मा साम्यमभ्येति योगिनः परमात्मनि ॥ ४१ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे योगिसिद्धिर्नामाध्यायः ॥ ४० ॥

एकचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

अलर्क उवाच ॥

भगवन् योगिनश्चर्य्यां श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ।
ब्रह्मवर्त्मन्यनुसरन् यथा योगी न सीदति ॥ १ ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

मानापमानौ यावेतौ प्रीत्युद्वेगकरौ नृणां ।

तावेव विपरीतार्थौ योगिनः सिद्धिकारकौ ॥ २ ॥
मानापमानौ यावेतौ तावेवाहुर्विषामृते ।
अपमानोऽमृतं तत्र मानस्तु विषमं विषं ॥ ३ ॥
चक्षुःपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं जलं पिवेत् ।
सत्यपूतां वदेद्वाणीं बुद्धिपूतञ्च चिन्तयेत् ॥ ४ ॥
आतिथ्यश्राद्धयज्ञेषु देवयात्रोत्सवेषु च ।
महाजनञ्च सिद्ध्यर्थं न गच्छेद्योगवित् क्वचित् ॥ ५ ॥
व्यस्ते विधूमे व्यङ्गारे सर्व्वस्मिन् भुक्तवज्जने ।
अटेत योगविद्भैक्ष्यं नतु त्रिष्वेव नित्यशः ॥ ६ ॥
यथैवमवमन्यन्ते जनाः परिभवन्ति च ।
तथा युक्तश्चरेद्योगी सतां वर्त्म न दूषयन् ॥ ७ ॥
भैक्ष्यञ्चरेद्गृहस्थेषु यायावरगृहेषु च ।
श्रेष्ठा तु प्रथमा चेति वृत्तिरस्योपदिश्यते ॥ ८ ॥
अथ नित्यं गृहस्थेषु शालीनेषु चरेद्यतिः ।
श्रद्दधानेषु दान्तेषु श्रोत्रियेषु महात्मसु ॥ ९ ॥
अत ऊर्द्ध्वं पुनश्चापि अदुष्टापतितेषु च ।
भैक्ष्यचर्य्या विवर्णेषु जघन्या वृत्तिरिष्यते ॥ १० ॥
भैक्ष्यं यवागूं तक्रं वा पयोयावकमेव वा ।
फलं मूलं प्रियङ्गुं वा कणपिण्याकशक्तवः ॥ ११ ॥
इत्येते च शुभाहारा योगिनः सिद्धिकारकाः ।
तत्प्रयुञ्ज्यान्मुनिर्भक्त्या परमेण समाधिना ॥ १२ ॥
अपः पूर्व्वं सकृत् प्राश्य तूष्णीं भूत्वा समाहितः ।

प्राणायेति ततस्तस्य प्रथमा ह्याहुतिः स्मृता ॥ १३ ॥
अपानाय द्वितीया तु समानायेति चापरा ।
उदानाय चतुर्थी स्याद्व्यानायेति च पञ्चमी ॥ १४ ॥
प्राणायामैः पृथक् कृत्वा शेषं भुञ्जीत कामतः ।
अपः पुनः सकृत्प्राश्य आचम्य हृदयं स्पृशेत् ॥ १५ ॥
अस्तेयं ब्रह्मचर्य्यञ्च त्यागोऽलोभस्तथैव च ।
व्रतानि पञ्च भिक्षूणामहिंसापरमाणि वै ॥ १६ ॥
अक्रोधो गुरुशुश्रूषा शौचमाहारलाघवं ।
नित्यस्वाध्याय इत्येते नियमाः पञ्च कीर्त्तिताः ॥ १७ ॥
सारभूतमुपासीत ज्ञानं यत्कार्य्यसाधकं ।
ज्ञानानां बहुता येयं योगविघ्नकरा हि सा ॥ १८ ॥
इदं ज्ञेयमिदं ज्ञेयमिति यस्तृषितश्चरेत् ।
अपि कल्पसहस्रेषु नैव ज्ञेयमवाप्नुयात् ॥ १९ ॥
त्यक्तसङ्गो जितक्रोधो लघ्वाहारो जितेन्द्रियः ।
विधाय बुद्ध्या द्वाराणि मनो ध्याने निवेशयेत् ॥ २० ॥
शून्येष्वेवावकाशेषु गुहासु च वनेषु च ।
नित्ययुक्तः सदा योगी ध्यानं सम्यगुपक्रमेत् ॥ २१ ॥
वाग्दण्डः कर्म्मदण्डश्च मनोदण्डश्च ते त्रयः ।
यस्यैते नियता दण्डाः स त्रिदण्डी महायतिः ॥ २२ ॥
सर्व्वमात्ममयं यस्य सदसज्जगदीदृशं ।
गुणागुणमयन्तस्य कः प्रियः को नृपाप्रियः ॥ २३ ॥
विशुद्धबुद्धिः समलोष्ट्रकाञ्चनः

सप्तस्तभूतेषु च तत्समाहितः ।
स्थानं परं शाश्वतमव्ययञ्च
परं हि मत्वा न पुनः प्रजायते ॥ २४ ॥
वेदाः श्रेष्ठाः सर्व्वयज्ञक्रियाश्च
यज्ञाज्जप्यं ज्ञानमार्गश्च जप्यात् ।
ज्ञानाद्ध्यानं सङ्गरागव्यपेतं
तस्मिन् प्राप्ते शाश्वतस्योपलब्धिः ॥ २५ ॥
समाहितो ब्रह्मपरोऽप्रमादी
शुचिस्तथैकान्तरतिर्यतेन्द्रियः ।
समाप्नुयाद्योगमिमं महात्मा
विमुक्तिमाप्नोति ततः स्वयोगतः ॥ २६ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे योगिचर्य्याध्यायः ॥ ४१ ॥

द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

एवं यो वर्त्तते योगी सम्यग्योगव्यवस्थितः ।
न स व्यावर्त्तितुं शक्यो जन्मान्तरशतैरपि ॥ १ ॥
दृष्ट्वा च परमात्मानं प्रत्यक्षं विश्वरूपिणं ।
विश्वपादशिरोग्रीवं विश्वेशं विश्वभावनं ॥ २ ॥
तत्प्राप्तये महत्पुण्यमोमित्येकाक्षरं जपेत् ।

तदेवाध्ययनं तस्य स्वरूपं शृणवतः परं ॥ ३ ॥
अकारश्च तथोकारो मकारश्चाक्षरत्रयं ।
एता एव त्रयो मात्राः सात्त्वराजसतामसाः ॥ ४ ॥
निर्गुणा योगिगम्यान्या चार्द्धमात्रोर्द्ध्वसंस्थिता ।
गान्धारीति च विज्ञेया गान्धारस्वरसंश्रया ॥ ५ ॥
पिपीलिकागतिस्पर्शा प्रयुक्ता मूर्द्ध्नि लक्ष्यते ।
यथा प्रयुक्त ओङ्कारः प्रतिनिर्याति मूर्द्धनि ॥ ६ ॥
तथोङ्कारमयो योगी त्वक्षरे त्वक्षरो भवेत् ।
प्राणो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म वेध्यमनुत्तमं ॥ ७ ॥
अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ।
ओमित्येतत्त्रयो वेदास्त्रयो लोकास्त्रयोऽग्नयः ॥ ८ ॥
विष्णुर्ब्रह्मा हरश्चैव ऋक्सामानि यजूंषि च ।
मात्राः सार्द्धाश्च तिस्रश्च विज्ञेयाः परमार्थतः ॥ ९ ॥
तत्र युक्तस्तु यो योगी स तल्लयमवाप्नुयात् ।
अकारस्त्वथ भूर्लोक उकारश्चोच्यते भुवः ॥ १० ॥
सव्यञ्जनो मकारश्च स्वर्लोकः परिकल्प्यते ।
व्यक्ता तु प्रथमा मात्रा द्वितीयाव्यक्तसंज्ञिता ॥ ११ ॥
मात्रा तृतीया चिच्छक्तिरर्द्धमात्रा परं पदं ।
अनेनैव क्रमेणैता विज्ञेया योगभूमयः ॥ १२ ॥
ओमित्युच्चारणात् सर्व्वं गृहीतं सदसद्भवेत् ।
ह्रस्वा तु प्रथमा मात्रा द्वितीया दैर्घ्यसंयुता ॥ १३ ॥
तृतीया च प्लुताद्धाख्या वचसः सा न गोचरा ।

इत्येतदक्षरं ब्रह्म परमोङ्कारसंज्ञितं ॥ १४ ॥
यस्तु वेद नरः सम्यक् तथा ध्यायति वा पुनः ।
संसारचक्रमुत्सृज्य त्यक्तत्रिविधबन्धनः ॥ १५ ॥
प्राप्नोति ब्रह्मणि लयं परमे परमात्मनि ।
अक्षीणकर्म्मबन्धश्च ज्ञात्वा मृत्युमरिष्टतः ॥ १६ ॥
उत्क्रान्तिकाले संस्मृत्य पुनर्योगित्वमृच्छति ।
तस्मादसिद्धयोगेन सिद्धयोगेन वा पुनः ॥
ज्ञेयान्यरिष्टानि सदा येनोत्क्रान्तौ न सीदति ॥ १७ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे योगधर्म्मे ओङ्काराध्यायः ॥ ४२ ॥

त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

अरिष्टानि महाराज शृणु वक्ष्यामि तानि ते ।
येषामालोकनान्मृत्युं निजं जानाति योगवित् ॥ १ ॥
देवमार्गं ध्रुवं शुक्रं सोमच्छायामरुन्धतीं ।
यो न पश्येन्न जीवेत् स नरः संवत्सरात्परं ॥ २ ॥
अरश्मि बिम्बं सूर्य्यस्य वह्निं चैवांशुमालिनं ।
दृष्ट्वैकादशमासात्तु नरो नोर्द्ध्वं तु जीवति ॥ ३ ॥
वान्ते मूत्रपुरीषे च यः स्वर्णं रजतं तथा ।
प्रत्यक्षं कुरुते स्वप्ने जीवेत् स दशमासिकं ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा प्रेतपिशाचादीन् गन्धर्व्वनगराणि च ।
सुवर्णवर्णान् वृक्षांश्च नव मासान् स जीवति ॥ ५ ॥
स्थूलः कृशः कृशः स्थूलो योऽकस्मादेव जायते ।
प्रकृतेश्च निवर्त्तेत तस्यायुश्चाष्टमासिकं ॥ ६ ॥
खण्डं यस्य पदं पार्ष्ण्यां पादस्याग्रे च वा भवेत् ।
पांशुकर्दमयोर्मध्ये सप्त मासान् स जीवति ॥ ७ ॥
गृध्रः कपोतः काकोलो वायसो वापि मूर्द्धनि ।
क्रव्यादो वा खगो नीलः षण्मासायुःप्रदर्शकः ॥ ८ ॥
हन्यते काकपङ्क्तीभिः पांशुवर्षेण वा नरः ।
स्वां च्छायामन्यथा दृष्ट्वा चतुः पञ्च स जीवति ॥ ९ ॥
अनभ्रे विद्युतं दृष्ट्वा दक्षिणां दिशमाश्रितां ।
रात्राविन्द्रधनुश्चापि जीवितं द्वित्रिमासिकं ॥ १० ॥
घृते तैले तथादर्शे तोये वा नात्मनस्तनुं ।
यः पश्येदशिरस्कां वा मासादूर्द्ध्वं न जीवति ॥ ११ ॥
यस्य वस्तसमो गन्धो गात्रे शवसमोऽपिवा ।
तस्यार्द्धमासिकं ज्ञेयं योगिनो नृप जीवितं ॥ १२ ॥
यस्य वै स्नातमात्रस्य हृत्पादमवशुष्यते ।
पिवतश्च जलं शोषो दशाहं सोऽपि जीवति ॥ १३ ॥
सम्भिन्नो मारुतो यस्य मर्म्मस्थानानि कृन्तति ।
हृष्यते नाम्बुसंस्पर्शात् तस्य मृत्युरुपस्थितः ॥ १४ ॥
ऋक्षवानरयानस्थो गायन् यो दक्षिणां दिशं ।
स्वप्ने प्रयाति तस्यापि न मृत्युः कालमिच्छति ॥ १५ ॥

रक्तकृष्णाम्बरधरा गायन्ती हसती च यं ।
दक्षिणाशान्नयेन्नारी स्वप्ने सोऽपि न जीवति ॥ १६ ॥
नग्नं क्षपणकं स्वप्ने हसमानं महाबलं ।
एकं संवीक्ष्य वल्गन्तं विद्यान्मृत्युमुपस्थितं ॥ १७ ॥
आमस्तकतलाद्यस्तु निमग्नं पङ्कसागरे ।
स्वप्ने पश्यत्यथात्मानं स सद्यो म्रियते नरः ॥ १८ ॥
केशाङ्गारांस्तथा भस्म भुजङ्गान्निर्जलां नदीं ।
दृष्ट्वा स्वप्ने दशाहात्तु मृत्युरेकादशे दिने ॥ १९ ॥
करालैर्विकटैः कृष्णैः पुरुषैरुद्यतायुधैः ।
पाषाणैस्ताडितः स्वप्ने सद्यो मृत्युं लभेन्नरः ॥ २० ॥
सूर्योदये यस्य शिवा क्रोशन्ती याति सम्मुखं ।
विपरीतं परीतं वा स सद्यो मृत्युमृच्छति ॥ २१ ॥
यस्य वै भुक्तमात्रस्य हृदयं बाधते क्षुधा ।
जायते दन्तघर्षश्च स गतायुर्न संशयं ॥ २२ ॥
दीपगन्धं नयो वेत्ति त्रस्यत्यह्नि तथा निशि ।
नात्मानं परनेत्रस्थं वीक्षते न स जीवति ॥ २३ ॥
शक्रायुधं चार्द्धरात्रे दिवा ग्रहगणन्तथा ।
दृष्ट्वा मन्येत संक्षीणमात्मजीवितमात्मवित् ॥ २४ ॥
नासिका वक्रतामेति कर्णयोर्नमनोन्नती ।
नेत्रञ्च वामं स्रवति यस्य तस्यायुरुद्गतं ॥ २५ ॥
आरक्ततामेति मुखं जिह्वा वा श्यामतां यदा ।
तदा प्राज्ञो विजानीयान्मृत्युमासन्नमात्मनः ॥ २६ ॥

उष्ट्ररासभयानेन यः स्वप्ने दक्षिणां दिशं ।
प्रयाति तञ्च जानीयात् सद्योमृत्युं न संशयः ॥ २७ ॥
पिधाय कर्णौ निर्घोषं न शृणोत्यात्मसम्भवं ।
नश्यते चक्षुषोर्ज्योतिर्यस्य सोऽपि न जीवति ॥ २८ ॥
पततो यस्य वै गर्त्ते स्वप्ने द्वारं पिधीयते ।
न चोत्तिष्ठति यः श्वभ्रात्तदन्तं तस्य जीवितं ॥ २९ ॥

ऊर्द्ध्वा च दृष्टिर्न च संप्रतिष्ठा
रक्ता पुनः संपरिवर्त्तमाना ।
मुखस्य चोष्मा शुषिरञ्च नाभेः
शंसन्ति पुंसामपरं शरीरं ॥ ३० ॥

स्वप्नेऽग्निं प्रविशेद्यस्तु न च निष्क्रामते पुनः ।
जलप्रवेशादपि वा तदन्तं तस्य जीवितं ॥ ३१ ॥
यश्चाभिहन्यते दुष्टैर्भूतैरात्रावथो दिवा ।
स मृत्युं सप्तरात्र्यन्ते नरः प्राप्नोत्यसंशयं ॥ ३२ ॥
स्ववस्त्रममलं शुक्लं रक्तं पश्यत्यथासितं ।
यः पुमान् मृत्युमासन्नं तस्यापि हि विनिर्दिशेत् ॥ ३३ ॥
स्वभाववैपरीत्यन्तु प्रकृतेश्च विपर्य्ययः ।
कथयन्ति मनुष्याणां सदासन्नौ यमान्तकौ ॥ ३४ ॥
येषां विनीतः सततं येऽस्य पूज्यतमा मताः ।
तानेव चावजानाति तानेव च विनिन्दति ॥ ३५ ॥
देवान्नार्चयते वृद्धान् गुरून् विप्रांश्च निन्दति ।
मातापित्रोर्न सत्कारं जामातॄणां करोति च ॥ ३६ ॥

योगिनां ज्ञानविदुषामन्येषाञ्च महात्मनां ।
प्राप्ते तु काले पुरुषस्तद्विज्ञेयं विचक्षणैः ॥ ३७ ॥
योगिनां सततं यत्नादरिष्टान्यवनीपते ।
संवत्सरान्ते तज्ज्ञेयं फलदानि दिवानिशं ॥ ३८ ॥
विलोक्या विशदा चैषां फलपंक्तिः सुभीषणा ।
विज्ञाय कार्य्यो मनसि स च कालो नरेश्वर ॥ ३९ ॥
ज्ञात्वा कालञ्च तं सम्यगभयस्थानमाश्रितः ।
युञ्जीत योगी कालोऽसौ यथा नास्याफलो भवेत् ॥ ४० ॥
दृष्ट्वारिष्टं तथा योगी त्यक्त्वा मरणजं भयं ।
तत्स्वभावं तदालोक्य काले यावत्युपागतं ॥ ४१ ॥
तस्य भागे तथैवाह्नो योगं युञ्जीत योगवित् ।
पूर्व्वाह्णे चापराह्णे च मध्याह्ने चापि तद्दिने ॥ ४२ ॥
यत्र वा रजनीभागे तदरिष्टं निरीक्षितं ।
तत्रैव तावद्युञ्जीत यावत्प्राप्तं हि तद्दिनं ॥ ४३ ॥
ततस्त्यक्त्वा भयं सर्व्वं जित्वा तं कालमात्मवान् ।
तत्रैवावसथे स्थित्वा यत्र वा स्थैर्य्यमात्मनः ॥ ४४ ॥
युञ्जीत योगं निर्जित्य त्रीन् गुणान् परमात्मनि ।
तन्मयश्चात्मना भूत्वा चिद्वृत्तिमपि सन्त्यजेत् ॥ ४५ ॥
ततः परमनिर्व्वाणमतीन्द्रियमगोचरं ।
यद्बुद्धेर्यन्न चाख्यातुं शक्यते तत्समश्नुते ॥ ४६ ॥
एतत्सर्व्वं समाख्यातं तवालर्क यथार्थवत् ।
प्राप्स्यसे येन तद्ब्रह्म संक्षेपात्तन्निबोध मे ॥ ४७ ॥

शशाङ्करश्मिसंयोगाच्चन्द्रकान्तमणिः पयः ।
समुत्सृजति नायुक्तः सोपमा योगिनः स्मृता ॥ ४८ ॥
यथार्करश्मिसंयोगादर्ककान्तो हुताशनं ।
आविष्करोति नैकः सन्नुपमा सापि योगिनः ॥ ४९ ॥
पिपीलिकाखुनकुलगृहगोधाकपिञ्जलाः ।
वसन्ति स्वामिवद्गेहे ध्वस्ते यान्ति ततोऽन्यतः ॥ ५० ॥
दुःखन्तु स्वामिनो ध्वंसे तस्य तेषां न किञ्चन ।
वेश्मनो यत्र राजेन्द्र सोपमा योगसिद्धये ॥ ५१ ॥
मृद्देहिकाल्पदेहापि मुखाग्रेणाप्यणीयसा ।
करोति मृद्भारचयमुपदेशः स योगिनः ॥ ५२ ॥
पशुपक्षिमनुष्याद्यैः पत्रपुष्पफलान्वितं ।
वृक्षं विलुप्यमानन्तु दृष्ट्वा सिद्ध्यन्ति योगिनः ॥ ५३ ॥
रुरुशावविषाणाग्रमालक्ष्य तिलकाकृतिं ।
सह तेन विवर्द्धन्तं योगी सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ ५४ ॥
द्रवपूर्णमुपादाय पात्रमारोहतो भुवः ।
तुङ्गमङ्गं विलोक्योच्चैर्विज्ञातं किं न योगिना ॥ ५५ ॥
सर्व्वस्वं जीवनायालं निखाते पुरुषस्य या ।
चेष्टा तां तत्त्वतो ज्ञात्वा योगिनः कृतकृत्यता ॥ ५६ ॥
तद्गृहं यत्र वसति तद्भोज्यं येन जीवति ।
येन सम्पद्यते चार्थस्तत्सुखं ममतात्र का ॥ ५७ ॥
अभ्यर्थितोऽपि तैः कार्य्यं करोति करणैर्यथा ।
तथा बुद्ध्यादिभिर्योगी पारक्यैः साधयेत्परं ॥ ५८ ॥

जड उवाच ॥

ततः प्रणम्याचिपुच्छमलर्कः स महीपतिः ।
प्रश्रयावनतो वाक्यमुवाचातिमुदान्वितः ॥ ५९ ॥

अलर्क उवाच ॥

दिष्ट्या दैवैरिदं ब्रह्मन् पराभिभवसम्भवं ।
उपपादितमत्युग्रं प्राणसन्देहदम्भयं ॥ ६० ॥
दिष्ट्या काशिपतेर्भूरिबलसम्पत्पराक्रमः ।
यदुच्छेदादिहायातः स युष्मत्सङ्गदो मम ॥ ६१ ॥
दिष्ट्या मन्दबलश्चाहं दिष्ट्या भृत्याश्च मे हताः ।
दिष्ट्या कोषः क्षयं यातो दिष्ट्याहं भीतिमागतः ॥ ६२ ॥
दिष्ट्या त्वत्पादयुगलं मम स्मृतिपथं गतं ।
दिष्ट्या त्वदुक्तयः सर्व्वा मम चेतसि संस्थिताः ॥ ६३ ॥
दिष्ट्या ज्ञानं ममोत्पन्नं भवतश्च समागमात् ।
भवता चैव कारुण्यं दिष्ट्या ब्रह्मन् कृतं मम ॥ ६४ ॥
अनर्थोऽप्यर्थतां याति पुरुषस्य शुभोदये ।
यथेदमुपकाराय व्यसनं सङ्गमात्तव ॥ ६५ ॥
सुबाहुरुपकारी मे स च काशिपतिः प्रभो ।
ययोः कृतेऽहं संप्राप्तो योगीश भवतोऽन्तिकं ॥ ६६ ॥
सोऽहन्तव प्रसादाग्निनिर्दग्धाज्ञानकिल्बिषः ।
तथा यतिष्ये येनेदृङ् भूयां दुःखभाजनं ॥ ६७ ॥
परित्यजिष्ये गार्हस्थ्यमार्त्तिपादपकाननं ।
त्वत्तोऽनुज्ञां समासाद्य ज्ञानदातुर्महात्मनः ॥ ६८ ॥

दत्तात्रेय उवाच ॥

गच्छ राजेन्द्र भद्रं ते यथा ते कथितं मया ।
निर्म्ममो निरहङ्कारस्तथा चर विमुक्तये ॥ ६९ ॥

जड उवाच ॥

एवमुक्तः प्रणम्यैनमाजगाम त्वरान्वितः ।
यत्र काशिपतिर्भ्राता सुबाहुश्चास्य सोऽग्रजः ॥ ७० ॥
समुत्पत्य महाबाहुं सोऽलर्कः काशिभूपतिं ।
सुबाहोरग्रतो वीरमुवाच प्रहसन्निव ॥ ७१ ॥
राज्यकामुक काशीश भुज्यतां राज्यमूर्जितं ।
तथा च रोचते तद्वत् सुबाहोः संप्रयच्छ वा ॥ ७२ ॥

काशिराज उवाच ॥

किमलर्क परित्यक्तं राज्यन्ते संयुगं विना ।
क्षत्रियस्य न धर्म्मोऽयं भवांश्च क्षत्रधर्म्मवित् ॥ ७३ ॥
निर्जितामात्यवर्गस्तु त्यक्त्वा मरणजं भयं ।
सन्दधीत शरं राजा लक्ष्यमुद्दिश्य वैरिणां ॥ ७४ ॥
तं जित्वा नृपतिर्भोगान् यथाभिलषितान् वरान् ।
भुञ्जीत परमं सिद्ध्यै यजेत च महामखैः ॥ ७५ ॥

अलर्क उवाच ॥

एवमीदृशकं वीर ममाप्यासीन्मनः पुरा ।
साम्प्रतं विपरीतार्थं शृणु चाप्यत्र कारणं ॥ ७६ ॥
यथायं भौतिकः सङ्घस्तथान्तःकरणं नृणां ।
गुणास्तु सकलास्तद्वदशेषेष्वेव जन्तुषु ॥ ७७ ॥

चिच्छक्तिरेकएवायं यदा नान्योऽस्ति कश्चन ।
तदा का नृपते ज्ञानान्मित्रारिप्रभुभृत्यता ॥ ७८ ॥
तन्मया दुःखमासाद्य त्वद्भयोद्भवमुत्तमं ।
दत्तात्रेयप्रसादेन ज्ञानं प्राप्तं नरेश्वर ॥ ७९ ॥
निर्जितेन्द्रियवर्गस्तु त्यक्त्वा सङ्गमशेषतः ।
मनो ब्रह्मणि सन्धाय तज्जये परमो जयः ॥ ८० ॥
संसाध्यमन्यत्तत्सिद्धौ यतः किञ्चिन्न विद्यते ।
इन्द्रियाणि च संयम्य ततः सिद्धिं नियच्छति ॥ ८१ ॥

सोऽहं न तेऽरिर्न ममासि शत्रुः
सुबाहुरेषो न ममापकारी ।
दृष्टं मया सर्व्वमिदं यथात्मा
अन्विष्यतां भूप रिपुस्त्वयान्यः ॥ ८२ ॥
इत्थं स तेनाभिहितो नरेन्द्रो
हृष्टः समुत्थाय ततः सुबाहुः ।
दिष्ट्येति तं भ्रातरमाभिनन्द्य
काशीश्वरं वाक्यमिदं बभाषे ॥ ८३ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणेऽष्टित्राध्यायः ॥ ४२ ॥

चतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

सुबाहुरुवाच ॥

यदर्थं नृपशार्दूल त्वामहं शरणं गतः ।
तन्मया सकलं प्राप्तं यास्यामि त्वं सुखी भव ॥ १ ॥

काशिराज उवाच ॥

किन्निमित्तं भवान् प्राप्तो निष्पन्नोऽर्थश्च कस्तव ।
सुबाहो तन्ममाचक्ष्व परं कौतूहलं हि मे ॥ २ ॥
समाक्रान्तमलर्केण पितृपैतामहं महत् ।
राज्यं देहीति निर्जित्य त्वयाहमभिचोदितः ॥ ३ ॥
ततो मया समाक्रम्य राज्यमस्यानुजस्य ते ।
एतत्ते बलमानीतं तद्भुङ्क्ष्व कुलोचितं ॥ ४ ॥

सुबाहुरुवाच ॥

काशिराज निबोध त्वं यदर्थमयमुद्यमः ।
कृतो मया भवांश्चैव कारितोऽत्यन्तमुद्यमं ॥ ५ ॥
भ्राता ममायं ग्राम्येषु शक्तो भोगेषु तत्त्ववित् ।
विमूढौ बोधवन्तौ च भ्रातरावग्रजौ मम ॥ ६ ॥
तयोर्म्मम च यन्माता बाल्ये स्तन्यं यथा मुखे ।
तथावबोधो विन्यस्तः कर्णयोरवनीपते ॥ ७ ॥
तयोर्म्मम च विज्ञेयाः पदार्था ये मता नृभिः ।
प्रकाश्यम्मनसो नीतास्ते मात्रा नास्य पार्थिव ॥ ८ ॥

यथैकमर्थे यातानामेकस्मिन्नवसीदति ।
दुःखं भवति साधूनां तथास्माकं महीपते ॥ ९ ॥
गार्हस्थ्यमोहमापन्ने सीदत्यस्मिन्नरेश्वर ।
सम्बन्धिन्यस्य देहस्य बिभ्रति भ्रातृकल्पनां ॥ १० ॥
ततो मया विनिश्चित्य दुःखाद्वैराग्यभावना ।
भविष्यतीत्यस्य भवानित्युद्योगाय संश्रितः ॥ ११ ॥
तदस्य दुःखाद्वैराग्यं संबोधादवनीपते ।
समुद्भूतं कृतं कार्य्यं भद्रं तेऽस्तु व्रजाम्यहं ॥ १२ ॥
उष्ट्वा मदालसागर्भे पीत्वा तस्यास्तथा स्तनं ।
नान्यनारीसुतैर्यातं वर्त्म यात्विति पार्थिव ॥ १३ ॥
विचार्य्य तन्मया सर्व्वं युष्मत्संश्रयपूर्व्वकं ।
कृतं तच्चापि निष्पन्नं प्रयास्ये सिद्धये पुनः ॥ १४ ॥
उपेक्ष्यते सीदमानः स्वजनो बान्धवः सुहृत् ।
यैर्न्नरेन्द्र न तान् मन्ये सेन्द्रिया विकला हि ते ॥ १५ ॥
सुहृदि स्वजने बन्धौ समर्थे योऽवसीदति ।
धर्म्मार्थकाममोक्षेभ्यो वाच्यास्ते तत्र न त्वसौ ॥ १६ ॥
एतत् त्वत्सङ्गमाद् भूप मया कार्य्यं महत्कृतं ।
स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि ज्ञानभाग्भव सत्तम ॥ १७ ॥

काशिराज उवाच ॥

उपकारस्त्वया साधोरलर्कस्य कृतो महान् ।
ममोपकाराय कथं न करोषि स्वमानसं ॥ १८ ॥
फलदायी सतां सद्भिः सङ्गमो नाफलो यतः ।

तस्मात्त्वत्संश्रयाद्युक्ता मया प्राप्ता समुन्नतिः ॥ १९ ॥

सुबाहुरुवाच ॥

धर्म्मार्थकाममोक्षाख्यं पुरुषार्थचतुष्टयं ।
तत्र धर्म्मार्थकामास्ते सकला हीयतेऽपरः ॥ २० ॥
तत्ते सङ्क्षेपतो वक्ष्ये तदिहैकमनाः शृणु ।
श्रुत्वा च सम्यगालोच्य यतेथाः श्रेयसे नृप ॥ २१ ॥
ममेतिप्रत्ययो भूप न कार्य्योऽहमिति त्वया ।
सम्यगालोच्य धर्म्मो हि धर्म्माभावे निराश्रयः ॥ २२ ॥
कस्याहमिति सञ्ज्ञेयमित्यालोच्य त्वयात्मना ।
बाह्यान्तर्गतमालोच्यमालोच्यापररात्रिषु ॥ २३ ॥
अव्यक्तादिविशेषान्तमविकारमचेतनं ।
व्यक्ताव्यक्तं त्वया ज्ञेयं ज्ञाता कश्चाहमित्युत ॥ २४ ॥
एतस्मिन्नेव विज्ञाते विज्ञातमखिलं त्वया ।
अनात्मन्यात्मविज्ञानमस्वे स्वमिति मूढता ॥ २५ ॥
सोऽहं सर्व्वगतो भूप लोकसंव्यवहारतः ।
मयेदमुच्यते सर्व्वं त्वया पृष्टो व्रजाम्यहं ॥ २६ ॥
एवमुक्त्वा ययौ धीमान् सुबाहुः काशिभूमिपं ।
काशिराजोऽपि संपूज्य सोऽलर्कं स्वपुरं ययौ ॥ २७ ॥
अलर्कोऽपि सुतं ज्येष्ठमभिषिच्य नराधिपं ।
वनं जगाम सन्त्यक्तसर्व्वसङ्गः स्वसिद्धये ॥ २८ ॥
ततः कालेन महता निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः ।
प्राप्य योगर्द्धिमतुलां परं निर्व्वाणमाप्तवान् ॥ २९ ॥

पश्यन् जगदिदं सर्व्वं सदेवासुरमानुषं ।
पाशैर्गुणमयैर्बद्धं बध्यमानञ्च नित्यशः ॥ ३० ॥
पुत्त्रादिभ्रातृपुत्त्रादिस्वपारक्यादिभावितैः ।
आकृष्यमाणं करणैर्दुःखार्त्तं भिन्नदर्शनं ॥ ३१ ॥
अज्ञानपङ्कगर्भस्थमनुद्धारं महामतिः ।
आत्मानञ्च समुत्तीर्णं गाथामेतामगायत ॥ ३२ ॥
अहो कष्टं यदस्माभिः पूर्व्वं राज्यमनुष्ठितं ।
इति पश्चान्मया ज्ञातं योगान्नास्ति परं सुखं ॥ ३३ ॥

जड उवाच ॥

तातैनं त्वं समातिष्ठ मुक्तये योगमुत्तमं ।
प्राप्स्यसे येन तद्ब्रह्म यत्र गत्वा न शोचसि ॥ ३४ ॥
ततोऽहमपि यास्यामि किं यज्ञैः किं जपेन मे ।
कृतकृत्यस्य करणं ब्रह्मभावाय कल्पते ॥ ३५ ॥
त्वत्तोऽनुज्ञामवाप्याहं निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः ।
प्रयतिष्ये तथा मुक्तौ यथा यास्यामि निर्वृतिं ॥ ३६ ॥

पक्षिण ऊचुः ॥

एवमुक्त्वा स पितरं प्राप्यानुज्ञां ततश्च सः ।
ब्रह्मन् जगाम मेधावी परित्यक्तपरिग्रहः ॥ ३७ ॥
सोऽपि तस्य पिता तद्वत् क्रमेण सुमहामतिः ।
वानप्रस्थं समास्थाय चतुर्थाश्रममभ्यगात् ॥ ३८ ॥
तत्रात्मजं समासाद्य हित्वा बन्धं गुणादिकं ।
प्राप सिद्धिं परां प्राज्ञस्तत्कालोपात्तसंमतिः ॥ ३९ ॥

एतत्ते कथितं ब्रह्मन् यत्पृष्टा भवता वयं ।
सुविस्तरं यथावच्च किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ ४० ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे पितापुत्रसंवादे जडोपाख्यानं समाप्तं ॥ ४४ ॥

पञ्चचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

जैमिनिरुवाच

सम्यगेतन्ममाख्यातं भवद्भिर्द्विजसत्तमाः ।
प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च द्विविधं कर्म्म वैदिकं ॥ १ ॥
अहो पितृप्रसादेन भवतां ज्ञानमीदृशं ।
येन तिर्य्यक्त्वमप्येतत्प्राप्य मोहस्तिरस्कृतः ॥ २ ॥
धन्या भवन्तः संसिद्धौ प्रागवस्थास्थितं यतः ।
भवतां विषयोद्भूतैर्न्न मोहैश्चाल्यते मनः ॥ ३ ॥
दिष्ट्या भगवता तेन मार्कण्डेयेन धीमता ।
भवन्तो वै समाख्याताः सर्व्वसन्देहहृत्तमाः ॥ ४ ॥
संसारेऽस्मिन्मनुष्याणां भ्रमतामतिसङ्कटे ।
भवद्विधैः समं सङ्गो जायते न तपस्विनां ॥ ५ ॥
यद्यहं सङ्गमासाद्य भवद्भिर्ज्ञानदृष्टिभिः ।
न स्यां कृतार्थस्तन्नूनं न मेऽन्यत्र कृतार्थता ॥ ६ ॥
प्रवृत्ते च निवृत्ते च भवतां ज्ञानकर्म्मणि ।

मतिमत्तमखां मन्ये यथा नान्यस्य कस्यचित् ॥ ७ ॥
यदि त्वनुग्रहवती मयि बुद्धिर्द्विजोत्तमाः ।
भवतां तत्समाख्यातुमर्हतेदमशेषतः ॥ ८ ॥
कथमेतत्समुद्भूतं जगत् स्थावरजङ्गमं ।
कथञ्च प्रलयं काले पुनर्यास्यति सत्तमाः ॥ ९ ॥
कथञ्च वंशाद्देवर्षिपितृभूतादिसम्भवाः ।
मन्वन्तराणि च कथं वंशानुचरितञ्च यत् ॥ १० ॥
यावत्यः सृष्टयश्चैव यावन्तः प्रलयास्तथा ।
यथा कल्पविभागश्च या च मन्वन्तरस्थितिः ॥ ११ ॥
यथा च क्षितिसंस्थानं यत्प्रमाणञ्च वै भुवः ।
यथास्थिति समुद्राद्रिनिम्नगाः काननानि च ॥ १२ ॥
भूर्लोकादिस्वर्लोकानां गणः पातालसंश्रयः ।
गतिस्तथार्कसोमादिग्रहर्चज्योतिषामपि ॥ १३ ॥
श्रोतुमिच्छाम्यहं सर्व्वमेतदाहूतसंप्लवं ।
उपसंहृते च यच्छेषं जगत्यस्मिन् भविष्यति ॥ १४ ॥

पक्षिण ऊचुः ॥

प्रश्नभारोऽयमतुलो यस्त्वया मुनिसत्तम ।
पृष्टस्तन्ते प्रवक्ष्यामस्तत् शृणुष्वेह जैमिने ॥ १५ ॥
मार्कण्डेयेन कथितं पुरा क्रौष्टुकये यथा ।
द्विजपुत्राय शान्ताय व्रतस्नाताय धीमते ॥ १६ ॥
मार्कण्डेयं महात्मानमुपासीनं द्विजोत्तमैः ।
क्रौष्टुकिः परिपप्रच्छ यदेतत्पृष्टवान् प्रभो ॥ १७ ॥

तस्य चाकथयत् प्रीत्या यन्मुनिर्भृगुनन्दनः ।
तत्ते प्रकथयिष्यामः शृणु त्वं द्विजसत्तम ॥ १८ ॥
प्रणिपत्य जगन्नाथं पद्मयोनिं पितामहं ।
जगद्योनिं स्थितं सृष्टौ स्थितौ विष्णुस्वरूपिणं ॥
प्रलये चान्तकर्त्तारं रौद्रं रुद्रस्वरूपिणं ॥ १९ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

उत्पन्नमात्रस्य पुरा ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ।
पुराणमेतद्वेदाश्च मुखेभ्योऽनुविनिःसृताः ॥ २० ॥
पुराणसंहिताश्चक्रुर्बहुलाः परमर्षयः ।
वेदानां प्रविभागश्च कृतस्तैस्तु सहस्रशः ॥ २१ ॥
धर्म्मज्ञानञ्च वैराग्यमैश्वर्य्यञ्च महात्मनः ।
तस्योपदेशेन विना न हि सिद्धञ्चतुष्टयं ॥ २२ ॥
वेदान् सप्तर्षयस्तस्माज्जगृहुस्तस्य मानसाः ।
पुराणं जगृहुश्चाद्या मुनयस्तस्य मानसाः ॥ २३ ॥
भृगोः सकाशाच्च्यवनस्तेनोक्तञ्च द्विजन्मनां ।
ऋषिभिश्चापि दक्षाय प्रोक्तमेतन्महात्मभिः ॥ २४ ॥
दक्षेण चापि कथितमिदमासीत्तदा मम ।
तत्तुभ्यं कथयाम्यद्य कलिकल्मषनाशनं ॥ २५ ॥
सर्व्वमेतन्महाभाग श्रूयतां मे समाधिना ।
यथाश्रुतं मया पूर्व्वं दक्षस्य गदतो मुने ॥ २६ ॥
प्रणिपत्य जगद्योनिमजमव्ययमाश्रयं ।
चराचरस्य जगतो धातारं परमं पदं ॥ २७ ॥

ब्रह्माणमादिपुरुषमुत्पत्तिस्थितिसंयमे ।
यत्कारणमनौपम्यं यत्र सर्व्वं प्रतिष्ठितं ॥ २८ ॥
तस्मै हिरण्यगर्भाय लोकतन्त्राय धीमते ।
प्रणम्य सम्यग्वक्ष्यामि भूतवर्गमनुत्तमं ॥ २९ ॥
महदाद्यं विशेषान्तं सवैरूप्यं सलक्षणं ।
प्रमाणैः पञ्चभिर्गम्यं स्रोतोभिः षड्भिरन्वितं ॥ ३० ॥
पुरुषाधिष्ठितं नित्यमनित्यमिव च स्थितं ।
तच्छ्रूयतां महाभाग परमेण समाधिना ॥ ३१ ॥
प्रधानं कारणं यत्तदव्यक्ताख्यं महर्षयः ।
यदाहुः प्रकृतिं सूक्ष्मां नित्यां सदसदात्मिकां ॥ ३२ ॥
ध्रुवमक्षय्यमजरममेयं नान्यसंश्रयं ।
गन्धरूपरसैर्हीनं शब्दस्पर्शविवर्ज्जितं ॥ ३३ ॥
अनाद्यन्तं जगद्योनिं त्रिगुणप्रभवाप्ययं ।
असाम्प्रतमविज्ञेयं ब्रह्माग्रे समवर्त्तत ॥ ३४ ॥
प्रलयस्यानु तेनेदं व्याप्तमासीदशेषतः ।
गुणसाम्यात्ततस्तस्मात् क्षेत्रज्ञाधिष्ठितान्मुने ॥ ३५ ॥
गुणभावात्सृज्यमानात् सर्गकाले ततः पुनः ।
प्रधानं तत्त्वमुद्भूतं महान्तं तत्समावृणोत् ॥ ३६ ॥
यथा वीजं त्वचा तद्वदव्यक्तेनावृतो महान् ।
सात्त्विको राजसश्चैव तामसश्च त्रिधोदितः ॥ ३७ ॥
ततस्तस्मादहङ्कारस्त्रिविधो वै व्यजायत ।
वैकारिकस्तैजसश्च भूतादिश्च सतामसः ॥ ३८ ॥

महता चावृतः सोऽपि यथाव्यक्तेन वै महान् ।
भूतादिस्तु विकुर्व्वाणः शब्दस्तन्मात्रकन्ततः ॥ ३९ ॥
ससर्ज शब्दतन्मात्रादाकाशं शब्दलक्षणं ।
आकाशं शब्दमात्रन्तु भूतादिश्चावृणोत्ततः ॥ ४० ॥
स्पर्शतन्मात्रमेवेह जायते नात्र संशयः ।
बलवान् जायते वायुस्तस्य स्पर्शगुणो मतः ॥ ४१ ॥
वायुश्चापि विकुर्व्वाणो रूपमात्रं ससर्ज ह ।
ज्योतिरुत्पद्यते वायोस्तद्रूपगुणमुच्यते ॥ ४२ ॥
स्पर्शमात्रस्तु वै वायूरूपमात्रं समावृणोत् ।
ज्योतिश्चापि विकुर्व्वाणं रसमात्रं ससर्ज ह ॥ ४३ ॥
सम्भवन्ति ततो ह्यापश्चासन् वै ता रसात्मिकाः ।
रसमात्रन्तु ताह्यापो रूपमात्रं समावृणोत् ॥ ४४ ॥
आपश्चापि विकुर्व्वन्त्यो गन्धमात्रं ससर्ज्जिरे ।
सङ्घातो जायते तस्मात्तस्य गन्धो गुणो मतः ॥ ४५ ॥
तस्मिंस्तस्मिंस्तु तन्मात्रं तेन तन्मात्रता स्मृता ।
अविशेषवाचकत्वादविशेषास्ततश्च ते ॥ ४६ ॥
न शान्ता नापि घोरास्ते न मूढाश्चाविशेषतः ।
भूततन्मात्रसर्गोऽयमहङ्कारात्तु तामसात् ॥ ४७ ॥
वैकारिकादहङ्कारात् सत्त्वोद्रिक्तात्तु सात्त्विकात् ।
वैकारिकः स सर्गस्तु युगपत् सम्प्रवर्त्तते ॥ ४८ ॥
बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्च कर्म्मेन्द्रियाणि च ।
तैजसानीन्द्रियाण्याहुर्द्देवा वैकारिका दश ॥ ४९ ॥

एकादशं मनस्तत्र देवा वैकारिकाः स्मृताः ।
श्रोत्रं त्वक्चक्षुषी जिह्वा नासिका चैव पञ्चमी ॥ ५० ॥
शब्दादीनामवाप्त्यर्थं बुद्धियुक्तानि वच्यते ।
पादौ पायुरुपस्थश्च हस्तौ वाक् पञ्चमी भवेत् ॥ ५१ ॥
गतिर्विसर्गो ह्यानन्दः शिल्पं वाक्यञ्च कर्म्म तत् ।
आकाशं शब्दमात्रन्तु स्पर्शमात्रं समाविशत् ॥ ५२ ॥
द्विगुणो जायते वायुस्तस्य स्पर्शो गुणो मतः ।
रूपन्तथैवाविशतः शब्दस्पर्शगुणावुभौ ॥ ५३ ॥
द्विगुणस्तु ततश्चाग्निः स शब्दस्पर्शरूपवान् ।
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसमात्रं समाविशत् ॥ ५४ ॥
तस्माच्चतुर्गुणा ह्यापो विज्ञेयास्ता रसात्मिकाः ।
शब्दः स्पर्शश्च रूपञ्च रसो गन्धं समाविशत् ॥ ५५ ॥
संहता गन्धमात्रेण आवृणवंस्ते महीमिमां ।
तस्मात् पञ्चगुणा भूमिः स्थूला भूतेषु दृश्यते ॥ ५६ ॥
शान्ता घोराश्च मूढाश्च विशेषास्तेन ते स्मृताः ।
परस्परानुप्रवेशाद्धारयन्ति परस्परं ॥ ५७ ॥
भूमेरन्तस्त्विमं सर्व्वं लोकालोकं घनावृतं ।
विशेषाश्चेन्द्रियग्राह्या नियतत्वाच्च ते स्मृताः ॥ ५८ ॥
गुणं पूर्व्वस्य पूर्व्वस्य प्राप्नुवन्त्युत्तरोत्तरं ।
नानावीर्य्याः पृथग्भूताः सप्तैते संहतिं विना ॥ ५९ ॥
नाशक्नुवन् प्रजाः स्रष्टुमसमागम्य कृत्स्नशः ।
समेत्यान्योन्यसंयोगमन्योन्याश्रयिणश्च ते ॥ ६० ॥

एकसंघातचिह्नाश्च संप्राप्यैक्यमशेषतः ।
पुरुषाधिष्ठितत्वाच्च अव्यक्तानुग्रहेण च ॥ ६१ ॥
महदाद्या विशेषान्ता ह्यण्डमुत्पादयन्ति ते ।
जलबुद्बुदवत्तच्च क्रमाद्वै वृद्धिमागतं ॥ ६२ ॥
भूतेभ्योऽण्डं महाबुद्धे वृहत्तदुदकेशयं ।
प्राकृतेऽण्डे विवृद्धः सन् क्षेत्रज्ञो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ ६३ ॥
स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।
आदिकर्त्ता च भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्त्तत ॥ ६४ ॥
तेन सर्व्वमिदं व्याप्तं त्रैलोक्यं सचराचरं ।
मेरुस्तस्यानुसम्भूतो जरायुश्चापि पर्व्वताः ॥ ६५ ॥
समुद्रा गर्भ्भसलिलं तस्याण्डस्य महात्मनः ।
तस्मिन्नण्डे जगत्सर्व्वं सदेवासुरमानुषं ॥ ६६ ॥
द्वीपाद्यद्रिसमुद्राश्च सज्योतिर्ल्लोकसंग्रहः ।
जलानिलानलाकाशैस्ततो भूतादिना वहिः ॥ ६७ ॥
वृतमण्डं दशगुणैरेकैकत्वेन तैः पुनः ।
महता तत्प्रमाणेन सहैवानेन वेष्टितः ॥ ६८ ॥
महाँस्तैः सहितः सर्व्वैरव्यक्तेन समावृतः ।
एभिरावरणैरण्डं सप्तभिः प्राकृतैर्वृतं ॥ ६९ ॥
अन्योन्यमावृतवता अष्टौ प्रकृतयः स्थिताः ।
एषा सा प्रकृतिर्न्नित्या तदन्तः पुरुषश्च सः ॥ ७० ॥
ब्रह्माख्यः कथितो यस्ते समासात् श्रूयतां पुनः ।
यथा मग्नो जले कश्चिदुन्मज्जन् जलसम्भवं ॥ ७१ ॥

जलञ्च क्षिपति ब्रह्मा स तथा प्रकृतिर्विभुः ।
अव्यक्तं क्षेत्रमुद्दिष्टं ब्रह्मा क्षेत्रज्ञ उच्यते ॥ ७२ ॥
एतत्समस्तं जानीयात् क्षेत्रक्षेत्रज्ञलक्षणं ।
इत्येष प्राकृतः सर्गः क्षेत्रज्ञाधिष्ठितस्तु सः ॥
अबुद्धिपूर्व्वः प्रथमः प्रादुर्भूतस्तडिद्यथा ॥ ७३ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे ब्रह्मोत्पत्तिर्न्नाम ॥ ४५ ॥

षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

क्रौष्टुकिरुवाच ॥

भगवंस्त्वण्डसम्भूतिर्यथावत् कथिता मम ।
ब्रह्माण्डे ब्रह्मणो जन्म तथाचोक्तं महात्मनः ॥ १ ॥
एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं त्वत्तो भृगुकुलोद्भव ।
यदा न सृष्टिर्भूतानामस्ति किन्नु न चास्ति वा ॥
काले वै प्रलयस्यान्ते सर्व्वस्मिन्नुपसंहृते ॥ २ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

यदा तु प्रकृतौ याति लयं विश्वमिदं जगत् ।
तदोच्यते प्राकृतोऽयं विद्वद्भिः प्रतिसञ्चरः ॥ ३ ॥
स्वात्मन्यवस्थितेऽव्यक्ते विकारे प्रतिसंहृते ।
प्रकृतिः पुरुषश्चैव साधर्म्येणावतिष्ठतः ॥ ४ ॥

तदा तमश्च सत्त्वञ्च समत्वेन व्यवस्थितौ ।
अनुद्रिक्तावनूनौ च तत्प्रोतौ च परस्परं ॥ ५ ॥
तिलेषु वा यथा तैलं घृतं पयसि वा स्थितं ।
तथा तमसि सत्त्वे च रजोऽप्यनुस्मृतं स्थितं ॥ ६ ॥
उत्पत्तिर्ब्रह्मणो यावदायुषो द्विपरार्द्धिकं ।
तावद्दिनं परेशस्य तत्समा संयमे निशा ॥ ७ ॥
अहर्मुखे प्रबुद्धस्तु जगदादिरनादिमान् ।
सर्व्वहेतुरचिन्त्यात्मा परः कोऽप्यपरक्रियः ॥ ८ ॥
प्रकृतिं पुरुषञ्चैव प्रविश्याशु जगत्पतिः ।
क्षोभयामास योगेन परेण परमेश्वरः ॥ ९ ॥
यथा मदो नवस्त्रीणां यथा वा माधवानिलः ।
अनुप्रविष्टः क्षोभाय तथासौ योगमूर्त्तिमान् ॥ १० ॥
प्रधाने क्षोभ्यमाने तु स देवो ब्रह्मसञ्ज्ञितः ।
समुत्पन्नोऽण्डकोषस्थो यथा ते कथितं मया ॥ ११ ॥
स एव क्षोभकः पूर्व्वं स क्षोभ्यः प्रकृतेः पतिः ।
स संकोचविकाशाभ्यां प्रधानत्वेऽपि च स्थितः ॥ १२ ॥
उत्पन्नः स जगद्योनिरगुणोऽपि रजोगुणं ।
भुञ्जन् प्रवर्त्तते सर्गे ब्रह्मत्वं समुपाश्रितः ॥ १३ ॥
ब्रह्मत्वे स प्रजाः सृष्ट्वा ततः सत्त्वातिरेकवान् ।
विष्णुत्वमेत्य धर्म्मेण कुरुते परिपालनं ॥ १४ ॥
ततस्तमोगुणोद्रिक्तो रुद्रत्वे चाखिलं जगत् ।
उपसंहृत्य वै शेते त्रैलोक्यं त्रिगुणोऽगुणः ॥ १५ ॥

यथा प्राग्व्यापकः क्षेत्री पालको लावकस्तथा ।
तथा स संज्ञामायाति ब्रह्मविष्णीशकारिणीं ॥ १६ ॥
ब्रह्मत्वे सृजते लोकान् रुद्रत्वे संहरत्यपि ।
विष्णुत्वे चाप्युदासीनस्तिस्रोऽवस्थाः स्वयम्भुवः ॥ १७ ॥
रजोब्रह्मा तमो रुद्रो विष्णुः सत्त्वं जगत्पतिः ।
एत एव त्रयो देवा एत एव त्रयो गुणाः ॥ १८ ॥
अन्योन्यमिथुना ह्येते अन्योन्याश्रयिणस्तथा ।
क्षणं वियोगो न ह्येषां न त्यजन्ति परस्परं ॥ १९ ॥
एवं ब्रह्मा जगत्पूर्व्वो देवदेवश्चतुर्मुखः ।
रजोगुणं समाश्रित्य स्रष्टृत्वे स व्यवस्थितः ॥ २० ॥
हिरण्यगर्भो देवादिरनादिरुपचारतः ।
भूपद्मकर्णिकासंस्थो ब्रह्माग्रे समजायत ॥ २१ ॥
तस्य वर्षशतं त्वेकं परमायुर्महात्मनः ।
ब्राह्मेणैव हि मानेन तस्य संख्यां निबोध मे ॥ २२ ॥
निमेषैर्दशभिः काष्ठा तथा पञ्चभिरुच्यते ।
कलास्त्रिंशच्च वै काष्ठा मुहूर्त्तं त्रिंशत्ताः कलाः ॥ २३ ॥
अहोरात्रं मुहूर्त्तानां नृणां त्रिंशत्तु वै स्मृतं ।
अहोरात्रैश्च त्रिंशद्भिः पक्षौ द्वौ मास उच्यते ॥ २४ ॥
तैः षड्भिरयनं वर्षं द्वेऽयने दक्षिणोत्तरे ।
तद्देवानामहोरात्रं दिनं तत्रोत्तरायणं ॥ २५ ॥
दिव्यैर्वर्षसहस्रैस्तु कृतत्रेतादिसंज्ञितं ।
चतुर्युगं द्वादशभिस्तद्विभागं शृणुष्व मे ॥ २६ ॥

चत्वारि तु सहस्राणि वर्षाणां कृतमुच्यते ।
शतानि सन्ध्या चत्वारि सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥ २७ ॥
त्रेता त्रीणि सहस्राणि दिव्याब्दानां शतत्रयं ।
तत्सन्ध्या तत्समा चैव सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥ २८ ॥
द्वापरं द्वे सहस्रे तु वर्षाणां द्वे शते तथा ।
तस्य सन्ध्या समाख्याता द्वे शताब्दे तदंशकः ॥ २९ ॥
कलिः सहस्रं दिव्यानामब्दानां द्विजसत्तम ।
सन्ध्या सन्ध्यांशकश्चैव शतकौ समुदाहृतौ ॥ ३० ॥
एषा द्वादशसाहस्री युगाख्या कविभिः कृता ।
एतत् सहस्रगुणितमहो ब्राह्मसमुदाहृतं ॥ ३१ ॥
ब्रह्मणो दिवसे ब्रह्मन् मनवः स्युश्चतुर्द्दश ।
भवन्ति भागशस्तेषां सहस्रं तद्विभज्यते ॥ ३२ ॥
देवाः सप्तर्षयः सेन्द्रा मनुस्तत्सूनवो नृपाः ।
मनुना सह सृज्यन्ते संह्रियन्ते च पूर्व्ववत् ॥ ३३ ॥
चतुर्युगानां संख्याता साधिका ह्येकसप्ततिः ।
मन्वन्तरं तस्य संख्यां मानुषाब्दैर्निबोध मे ॥ ३४ ॥
त्रिंशत् कोट्यस्तु संपूर्णाः संख्याताः संख्यया द्विज ।
सप्तषष्टिस्तथान्यानि नियुतानि च संख्यया ॥ ३५ ॥
विंशतिश्च सहस्राणि कालोऽयं साधिकं विना ।
एतन्मन्वन्तरं प्रोक्तं दिव्यैर्वर्षैर्निबोध मे ॥ ३६ ॥
अष्टौ वर्षसहस्राणि दिव्यया संख्यया युतं ।
द्विपञ्चाशत्तथान्यानि सहस्राण्यधिकानि तु ॥ ३७ ॥

चतुर्द्दशगुणो ह्येष कालो ब्राह्मामहः स्मृतं ।
तस्यान्ते प्रलयः प्रोक्तो ब्रह्मन् नैमित्तिको बुधैः ॥ ३८ ॥
भूर्लोकोऽथ भुवर्ल्लोकः स्वर्लोकश्च विनाशिनः ।
तथा विनाशमायाति महर्लोकश्च तिष्ठति ॥ ३९ ॥
तद्वासिनोऽपि तापेन जनलोकं प्रयान्ति वै ।
एकार्णवे च त्रैलोक्ये ब्रह्मा स्वपिति वै निशि ॥ ४० ॥
तत्प्रमाणैव सा रात्रिस्तदन्ते सृज्यते पुनः ।
एवन्तु ब्रह्मणो वर्षमेकं वर्षशतन्तु तत् ॥ ४१ ॥
शतं हि तस्य वर्षाणां परमित्यभिधीयते ।
पञ्चाशद्भिस्तथा वर्षैः परार्द्धमिति कीर्त्त्यते ॥ ४२ ॥
एवमस्य परार्द्धन्तु व्यतीतं द्विजसत्तम ।
यस्यान्तेऽभून्महाकल्पः पाद्म इत्यभिविश्रुतः ॥ ४३ ॥
द्वितीयस्य परार्द्धस्य वर्त्तमानस्य वै द्विज ।
वाराह इति कल्पोऽयं प्रथमः परिकल्पितः ॥ ४४ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे ब्रह्मायुः प्रमाणं ॥ ४६ ॥

सप्तचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

क्रौष्टुकिरुवाच ॥

यथा ससर्ज वै ब्रह्मा भगवानादिकृत्प्रजाः ।
प्रजापतिः पतिर्देवस्तान्मे विस्तरतो वद ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

कथयाम्येष ते ब्रह्मन् ससर्ज भगवान् यथा ।
लोककृच्छाश्वतः कृत्स्नं जगत् स्थावरजङ्गमं ॥ २ ॥
पद्मावसाने प्रलये निशासुप्तोत्थितः प्रभुः ।
सत्त्वोद्रिक्तस्तदा ब्रह्मा शून्यं लोकमवैक्षत ॥ ३ ॥
इमञ्चोदाहरन्त्यत्र श्लोकं नारायणं प्रति ।
ब्रह्मस्वरूपिणं देवं जगतः प्रभवाव्ययं ॥ ४ ॥
आपो नारा वै तनव इत्यपां नाम शुश्रुम ।
तासु शेते स यस्माच्च तेन नारायणः स्मृतः ॥ ५ ॥
विबुद्धः सलिले तस्मिन् विज्ञायान्तर्गतां महीं ।
अनुमानात् समुद्धारं कर्त्तुकामस्तदा क्षितेः ॥ ६ ॥
अकरोत् स तनूरन्याः कल्पादिषु यथा पुरा ।
मत्स्यकूर्म्मादिकास्तद्वद्वाराहं वपुरास्थितः ॥ ७ ॥
वेदयज्ञमयं दिव्यं वेदयज्ञमयो विभुः ।
रूपं कृत्वा विवेशाप्सु सर्व्वगः सर्व्वसम्भवः ॥ ८ ॥
समुद्धृत्य च पातालान्मुमोच सलिले भुवं ।
जनलोकस्थितैः सिद्धैश्चिन्त्यमानो जगत्पतिः ॥ ९ ॥
तस्योपरि जलौघस्य महती नौरिव स्थिता ।
विततत्वात्तु देहस्य न मही याति संप्लवं ॥ १० ॥
ततः क्षितिं समीकृत्य पृथिव्यां सोऽसृजद्गिरीन् ।
प्राक् सर्गे दह्यमाने तु तदा सम्बर्त्तकाग्निना ॥ ११ ॥
तेनाग्निना विशीर्णास्ते पर्व्वता भुवि सर्व्वशः ।

शैला एकार्णवे मग्ना वायुनापस्तु संहृताः ॥ १२ ॥
निषक्ता यत्र यत्रासंस्तत्र तत्राचला भवन् ।
भूविभागन्ततः कृत्वा सप्तद्वीपोपशोभितं ॥ १३ ॥
भूराद्यांश्चतुरो लोकान् पूर्व्ववत् समकल्पयत् ।
सृष्टिञ्चिन्तयतस्तस्य कल्पादिषु यथा पुरा ॥ १४ ॥
अबुद्धिपूर्व्वकस्तस्मात् प्रादुर्भूतस्तमोमयः ।
तमो मोहो महामोहस्तामिस्रो ह्यन्धसंज्ञितः ॥ १५ ॥
अविद्या पञ्चपूर्व्वैषा प्रादुर्भूता महात्मनः ।
पञ्चधावस्थितः सर्गो ध्यायतोऽप्रतिबोधवान् ॥ १६ ॥
वहिरन्तश्चाप्रकाशः संवृतात्मा नगात्मकः ।
मुख्या नगा यतश्चोक्ता मुख्यसर्गस्ततस्त्वयं ॥ १७ ॥
तं दृष्ट्वा साधकं सर्गममन्यदपरं पुनः ।
तस्याभिध्यायतः सर्गं तिर्य्यक्स्रोतो ह्यवर्त्तत ॥ १८ ॥
यस्मात्तिर्य्यक्प्रवृत्तिः सा तिर्य्यक्स्रोतस्ततः स्मृतः ।
पश्वादयस्ते विख्यातास्तमःप्राया ह्यवेदिनः ॥ १९ ॥
उत्पथग्राहिणश्चैव तेऽज्ञाने ज्ञानमानिनः ।
अहंकृता अहंमाना अष्टाविंशद्विधात्मकाः ॥ २० ॥
अन्तःप्रकाशास्ते सर्व्वे आवृतास्तु परस्परं ।
तमप्यसाधकं मत्वा ध्यायतोऽन्यस्ततोऽभवत् ॥ २१ ॥
ऊर्द्ध्वस्रोतस्तृतीयस्तु सात्त्विकोर्द्ध्वमवर्त्तत ।
ते सुखप्रीतिबहुला वहिरन्तस्त्वनावृताः ॥ २२ ॥
प्रकाशा वहिरन्तश्च ऊर्द्ध्वस्रोतःसमुद्भवाः ।

तुष्टात्मानस्तृतीयस्तु देवसर्गो हि स स्मृतः ॥ २३ ॥
तस्मिन् सर्गेऽभवत् प्रीतिर्न्निष्पन्ने ब्रह्मणस्तदा ।
ततोऽन्यं स तदा दध्यौ साधकं सर्गमुत्तमं ॥ २४ ॥
तथाभिध्यायतस्तस्य सत्याभिध्यायिनस्ततः ।
प्रादुर्ब्बभौ तदाव्यक्तादर्व्वाक्स्रोतस्तु साधकः ॥ २५ ॥
यस्मादर्व्वाग्व्यवर्त्तन्त ततोऽर्वाक्स्रोतसस्तु त ।
ते च प्रकाशबहुलास्तमोद्रिक्ता रजोऽधिकाः ॥ २६ ॥
तस्मात्ते दुःखबहुला भूयोभूयश्च कारिणः ।
प्रकाशा वहिरन्तश्च मनुष्याः साधकाश्च ते ॥ २७ ॥
पञ्चमोऽनुग्रहः सर्गः स चतुर्द्धा व्यवस्थितः ।
विपर्य्ययेण सिद्ध्या च शान्त्या तुष्ट्या तथैव च ॥ २८ ॥
निर्वृत्तं वर्त्तमानञ्च तेऽर्थं जानन्ति वै पुनः ।
भूतादिकानां भूतानां षष्ठः सर्गः स उच्यते ॥ २९ ॥
ते परिग्रहिणः सर्व्वे संविभागरतास्तथा ।
चोदनाश्चाप्यशीलाश्च ज्ञेया भूतादिकाश्च ते ॥ ३० ॥
प्रथमो महतः सर्गो विज्ञेयो ब्रह्मणस्तु सः ।
तन्मात्राणां द्वितीयस्तु भूतसर्गः स उच्यते ॥ ३१ ॥
वैकारिकस्तृतीयस्तु सर्गश्चैन्द्रियकः स्मृतः ।
इत्येष प्राकृतः सर्गः संभूतो बुद्धिपूर्व्वकः ॥ ३२ ॥
मुख्यः सर्गश्चतुर्थस्तु मुख्या वै स्थावराः स्मृताः ।
तिर्य्यक्स्रोतस्तु यः प्रोक्तस्तैर्य्यग्योन्यः स पञ्चमः ॥ ३३ ॥
ततोऽर्द्धस्रोतसां षष्ठो देवसर्गस्तु स स्मृतः ।

ततोर्व्वाकस्रोतसां सर्गः सप्तमः स तु मानुषः ॥ ३४ ॥
अष्टमोऽनुग्रहः सर्गः सात्त्विकस्तामसश्च सः ।
पञ्चैते वैकृताः सर्गाः प्राकृतास्तु त्रयः स्मृताः ॥ ३५ ॥
प्राकृतो वैकृतश्चैव कौमारो नवमः स्मृतः ।
इत्येते वै समाख्याता नव सर्गाः प्रजापतेः ॥ ३६ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे प्राकृतवैकृतसर्गः ॥ ४७ ॥

अष्टचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

क्रौष्टुकिरुवाच ॥

समासात् कथिता सृष्टिः सम्यग्भगवता मम ।
देवादीनां भवं ब्रह्मन् विस्तरात्तु ब्रवीहि मे ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

कुशला कुशलैर्ब्रह्मन् भाविता पूर्व्वकर्म्मभिः ।
ख्याता तया ह्यनिर्मुक्ताः प्रलये ह्युपसंहृताः ॥ २ ॥
देवाद्याः स्थावरान्ताश्च प्रजा ब्रह्मंश्चतुर्व्विधाः ।
ब्रह्मणः कुर्व्वतः सृष्टिं जज्ञिरे मानसास्तदा ॥ ३ ॥
ततो देवासुरपितॄन् मानुषांश्च चतुष्टयं ।
सिसृक्षुरम्भांस्येतानि स्वमात्मानमयूयुजत् ॥ ४ ॥
युक्तात्मनस्तमोमात्रा उद्रिक्ताभूत् प्रजापतेः ।

सिसृक्षोर्जघनात् पूर्व्वमसुरा जज्ञिरे ततः ॥ ५ ॥
उत्ससर्ज ततस्तान्तु तमोमात्रात्मिकां तनुं ।
सापविद्धा तनुस्तेन सद्यो रात्रिरजायत ॥ ६ ॥
अन्यां तनुमुपादाय सिसृक्षुः प्रीतिमाप सः ।
सत्त्वोद्रेकास्ततो देवा मुखतस्तस्य जज्ञिरे ॥ ७ ॥
उत्ससर्ज च भूतेशस्तनुं तामप्यसौ विभुः ।
सा चापविद्धा दिवसं सत्त्वप्रायमजायत ॥ ८ ॥
सत्त्वमात्रात्मिकामेव ततोऽन्यां जगृहे तनुं ।
पितृवन्मन्यमानस्य पितरस्तस्य जज्ञिरे ॥ ९ ॥
सृष्ट्वा पितृनुत्ससर्ज तनुं तामपि स प्रभुः ।
सा चोत्सृष्टाभवत् सन्ध्या दिननक्तान्तरस्थिता ॥ १० ॥
रजोमात्रात्मिकामन्यां तनुं भेजेऽथ स प्रभुः ।
ततो मनुष्याः सम्भूता रजोमात्रासमुद्भवाः ॥ ११ ॥
सृष्ट्वा मनुष्यान् स विभुरुत्ससर्ज तनुं ततः ।
ज्योत्स्ना समभवत् सा च नक्तान्तेऽहर्मुखे च या ॥ १२ ॥
इत्येतास्तनवस्तस्य देवदेवस्य धीमतः ।
ख्याता रात्र्यहनी चैव सन्ध्या ज्योत्स्ना च वै द्विज ॥ १३ ॥
ज्योत्स्ना सन्ध्या तथैवाहः सत्त्वमात्रात्मकं त्रयं ।
तमोमात्रात्मिका रात्रिः सा वै तस्मात् त्रियामिका ॥ १४ ॥
तस्माद्देवा दिवा रात्रावसुरास्तु बलान्विताः ।
ज्योत्स्नागमे च मनुजाः सन्ध्यायां पितरस्तथा ॥ १५ ॥
भवन्ति बलिनोऽधृष्या विपक्षाणां न संशयः ।

तद्विपर्य्ययमासाद्य प्रयान्ति च विपर्य्ययं ॥ १६ ॥
ज्योत्स्ना रात्र्यहनी सन्ध्या चत्वार्य्येतानि वै प्रभोः ।
ब्रह्मणस्तु शरीराणि त्रिगुणोपश्रितानि तु ॥ १७ ॥
चत्वार्य्येतान्यथोत्पाद्य तनुमन्यां प्रजापतिः ।
रजस्तमोमयीं रात्रौ जगृहे क्षुत्तृडन्वितः ॥ १८ ॥
तदन्धकारे क्षुत्क्षामानसृजद्भगवानजः ।
विरूपान् श्मश्रुलानत्तुमारब्धास्ते च तां तनुं ॥ १९ ॥
रक्षाम इति तेभ्योऽन्ये य ऊचुस्ते तु राक्षसाः ।
खादाम इति ये चोचुस्ते यक्षा यक्षणात् द्विज ॥ २० ॥
तान् दृष्ट्वा ह्यप्रियेणास्य केशाः शीर्य्यन्त वेधसः ।
समारोहणहीनाश्च शिरसो ब्रह्मणस्तु ते ॥ २१ ॥
सर्पणात्तेऽभवन् सर्पा हीनत्वादहयः स्मृताः ।
सर्पान् दृष्ट्वा ततः क्रोधात् क्रोधात्मानो विनिर्म्ममे ॥ २२ ॥
वर्णेन कपिलेनोग्रास्ते भूताः पिशिताशनाः ।
ध्यायतो गां ततस्तस्य गन्धर्व्वा जज्ञिरे सुताः ॥ २३ ॥
जज्ञिरे पिबतो वाचं गन्धर्व्वास्तेन ते स्मृताः ।
अष्टास्वेतासु सृष्टासु देवयोनिषु स प्रभुः ॥ २४ ॥
ततः स्वदेहतोऽन्यानि वयांसि पशवोऽसृजत् ।
मुखतोऽजाः ससर्ज्जाथ वक्षसश्चावयोऽसृजत् ॥ २५ ॥
गावश्चैवोदराद्ब्रह्मा पार्श्वाभ्याञ्च विनिर्म्ममे ।
पद्भ्याञ्चाश्वान् समातङ्गान्रासभान् शशकान् मृगान् ॥२६॥
उष्ट्रानश्वतरांश्चैव नानारूपाश्च जातयः ।

ओषध्यः फलमूलिन्यो रोमभ्यस्तस्य जज्ञिरे ॥ २७ ॥
एवं पश्वोषधीः सृष्ट्वा ह्ययजच्चाध्वरे विभुः ।
तस्मादादौ तु कल्पस्य त्रेतायुगमुखे तदा ॥ २८ ॥
गौरजः पुरुषो मेषो अश्वाश्वतरगर्द्दभाः ।
एतान् ग्राम्यान् पशूनाहुरारण्यांश्च निबोध मे ॥ २९ ॥
श्वापदं द्विखुरं हस्ती वानराः पक्षिपञ्चमाः ।
औदकाः पशवः षष्ठाः सप्तमास्तु सरीसृपाः ॥ ३० ॥
गायत्रीञ्च ऋचञ्चैव त्रिवृत् साम रथन्तरं ।
अग्निष्टोमञ्च यज्ञानां निर्म्ममे प्रथमान्मुखात् ॥ ३१ ॥
यजूंषि त्रैष्टुभं छन्दः स्तोमं पञ्चदशन्तथा ।
वृहत् साम तथोक्तञ्च दक्षिणादसृजन्मुखात् ॥ ३२ ॥
सामानि जगतीछन्दः स्तोमं पञ्चदशन्तथा ।
वैरूपमतिरात्रञ्च निर्म्ममे पश्चिमान्मुखात् ॥ ३३ ॥
एकविंशमथर्व्वाणमाप्तोर्य्यामाणमेव च ।
अनुष्टुभं सवैराजमुत्तरादसृजन्मुखात् ॥ ३४ ॥
विद्युतोऽशनिमेघांश्च रोहितेन्द्रधनूंषि च ।
वयांसि च ससर्ज्जादौ कल्पस्य भगवान् विभुः ॥ ३५ ॥
उच्चावचानि भूतानि गात्रेभ्यस्तस्य जज्ञिरे ।
सृष्ट्वा चतुष्टयं पूर्व्वं देवासुरपितॄन् प्रजाः ॥ ३६ ॥
ततोऽसृजत् स भूतानि स्थावराणि चराणि च ।
यक्षान् पिशाचान् गन्धर्व्वांस्तथैवाप्सरसाङ्गणान् ॥ ३७ ॥
नरकिन्नररक्षांसि वयःपशुमृगोरगान् ।

अव्ययञ्च व्ययञ्चैव यदिदं स्थाणुजङ्गमं ॥ ३८ ॥
तेषां ये यानि कर्म्माणि प्राक् सृष्टेः प्रतिपेदिरे ।
तान्येव प्रतिपद्यन्ते सृज्यमानाः पुनः पुनः ॥ ३९ ॥
हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे धर्म्माधर्म्मावृतानृते ।
तद्भाविताः प्रपद्यन्ते तस्मात्तत्तस्य रोचते ॥ ४० ॥
इन्द्रियार्थेषु भूतेषु शरीरेषु च स प्रभुः ।
नानात्वं विनियोगञ्च धातैव व्यदधात् स्वयं ॥ ४१ ॥
नामरूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनं ।
वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनाञ्चकार सः ॥ ४२ ॥
ऋषीणां नामधेयानि याश्च देवेषु सृष्टयः ।
सर्व्वर्य्यन्ते प्रसूतानामन्येषाञ्च ददाति सः ॥ ४३ ॥
यथार्त्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्य्यये ।
दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु ॥ ४४ ॥
एवंविधाः सृष्टयस्तु ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ।
सर्व्वर्य्यन्ते प्रबुद्धस्य कल्पे कल्पे भवन्ति वै ॥ ४५ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे सृष्टिप्रकरणे ॥ ४८ ॥

ऊनपञ्चाशोऽध्यायः ॥

कौष्टुकिरुवाच ।

अर्व्वाक्स्रोतस्तु कथितो भवता यस्तु मानुषः ।
ब्रह्मन् विस्तरतो ब्रूहि ब्रह्मा समसृजद्यथा ॥ १ ॥

यथा च वर्णानसृजद्यद्गुणांश्च महामते ।
यच्च येषां स्मृतं कर्म्म विप्रादीनां वदस्व तत् ॥ २ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।

ब्रह्मणः सृजतः पूर्व्वं सत्याभिध्यायिनस्तथा ।
मिथुनानां सहस्रन्तु मुखात्सोऽथासृजन्मुने ॥ ३ ॥
जातास्ते ह्युपपद्यन्ते सत्त्वोद्रिक्ताः स्वतेजसः ।
सहस्रमन्यद्वक्षस्तो मिथुनानां ससर्ज्ज ह ॥ ४ ॥
ते सर्व्वे रजसोद्रिक्ताः शुष्मिणश्चाप्यमर्षिणः ।
ससर्जान्यत् सहस्रन्तु द्वन्द्वानां मरुतः पुनः ॥ ५ ॥
रजस्तमोभ्यामुद्रिक्ता ईहाशीलास्तु ते स्मृताः ।
पद्भ्यां सहस्रमन्यच्च मिथुनानां ससर्ज ह ॥ ६ ॥
उद्रिक्तास्तमसा सर्व्वे निश्रीका ह्यल्पचेतसः ।
ततः संहर्षमानास्ते द्वन्द्वोत्पन्नास्तु प्राणिनः ॥ ७ ॥
अन्योन्यहृच्छयाविष्टा मैथुनायोपचक्रमुः ।
ततः प्रभृति कल्पेऽस्मिन् मिथुनानां हि सम्भवः ॥ ८ ॥
मासि मास्यार्त्तवं यत्तु न तदासीत्तु योषितां ।
तस्मात्तदा न सुषुवुः सेवितैरपि मैथुनैः ॥ ९ ॥
आयुषोऽन्ते प्रसूयन्ते मिथुनान्येव ताः सकृत् ।
ततः प्रभृति कल्पेऽस्मिन् मिथुनानां हि सम्भवः ॥ १० ॥
ध्यानेन मनसा तासां प्रजानां जायते सकृत् ।
शब्दादिर्विषयः शुद्धः प्रत्येकं पञ्चलक्षणं ॥ ११ ॥
इत्येषा मानुषी सृष्टिर्या पूर्व्वं वै प्रजापतेः ।

तस्यान्ववायसम्भूता यैरिदं पूजितं जगत् ॥ १२ ॥
सरित्सरःसमुद्रांश्च सेवन्ते पर्व्वतानपि ।
तास्तदा ह्यल्पशीतोष्णा युगे तस्मिंश्चरन्ति वै ॥ १३ ॥
तृप्तिं स्वाभाविकीं प्राप्ता विषयेषु महामते ।
न तासां प्रतिघातोऽस्ति न द्वेषो नापि मत्सरः ॥ १४ ॥
पर्व्वतोदधिसेविन्यो ह्यनिकेतास्तु सर्व्वशः ।
ता वै निष्कामचारिण्यो नित्यं मुदितमानसाः ॥ १५ ॥
पिशाचोरगरक्षांसि तथा मत्सरिणो जनाः ।
पशवः पक्षिणश्चैव नक्रा मत्स्याः सरीसृपाः ॥ १६ ॥
अवारका ह्यण्डजा वा ते ह्यधर्म्मप्रसूतयः ।
न मूलफलपुष्पाणि नार्त्तवा वत्सराणि च ॥ १७ ॥
सर्व्वकालसुखः कालो नात्यर्थं घर्म्मशीतता ।
कालेन गच्छता तेषां चित्रा सिद्धिरजायत ॥ १८ ॥
ततश्च तेषां पूर्व्वाह्णे मध्याह्ने च वितृप्तता ।
पुनस्तथेच्छतां तृप्तिरनायासेन साभवत् ॥ १९ ॥
इच्छताञ्च तथायासो मनसः समजायत ।
अपां सौक्ष्म्यं ततस्तासां सिद्धिर्नाम्नावयो न सा ॥ २० ॥
समजायत चैवान्या सर्व्वकामप्रदायिनी ।
असंस्कार्य्यैः शरीरैश्च प्रजास्ताः स्थिरयौवनाः ॥ २१ ॥
तासां विना तु संकल्पं जायन्ते मिथुनाः प्रजाः ।
समं जन्म च रूपञ्च म्रियन्ते चैव ताः समं ॥ २२ ॥
अनिच्छाद्वेषसंयुक्ता वर्त्तन्ते तु परस्परं ।

तुल्यरूपायुषः सर्व्वा अधमोत्तमतां विना ॥ २३ ॥
चत्वारि तु सहस्राणि वर्षाणां मानुषाणि तु ।
आयुःप्रमाणं जीवन्ति न च क्लेशाद्विपत्तयः ॥ २४ ॥
क्वचित्क्वचित्पुनः साभूत् क्षितिर्भाग्येन सर्व्वशः ।
कालेन गच्छता नाशमुपयान्ति यथा प्रजाः ॥ २५ ॥
तथा ताः क्रमशो नाशं जग्मुः सर्व्वत्र सिद्धयः ।
तासु सर्व्वासु नष्टासु नभसः प्रच्युता नराः ॥ २६ ॥
प्रायशः कल्पवृक्षास्ते सम्भूता गृहसंज्ञिताः ।
सर्व्वे प्रत्युपभोगाश्च तासां तेभ्यः प्रजायते ॥ २७ ॥
वर्त्तयन्ति स्म तेभ्यस्तास्त्रेतायुगमुखे तदा ।
ततः कालेन वै रागस्तासामाकस्मिकोऽभवत् ॥ २८ ॥
मासि मास्यार्त्तवोत्पत्त्या गर्भोत्पत्तिः पुनः पुनः ।
रागोत्पत्त्या ततस्तासां वृक्षास्ते गृहसंज्ञिताः ॥ २९ ॥
ब्रह्मन्नन्यपरेषान्तु पेतुः शाखा महीरुहां ।
वस्त्राणि च प्रसूयन्ते फलेष्वाभरणानि च ॥ ३० ॥
तेष्वेव जायते तेषां गन्धवर्णरसान्वितं ।
अमाक्षिकं महावीर्य्यं पुटके पुटके मधु ॥ ३१ ॥
तेन ता वर्त्तयन्ति स्म मुखे त्रेतायुगस्य वै ।
ततः कालान्तरेणैव पुनर्लोभान्वितास्तु ताः ॥ ३२ ॥
वृक्षास्ताः पर्य्यगृह्णन्त ममत्वाविष्टचेतसः ।
नेशुस्तेनापचारेण तेऽपि तासां महीरुहाः ॥ ३३ ॥
ततो द्वन्द्वान्यजायन्त शीतोष्णक्षुत्सुखानि वै ।

तास्तद्वन्धोपघातार्थं चक्रुः पूर्व्वं पुराणि तु ॥ ३४ ॥
मरुधन्वषु दुर्गेषु पर्व्वतेषु दरीषु च ।
संश्रयन्ति च दुर्गाणि वार्क्षं पार्व्वतमौदकं ॥ ३५ ॥
कृत्रिमञ्च तथा दुर्गं मित्वा मित्वात्मनोऽङ्गुलैः ।
मानार्थानि प्रमाणानि तास्तु पूर्व्वं प्रचक्रिरे ॥ ३६ ॥
परमाणुः परं सूक्ष्मं त्रसरेणुर्महीरजः ।
बालाग्रञ्चैव लिक्षा च यूका चाथ यवोदरं ॥ ३७ ॥
एकादशगुणं तेषां यवमध्यं तथाङ्गुलं ।
षडङ्गुलं पदन्तच्च वितस्तिर्द्विगुणं स्मृतं ॥ ३८ ॥
द्वे वितस्ती तथा हस्तो ब्राह्मतीर्थादिवेष्टनं ।
चतुर्हस्तं धनुर्दण्डो नाड़िकायुगमेव च ॥ ३९ ॥
धनुषां द्वे सहस्रे तु गव्यूतिस्तच्चतुर्गुणं ।
प्रोक्तञ्च योजनं प्राज्ञैः संख्यानार्थमिदं परं ॥ ४० ॥
चतुर्णामथ दुर्गाणां स्वसमुत्थानि त्रीणि तु ।
चतुर्थं कृत्रिमं दुर्गं तच्च कुर्य्यात् सतस्तु ते ॥ ४१ ॥
पुरञ्च खेटकञ्चैव तद्वद्द्रोणीमुखं द्विजः ।
शाखानगरकञ्चापि तथा कार्व्वटकं त्रयी ॥ ४२ ॥
ग्रामसंघोषविन्यासं तेषु चावसथान् पृथक् ।
सोत्सेधवप्रकारञ्च सर्व्वतः परिखावृतं ॥ ४३ ॥
योजनार्द्धार्द्धविष्कम्भमष्टभागायतं पुरं ।
प्रागुदक्प्लवनं शस्तं शुद्धवंशबहिर्गमं ॥ ४४ ॥
तदर्द्धेन तथा खेटं तत्पादेन च कार्व्वटं ।

न्यूनं द्रोणीमुखं तस्मादन्तभागेन चोच्यते ॥ ४५ ॥
प्राकारं परिखाहीनं पुरं वर्म्मवदुच्यते ।
शाखानगरकञ्चान्यन्मन्त्रिसामन्तभुक्तिमत् ॥ ४६ ॥
तथा शूद्रजनप्रायाः स्वसमृद्धिकृषीवलाः ।
क्षेत्रोपभोग्यभूमध्ये वसतिर्ग्रामसंज्ञिता ॥ ४७ ॥
अन्यस्मान्नगरादेर्या कार्य्यमुद्दिश्य मानवैः ।
क्रियते वसतिः सा वै विज्ञेया वसतिर्नवैः ॥ ४८ ॥
दुष्टप्रायो विना क्षेत्रैः परभूमिचरो बली ।
ग्रामएवाक्रिमीसंज्ञो राजवल्लभसंश्रयः ॥ ४९ ॥
शकटारूढभाण्डैश्च गोपालैर्व्विपणं विना ।
गोसमूहस्तथा घोषो यत्रेच्छा भूमिकेतनः ॥ ५० ॥
तएवं नगरादींस्तु कृत्वा वासार्थमात्मनः ।
निकेतनानि द्वन्द्वानां चक्रुरावसथाय वै ॥ ५१ ॥
गृहाकारा यथा पूर्व्वं तेषामासन्महीरुहाः ।
तथा संस्मृत्य तत्सर्व्वं चक्रुर्व्वेश्मानि ताः प्रजाः ॥ ५२ ॥
वृक्षस्यैवङ्गताः शाखास्तथैवञ्चापरा गताः ।
नताश्चैवोन्नताश्चैव तद्वच्छाखाः प्रचक्रिरे ॥ ५३ ॥
याः शाखाः कल्पवृक्षाणां पूर्व्वमासन् द्विजोत्तम ।
ताएव शाखा गेहानां शालात्वं तेन तासु तत् ॥ ५४ ॥
कृत्वा द्वन्द्वोपघातन्ते वार्त्तोपायमचिन्तयत् ।
नष्टेषु मधुना सार्द्धं कल्पवृक्षेष्वशेषतः ॥ ५५ ॥
विषादव्याकुलास्ता वै प्रजास्तृष्णाक्षुधार्दिताः ।

ततः प्रादुर्बभौ तासां सिद्धिस्त्रेतामुखे तदा ॥ ५६ ॥
वार्त्ताख्यसाधिता ह्यन्या वृष्टिस्तासां निकामतः ।
तासां वृष्ट्युदकानीह यानि निम्नगतानि वै ॥ ५७ ॥
वृष्ट्यावरुद्धैरभवत् स्रोतःखातानि निम्नगाः ।
ये पुरस्तादपां स्तोका आपन्नाः पृथिवीतले ॥ ५८ ॥
ततो भूमेश्च संयोगादोषध्यस्तास्तदाभवन् ।
अफालकृष्टाश्चानुप्ता ग्राम्यारण्याश्चतुर्द्दश ॥ ५९ ॥
ऋतुपुष्पफलाश्चैव वृक्षा गुल्माश्च जज्ञिरे ।
प्रादुर्भावस्तु त्रेतायामाद्योऽयमौषधस्य तु ॥ ६० ॥
तेनौषधेन वर्त्तन्ते प्रजास्त्रेतायुगे मुने ।
रागलोभौ समासाद्य प्रजास्त्वाकस्मिकौ तदा ॥ ६१ ॥
ततस्ताः पर्य्यगृह्णन्त नदीक्षेत्राणि पर्व्वतान् ।
वृक्षगुल्मौषधीश्चैवमात्मन्यायाद्यथा बलं ॥ ६२ ॥
तेन दोषेण ता नेशुरौषध्यो मिषतां द्विजः ।
अग्रसद्भूर्युगपत्तास्तदौषध्यो महामते ॥ ६३ ॥
पुनस्तासु प्रणष्टासु विभ्रान्तास्ताः पुनः प्रजाः ।
ब्रह्माणं शरणं जग्मुः क्षुधार्त्ताः परमेष्ठिनं ॥ ६४ ॥
स चापि तत्त्वतो ज्ञात्वा तदा ग्रस्तां वसुन्धरां ।
वत्सं कृत्वा सुमेरुन्तु दुदोह भगवान् विभुः ॥ ६५ ॥
दुग्धेयं गौस्तदा तेन सस्यानि पृथिवीतले ।
जज्ञिरे तानि वीजानि ग्राम्यारण्यास्तु ताः पुनः ॥ ६६ ॥
ओषध्यः फलपाकान्ता गणाः सप्तदश स्मृताः ।

व्रीहयश्च यवाश्चैव गोधूमा अणवस्तिलाः ॥ ६७ ॥
प्रियङ्गवो ह्युदाराश्च कोरदूषाः सचीनकाः ।
माषा मुद्गा मसूराश्च निष्पावाः सकुलत्थकाः ॥ ६८ ॥
आढकाश्चनकाश्चैव गणाः सप्तदश स्मृताः ।
इत्येता ओषधीनान्तु ग्राम्याणां जातयः पुरा ॥ ६९ ॥
ओषध्यो यज्ञियाश्चैव ग्राम्यारण्याश्चतुर्द्दश ।
व्रीहयश्च यवाश्चैव गोधूमा अणवस्तिलाः ॥ ७० ॥
प्रियङ्गुसप्तमा ह्येते अष्टमास्तु कुलत्थकाः ।
श्यामाकास्त्वथ नीवारा यत्तिला सगवेधुकाः ॥ ७१ ॥
कुरुविन्दा मर्कटकास्तथावेणुयवाश्च ये ।
ग्राम्यारण्याः स्मृता ह्येता ओषध्यश्च चतुर्द्दश ॥ ७२ ॥
यदा प्रसृष्टा ओषध्यो न प्ररोहन्ति ताः पुनः ।
ततः स तासां वृद्ध्यर्थं वार्त्तोपायञ्चकार ह ॥ ७३ ॥
ब्रह्मा स्वयम्भुर्भगवान् हस्तसिद्धिञ्च कर्म्मजां ।
ततः प्रभृत्यथौषध्यः कृष्टपच्यास्तु जज्ञिरे ॥ ७४ ॥
संसिद्धायान्तु वार्त्तायां ततस्तासां स्वयं प्रभुः ।
मर्य्यादां स्थापयामास यथान्यायं यथागुणं ॥ ७५ ॥
वर्णानामाश्रमाणाञ्च धर्म्मान् धर्म्मभृतांवर ।
लोकानां सर्व्ववर्णानां सम्यक्धर्म्मार्थपालिनां ॥ ७६ ॥
प्राजापत्यं ब्राह्मणानां स्मृतं स्थानं क्रियावतां ।
स्थानमैन्द्रं क्षत्रियाणां संग्रामेष्वपलायिनां ॥ ७७ ॥
वैश्यानां मारुतं स्थानं स्वधर्म्ममनुवर्त्तितां ।

गान्धर्व्वं शूद्रजातीनां परिचर्य्यानुवर्त्ततां ॥ ७८ ॥
अष्टाशीतिसहस्राणामृषीणामूर्द्ध्वरेतसां ।
स्मृतं तेषान्तु यत् स्थानं तदेव गुरुवासिनां ॥ ७९ ॥
सप्तर्षीणान्तु यत् स्थानं स्मृतं तद्वै वनौकसां ।
प्राजापत्यं गृहस्थानां न्यासिनां ब्रह्मणः क्षयं ॥
योगिनाममृतं स्थानमिति वै स्थानकल्पना ॥ ८० ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे सृष्टिप्रकरणे ॥ ४९ ॥

पञ्चाशोऽध्यायः ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

ततोऽभिध्यायतस्तस्य जज्ञिरे मानसीः प्रजाः ।
तच्छरीरसमुत्पन्नैः कार्य्यैस्तैः कारणैः सह ॥ १ ॥
क्षेत्रज्ञाः समवर्त्तन्त गात्रेभ्यस्तस्य धीमतः ।
ते सर्व्वे समवर्त्तन्त ये मया प्रागुदाहृताः ॥ २ ॥
देवाद्याः स्थावरान्ताश्च त्रैगुण्यविषयाः स्मृताः ।
एवम्भूतानि सृष्टानि स्थावराणि चराणि च ॥ ३ ॥
यदास्य ताः प्रजाः सर्व्वा न व्यवर्द्धन्त धीमतः ।
अथान्यान्मानसान् पुत्रान् सदृशानात्मनोऽसृजत् ॥ ४ ॥
भृगुं पुलस्त्यं पुलहं क्रतुमङ्गिरसन्तथा ।
मरीचिं दक्षमत्रिञ्च वशिष्ठञ्चैव मानसं ॥ ५ ॥

नव ब्रह्माण इत्येते पुराणे निश्चयङ्गताः ।
ततोऽसृजत् पुनर्ब्रह्मा रुद्रं क्रोधात्मसम्भवं ॥ ६ ॥
सङ्कल्पञ्चैव धर्म्मञ्च पूर्व्वेषामपि पूर्व्वजं ।
सनन्दनादयो ये च पूर्व्वं सृष्टाः स्वयम्भुवा ॥ ७ ॥
न ते लोकेषु सज्जन्तो निरपेक्षाः समाहिताः ।
सर्व्वे तेऽनागतज्ञाना वीतरागा विमत्सराः ॥ ८ ॥
तेष्वेवं निरपेक्षेषु लोकसृष्टौ महात्मनः ।
ब्रह्मणोऽभून्महाक्रोधस्तत्रोत्पन्नोऽर्कसन्निभः ॥ ९ ॥
अर्द्धनारीनरवपुः पुरुषोऽतिशरीरवान् ।
विभजात्मानमित्युक्त्वा स तदान्तर्दधे ततः ॥ १० ॥
स चोक्तो वै पृथक् स्त्रीत्वं पुरुषत्वं तथाकरोत् ।
बिभेद पुरुषत्वञ्च दशधा चैकधा तु सः ॥ ११ ॥
सौम्यासौम्यैस्तथा शान्तैः पुंस्त्वं स्त्रीत्वञ्च स प्रभुः ।
बिभेद बहुधा देवः पुरुषैरसितैः सितैः ॥ १२ ॥
ततो ब्रह्मात्मसम्भूतं पूर्व्वं स्वायम्भुवं प्रभुः ।
आत्मनः सदृशं कृत्वा प्रजापालो मनुं द्विजः ॥ १३ ॥
शतरूपाञ्च तां नारीं तपोनिर्धूतकल्मषां ।
स्वायम्भुवो मनुर्द्देवः पत्नीत्वे जगृहे विभुः ॥ १४ ॥
तस्माच्च पुरुषात्पुत्त्रौ शतरूपा व्यजायत ।
प्रियव्रतोत्तानपादौ प्रख्यातावात्मकर्म्मभिः ॥ १५ ॥
कन्ये द्वे च तथान्हृद्धिं प्रसूतिञ्च ततः पिता ।
ददौ प्रसूतिं दक्षाय तथा ऋद्धिं रुचेः पुरा ॥ १६ ॥

प्रजापतिः स जग्राह तयोर्यज्ञः सदक्षिणः ।
पुत्रो जज्ञे महाभाग दम्पतीमिथुनं ततः ॥ १७ ॥
यज्ञस्य दक्षिणायान्तु पुत्रा द्वादश जज्ञिरे ।
यामाइति समाख्याता देवाः स्वायम्भुवोऽन्तरे ॥ १८ ॥
तस्य पुत्रास्तु यज्ञस्य दक्षिणायां सभास्वराः ।
प्रसूत्याञ्च तथा दक्षश्चतस्रो विंशतिस्तथा ॥ १९ ॥
ससर्ज्ज कन्यास्तासाञ्च सम्यङ्नामानि मे शृणु ।
श्रद्धा लक्ष्मीर्धृतिस्तुष्टिः पुष्टिर्मेधा क्रिया तथा ॥ २० ॥
बुद्धिर्लज्जा वपुः शान्तिः सिद्धिः कीर्त्तिस्त्रयोदशी ।
पत्न्यर्थे प्रतिजग्राह धर्म्मो दाक्षायणीः प्रभुः ॥ २१ ॥
ताभ्यः शिष्टा यवीयस्य एकादश सुलोचनाः ।
ख्यातिः सत्यथ सम्भूतिः स्मृतिः प्रीतिस्तथा क्षमा ॥ २२ ॥
सन्ततिश्चानसूया च ऊर्ज्जा स्वाहा स्वधा तथा ।
भृगुर्भवो मरीचिश्च तथा चैवाङ्गिरा मुनिः ॥ २३ ॥
पुलस्त्यः पुलहश्चैव क्रतुश्च ऋषयस्तथा ।
वशिष्ठोऽग्निस्तथा वह्निः पितरश्च यथा क्रमं ॥ २४ ॥
ख्यात्याद्या जगृहुः कन्या मुनयो मुनिसत्तमाः ।
श्रद्धा कामं श्रीश्च दर्पं नियमं धृतिरात्मजं ॥ २५ ॥
सन्तोषञ्च तथा तुष्टिर्लोभं पुष्टिरजायत ।
मेधा श्रुतं क्रिया दण्डं नयं विनयमेव च ॥ २६ ॥
बोधं बुद्धिस्तथा लज्जा विनयं वपुरात्मजं ।
व्यवसायं प्रजज्ञे वै क्षेमं शान्तिरसूयत ॥ २७ ॥

सुखं सिद्धिर्यशः कीर्त्तिरित्येते धर्म्मयोनयः ।
कामाद्रतिमुदं हर्षं धर्म्मपौत्त्रमसूयत ॥ २८ ॥
हिंसा भार्य्या त्वधर्म्मस्य तस्यां जज्ञे तथान्वृतं ।
कन्या च निर्ऋतिस्तस्यां सुतौ द्वौ नरकं भयं ॥ २९ ॥
माया च वेदना चैव मिथुनं द्वयमेतयोः ।
तयोर्जज्ञेऽथ वै माया मृत्युं भूतापहारिणं ॥ ३० ॥
वेदनात्मसुतञ्चापि दुःखं जज्ञेऽथ रौरवात् ।
मृत्योर्व्याधिजराशोकतृष्णाक्रोधाश्च जज्ञिरे ॥ ३१ ॥
दुःखोद्भवाः स्मृता ह्येते सर्व्वे वाधर्म्मलक्षणाः ।
नैषां भार्य्यास्ति पुत्त्रो वा सर्व्वे ते ह्यूर्द्ध्वरेतसः ॥ ३२ ॥
निर्ऋतिश्च तथा चान्या मृत्योर्भार्य्याभवन्मुने ।
अलक्ष्मीर्नाम तस्याञ्च मृत्योः पुत्त्राश्चतुर्द्दश ॥ ३३ ॥
अलक्ष्मीपुत्त्रका ह्येते मृत्योरादेशकारिणः ।
विनाशकालेषु नरान् भजन्त्येते शृणुष्व तान् ॥ ३४ ॥
इन्द्रियेषु दशस्वेते तथा मनसि च स्थिताः ।
स्वे स्वे नरं स्त्रियं वापि विषये योजयन्ति हि ॥ ३५ ॥
अथेन्द्रियाणि चाक्रम्य रागक्रोधादिभिर्नरान् ।
योजयन्ति यथा हानिं यान्त्यधर्म्मादिभिर्द्विज ॥ ३६ ॥
अहङ्कारगतश्चान्यस्तथान्यो बुद्धिसंस्थितः ।
विनाशाय नराः स्त्रीणां यतन्ते मोहसंश्रिताः ॥ ३७ ॥
तथैवान्ये गृहे पुंसां दुःसहो नाम विश्रुतः ।
क्षुत्क्षामोऽधोमुखो नग्नश्चीरी काकसमस्वनः ॥ ३८ ॥

स सर्व्वान् खादितुं सृष्टो ब्रह्मणा तपसो निधिः ।
दंष्ट्राकरालमत्यर्थं विवृतास्यं सुभैरवं ॥ ३९ ॥
तमत्तुकाममाहेदं ब्रह्मा लोकपितामहः ।
सर्व्वब्रह्ममयः शुद्धः कारणं जगतोऽव्ययः ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ॥

नात्तव्यन्ते जगदिदं जहि कोपं शमं व्रज ।
त्यजैनान्तामसीं वृत्तिमपास्य रजसः कलां ॥ ४१ ॥

दुःसह उवाच ॥

क्षुत्क्षामोऽस्मि जगन्नाथ पिपासुश्चापि दुर्बलः ।
कथं तृप्तिमियान्नाथ भवेयं बलवान् कथं ॥
कश्चाश्रयो ममाख्याहि वर्त्तेयं यत्र निर्वृतः ॥ ४२ ॥

ब्रह्मोवाच ॥

तवाश्रयो गृहं पुंसां जनश्चाधार्म्मिको बलं ।
पुष्टिं नित्यक्रियाहान्या भवान् वत्स गमिष्यति ॥ ४३ ॥
वृथा स्फोटाश्च ते वस्त्रमाहारञ्च ददामि ते ।
क्षतं कीटावपन्नञ्च तथा श्वभिरवेक्षितं ॥ ४४ ॥
भग्नभाण्डगतन्नाद्यत् मुखवातोपशामितं ।
उच्छिष्टापक्वमस्विन्नमवलीढमसंस्कृतं ॥ ४५ ॥
भग्नासनस्थितैर्भुक्तमासन्नागतमेव च ।
विदिङ्मुखं सन्ध्ययोश्च नृत्यवाद्यस्वरोत्तमं ॥ ४६ ॥
उदक्योपहतं भुक्तमुदक्या दृष्टमेव च ।
यच्चोपघातवत् किञ्चित् भक्ष्यं पेयमथापि वा ॥ ४७ ॥

एतानि तव पुष्ट्यर्थमन्यच्चापि ददामि ते ।
अश्रद्धया हुतं दत्तमस्नातैर्यदवज्ञया ॥ ४८ ॥
यन्नाम्बुपूर्व्वकं क्षिप्तमनर्थीकृतमेव च ।
त्यक्तुमाविष्कृतं यत्तु दत्तं चैवातिविस्मयात् ॥ ४९ ॥
दुष्टं क्रुद्धार्त्तदत्तञ्च यक्ष तद्भागि तत्फलं ।
यच्च पौनर्भवः किञ्चित् करोत्यामुष्मिकं क्रमं ॥ ५० ॥
यच्च पौनर्भवा योषित् तद्यक्ष तव तृप्तये ।
कन्या शुल्कोपधानाय समुपास्ते धनक्रियाः ॥ ५१ ॥
तथैव यक्ष पुष्ट्यर्थमसच्छास्त्रक्रियाश्च याः ।
यज्ञार्थं निर्द्दतं किञ्चिदधीतं यन्न सत्यतः ॥ ५२ ॥
तत्सर्व्वं तव कालांश्च ददामि तव सिद्धये ।
गुर्व्विण्यभिगमे सन्ध्यानित्यकार्य्यव्यतिक्रमे ॥ ५३ ॥
असच्छास्त्रक्रियालापदूषितेषु च दुःसह ।
तवाभिभवसामर्थ्यं भविष्यति सदा नृषु ॥ ५४ ॥
पङ्क्तिभेदे वृथापाके पाकभेदे तथा क्रिया ।
नित्यञ्च गेहकलहे भविता वसतिस्तव ॥ ५५ ॥
अपोष्यमाणे च तथा बद्धे गोवाहनादिके ।
असन्ध्याभ्युक्षितागारे काले त्वत्तो भयं नृणां ॥ ५६ ॥
नक्षत्रग्रहपीड़ासु त्रिविधोत्पातदर्शने ।
अशान्तिकपरान् यक्ष नरानभिभविष्यसि ॥ ५७ ॥
वृथोपवासिनो मर्त्त्या द्यूतस्त्रीषु सदा रताः ।
त्वद्भापणोपकर्त्तारो वैड़ालव्रतिकाश्च ये ॥ ५८ ॥

अब्रह्मचारिणाधीतमिज्या चाविदुषा कृता।
तपोवने ग्राम्यभुजां तथैवानिर्ज्जितात्मनां॥ ५९॥
ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणाञ्च स्वकर्म्मतः।
परिच्युतानां या चेष्टा परलोकार्थमिप्सतां॥ ६०॥
तस्याश्च यत्फलं सर्व्वं तत्ते यक्ष भविष्यति।
अन्यच्च ते प्रयच्छामि पुष्ट्यर्थं सन्निबोध तत्॥ ६१॥
भवतो वैश्वदेवान्ते नामोच्चारणपूर्व्वकं।
एतत्तवेति दास्यन्ति भवतो बलिमूर्ज्जितं॥ ६२॥
यः संस्कृताशी विधिवच्छुचिरन्तस्तथा बहिः।
अलोलुपोऽजितस्त्रीकस्तद्गेहमपवर्ज्जय॥ ६३॥
पूज्यन्ते हव्यकव्याभ्यां देवताः पितरस्तथा।
यागयोऽतिथयश्चापि तद्गेहं यक्ष वर्ज्जय॥ ६४॥
यत्र मैत्रीगृहे बालवृद्धयोषिन्नरेषु च।
तथा स्वजनवर्गेषु गृहं तच्चापि वर्ज्जय॥ ६५॥
योषितोऽभिरता यत्र न बहिर्गमनोत्सुकाः।
लज्जान्विताः सदा गेहं यक्ष तत्परिवर्ज्जय॥ ६६॥
वयःसम्बन्धयोग्यानि शयनान्यशनानि च।
यत्र गेहे त्वया यक्ष तद्वर्ज्ज्यं वचनान्मम॥ ६७॥
यत्र कारुणिका नित्यं साधुकर्म्मण्यवस्थिताः।
सामान्योपस्करैर्युक्तास्त्यजेथा यच्च तद्गृहं॥ ६८॥
यत्रासनस्थास्तिष्ठन्तु गुरुवृद्धद्विजातिषु।
न तिष्ठन्ति गृहं तच्च वर्ज्ज्यं यक्ष त्वया सदा॥ ६९॥

तरुगुल्मादिभिर्द्वारं न विद्धं यस्य वेश्मनः ।
मर्म्मभेदोऽथवा पुंसस्तच्छ्रेयो भवनं न ते ॥ ७० ॥
देवतापितृमर्त्त्यानामतिथीनाञ्च वर्त्तनं ।
यस्यावशिष्टेनान्नेन पुंसस्तस्य गृहं त्यज ॥ ७१ ॥
सत्यवाक्यान् क्षमाशीलानहिंस्रानाननुतापिनः ।
पुरुषानीदृशान् यत्र त्यजेथाश्चानसूयकान् ॥ ७२ ॥
भर्त्तृशुश्रूषणे युक्तामसत्स्त्रीसङ्गवर्जितां ।
कुटुम्बभर्त्तृशेषान्नपुष्टाञ्च त्यज योषितं ॥ ७३ ॥
यजनाध्ययनाभ्यासदानासक्तमतिं सदा ।
याजनाध्यापनादानकृतवृत्तिं द्विजं त्यज ॥ ७४ ॥
दानाध्ययनयज्ञेषु सदोद्युक्तञ्च दुःसह ।
क्षत्त्रियं त्यज सच्छुल्कशस्त्राजीवात्तवेतनं ॥ ७५ ॥
त्रिभिः पूर्व्वगुणैर्युक्तं पाशुपाल्यवणिज्ययोः ।
कृषेश्चावासवृत्तिञ्च त्यज वैश्यमकल्मषं ॥ ७६ ॥
दानेज्याद्विजशुश्रूषातत्परं यत्र सन्त्यज ।
शूद्रञ्च ब्राह्मणादीनां शुश्रूषावृत्तिपोषकं ॥ ७७ ॥
श्रुतिस्मृत्यविरोधेन कृतवृत्तिर्गृहे गृही ।
यत्र तत्र च तत्पत्नी तस्यैवानुगतात्मिका ॥ ७८ ॥
यत्र पुत्त्रो गुरोः पूजां देवानाञ्च तथा पितुः ।
पत्नी च भर्त्तुः कुरुते तत्रालक्ष्मीभयं कुतः ॥ ७९ ॥
यदानुलिप्तं सन्ध्यासु गृहमम्बुसमुक्षितं ।
कृतपुष्पबलिं यत्र न त्वं शक्नोषि वीक्षितुं ॥ ८० ॥

भास्कराद्दृष्टशय्यानि नित्याग्निसलिलानि च ।
सूर्य्यावलोकदीपानि लक्ष्म्या गेहानि भाजनं ॥ ८१ ॥
यत्रोक्षा चन्दनं वीणा आदर्शौ मधुसर्पिषी ।
विषाज्यताम्रपात्राणि तद्गृहं न तवाश्रयः ॥ ८२ ॥
यत्र कण्टकिनो वृक्षा यत्र निष्पाववल्लरी ।
भार्य्या पुनर्भूर्वल्मीकस्तद्यत्त तव मन्दिरं ॥ ८३ ॥
यस्मिन् गृहे नराः पञ्च स्त्रीत्रयं तावतीश्च गाः ।
अन्धकारेन्धनाग्निश्च तद्गृहं वसतिस्तव ॥ ८४ ॥
एकच्छागं द्विवालेयं त्रिगवं पञ्चमाहिषं ।
षडश्वं सप्तमातङ्गं गृहं यक्षाशु शोषय ॥ ८५ ॥
कुद्दालदात्रपिटकं तद्वत् स्थाल्यादिभाजनं ।
यत्र तत्रैव क्षिप्तानि तव दद्युः प्रतिश्रयं ॥ ८६ ॥
मुषलोदूखले स्त्रीणामास्या तद्वदुदुम्बरे ।
अवस्करे मन्त्रणञ्च यच्चैतदुपक्षत् तव ॥ ८७ ॥
लङ्घ्यन्ते यत्र धान्यानि पक्वापक्वानि वेश्मनि ।
तद्वच्छास्त्राणि तत्र त्वं यथेष्टं चर दुःसह ॥ ८८ ॥
स्थालीपिधाने यत्राग्निर्दत्तो दर्व्वीफलेन वा ।
गृहे तत्र हि रिष्टानामशेषाणां समाश्रयः ॥ ८९ ॥
मानुषास्थि गृहे यत्र दिवारात्रं मृतस्थितिः ।
तत्र यत्त तवावासस्तथान्येषाञ्च रक्षसां ॥ ९० ॥
अदत्वा भुञ्जते ये वै बन्धोः पिण्डं तथोदकं ।
सपिण्डान् सोदकांश्चैव तत्काले तान् नरान् भज ॥ ९१ ॥

यत्र पद्ममहापद्मौ युवती मोदकाशिनी ।
वृषभैरावतो यत्र कल्पते तद्गृहं त्यज ॥ ९२ ॥
अशस्त्रा देवता यत्र राशस्त्राश्चाहवं विना ।
कल्प्यन्ते मनुजैरर्च्यास्तत्परित्यज मन्दिरं ॥ ९३ ॥
पौरजानपदा यत्र प्राक्प्रसिद्धमहोत्सवाः ।
क्रियन्ते पूर्व्ववद्गेहे न त्वं तत्र गृहे चर ॥ ९४ ॥
शूर्पवातघटाम्भोभिः स्नानं वस्त्राम्बुविप्रुषैः ।
नखाग्रसलिलैश्चैव तान् याहि हतलक्षणान् ॥ ९५ ॥

देशाचारान् समयान् ज्ञातिधर्म्मा
जयं होमं मङ्गलं देवतेष्टिं ।
सम्यक् शौचं विधिवल्लोकवादान्
पुंसस्त्वया कुर्व्वतो माऽस्तु सङ्गः ॥ ९६ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

इत्युक्त्वा दुःसहं ब्रह्मा तत्रैवान्तरधीयत ।
चकार शासनं सोऽपि तथा पङ्कजजन्मनः ॥ ९७ ॥

इति श्रीमार्कण्डेयपुराणे यक्ष्मानुशासनं नाम पञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५० ॥

एकपञ्चाशोऽध्यायः ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

दुःसहस्याभवद्भार्य्या निर्म्माष्टिर्नाम नामतः ।
जाता कलेस्तु भार्य्यायामृतौ चाण्डालदर्शनात् ॥ १ ॥
तयोरपत्यान्यभवन् जगद्व्यापीनि षोड़श ।
अष्टौ कुमाराः कन्याश्च तथाष्टावतिभीषणाः ॥ २ ॥
दन्ताकृष्टिस्तथोक्तिश्च परिवर्त्तस्तथापरः ।
अङ्गधृक् शकुनिश्चैव गण्डप्रान्तरतिस्तथा ॥ ३ ॥
गर्भहा सस्यहा चान्यः कुमारास्तनयास्तयोः ।
कन्याश्चान्यास्तथैवाष्टौ तासां नामानि मे शृणु ॥ ४ ॥
नियोजिका वै प्रथमा तथैवान्या विरोधिनी ।
स्वयंहारकरी चैव भ्रामणी ऋतुहारिका ॥ ५ ॥
स्मृतिवीजहरे चान्ये तयोः कन्येऽतिदारुणे ।
विद्वेषण्यष्टमी नाम कन्या लोकभयावहा ॥ ६ ॥
एतासां कर्म्म वक्ष्यामि दोषप्रशमनञ्च यत् ।
अष्टानाञ्च कुमाराणां श्रूयतां द्विजसत्तम ॥ ७ ॥
दन्ताकृष्टिः प्रसूतानां वालानां दशनस्थितः ।
करोति संहर्षमतीं चिकीर्षुर्दुःसहागमं ॥ ८ ॥
तस्योपशमनं कार्य्यं सुप्तस्य सितसर्षपैः ।
शयनस्योपरि क्षिप्तैर्मानुषैर्दशनोपरि ॥ ९ ॥

सुवर्च्चसौषधीस्नानात्तथा सच्छास्त्रकीर्त्तनात् ।
उदकाष्टकखड्गास्थिक्षौमवस्त्रविधारणात् ॥ १० ॥
तिष्ठत्यन्यकुमारस्तु तथास्त्वित्यसकृद्ब्रुवन् ।
शुभाशुभे नृणां युंक्ते तथोक्तिस्तच्च नान्यथा ॥ ११ ॥
तस्माददृष्टं मङ्गल्यं वक्तव्यं पण्डितैः सदा ।
दृष्टे श्रुते तथैवोक्तो कीर्त्तनीयो जनार्द्दनः ॥ १२ ॥
चराचरगुरुर्ब्रह्मा या यस्य कुलदेवता ।
अन्यगर्भो परान् गर्भान् सदैव परिवर्त्तयन् ॥ १३ ॥
रतिमाप्नोति वाक्यञ्च विवक्षोरन्यदेव यत् ।
परिवर्त्तकसंज्ञोऽयं तस्यापि सितसर्षपैः ॥ १४ ॥
रक्षोघ्नमन्त्रजप्यैश्च रक्षां कुर्व्वीत तत्त्ववित् ।
अन्यश्चानिलवन्नृणामङ्गेषु स्फुरणोदितं ॥ १५ ॥
शुभाशुभं समाचष्टे कुशैस्तस्याङ्गताड़नं ।
काकादिपक्षिसंस्थोऽन्यः स्वादेन खगतोऽपिवा ॥ १६ ॥
शुभाशुभञ्च कुशलैः कुमारोऽन्यो ब्रवीति वै ।
तत्रापि दुष्टे व्याक्षेपः प्रारम्भत्यागएव च ॥ १७ ॥
शुभे द्रुततरं कार्य्यमिति प्राह प्रजापतिः ।
गण्डान्तेषु स्थितश्चान्यो मुहूर्त्तार्द्धं द्विजोत्तम ॥ १८ ॥
सर्व्वारम्भान् कुमारोऽत्ति शस्तताञ्चानसूयतां ।
विप्रोक्त्या देवतास्तुत्या मूलोत्खातेन च द्विज ॥ १९ ॥
गोमूत्रसर्षपस्नानैस्तट्टत्वग्रहपूजनैः ।
पुनश्च धर्म्मोपनिषत्कारणैः शस्तदर्शनैः ॥ २० ॥

अवज्ञया जन्मगश्च प्रशमं याति गण्डवान् ।
गर्भस्त्रीणां तथाऽन्यस्तु फलनाशी सुदारुणः ॥ २१ ॥
तस्य रक्षा सदा कार्य्या नित्यं शौचनिषेवणात् ।
प्रसिद्धमन्त्रलिखनाच्छस्तमाल्यादिधारणात् ॥ २२ ॥
विशुद्धगेहावसथादनायासाच्च वै द्विज ।
तथैव सस्यहा चान्यः सस्यर्द्धिमुपहन्ति यः ॥ २३ ॥
तस्यापि रक्षां कुर्व्वीत जीर्णोपानद्विधारणात् ।
तथापसव्यगमनाच्चाण्डालस्य प्रवेशनात् ॥ २४ ॥
बहिर्बलिप्रदानाच्च सोमाम्बुपरिकीर्त्तनात् ।
परदारपरद्रव्यहरणादिषु मानवान् ॥ २५ ॥
नियोजयति चैवान्यान् कन्या सा च नियोजिका ।
तस्याः पवित्रपठनात् क्रोधलोभादिवर्ज्जनात् ॥ २६ ॥
नियोजयति मामेषु विरोधाच्च विवर्ज्जनं ।
आक्रुष्टोऽन्येन मन्येत ताडितो वा नियोजिका ॥ २७ ॥
नियोजयत्येनमिति न गच्छेत्तद्वशं बुधः ।
परदारादिसंसर्गे चित्तमात्मानमेव च ॥ २८ ॥
नियोजयत्यत्र सा मामिति प्राज्ञो विचिन्तयेत् ।
विरोधं कुरुते चान्या दम्पत्योः प्रीयमाणयोः ॥ २९ ॥
बन्धूनां सुहृदां पित्रोः पुत्रैः सावर्णिकैश्च या ।
विरोधिनी सा तद्रक्षां कुर्व्वीत बलिकर्म्मणा ॥ ३० ॥
तथातिवादसहनाच्छास्त्राचारनिषेवणात् ।
धान्यं खलाद्गृहाद्गोभ्यः पयः सर्पिस्तथापरा ॥ ३१ ॥

समृद्धिमृद्धिमद्द्रव्यादपहन्ति च कन्यका ।
सा स्वयंहारिकेत्युक्ता सदान्तर्धानतत्परा ॥ ३२ ॥
महानसादर्द्धसिद्धमन्नागारस्थितं तथा ।
परिविश्यमाणञ्च सदा सार्द्धं भुङ्क्ते च भुञ्जता ॥ ३३ ॥
उच्छेषणं मनुष्याणां हरत्यन्नञ्च दुर्हरा ।
कर्म्मान्तागारशालाभ्यः सिद्धर्द्धिं हरति द्विज ॥ ३४ ॥
गोस्त्रीस्तनेभ्यश्च पयः क्षीरहारी सदैव सा ।
दध्नो घृतं तिलात्तैलं सुरागारात्तथा सुरां ॥ ३५ ॥
रागं कुसुम्भकादीनां कार्पासात् सूत्रमेव च ।
सा स्वयंहारिका नाम हरत्यविरतं द्विज ॥ ३६ ॥
कुर्य्याच्छिखण्डिनो द्वन्द्वं रक्षार्थं कृत्रिमां स्त्रियं ।
रक्षाश्चैव गृहे लख्या वर्ज्ज्या च सोष्णता तथा ॥ ३७ ॥
होमाग्निदेवताधूपभस्मना च परिक्रिया ।
कार्य्या क्षीरादिभाण्डानामेव तद्रक्षणं स्मृतं ॥ ३८ ॥
उद्वेगं जनयत्यन्या एकस्थाननिवासिनः ।
पुरुषस्य तु या प्रोक्ता भ्रामणी सा तु कन्यका ॥ ३९ ॥
तस्याथ रक्षां कुर्व्वीत विक्षिप्तैः सितसर्षपैः ।
आसने शयने चोर्व्व्यां यत्रास्ते स तु मानवः ॥ ४० ॥
चिन्तयेच्च नरः पापा मामेषा दुष्टचेतना ।
भ्रामयत्यसकृज्जप्यं भुवः सूक्तं समाधिना ॥ ४१ ॥
स्त्रीणां पुष्पं हरत्यन्या प्रवृत्तं सा तु कन्यका ।
अथ प्रवृत्तं सा ज्ञेया दौःसहा ऋतुहारिका ॥ ४२ ॥

कुर्व्वीत तीर्थदेवौकश्चैत्यपर्व्वतसानुषु ।
नदीसङ्गमखातेषु स्नपनं तत्प्रशान्तये ॥ ४३ ॥
मन्त्रवित् ज्ञाततत्त्वज्ञः पर्व्वसूपसि च द्विज ।
चिकित्साज्ञश्च वै वैद्यः संप्रयुक्तैर्व्वरौषधैः ॥ ४४ ॥
स्मृतिञ्चापहरत्यन्या स्त्रीणां सा स्मृतिहारिका ।
विविक्तदेशसेवित्वात्तस्याश्चोपशमो भवेत् ॥ ४५ ॥
बीजापहारिणी चान्या स्त्रीपुंसोरतिभीषणा ।
मेध्यान्नभोजनैः स्नानैस्तस्याश्चोपशमो भवेत् ॥ ४६ ॥
अष्टमी द्वेषणी नाम कन्या लोकभयावहा ।
या करोति नरद्विष्टं नरं नारीमथापिवा ॥ ४७ ॥
मधुक्षीरघृताक्तांस्तु शान्त्यर्थं होमयेत्तिलान् ।
कुर्व्वीत मित्रविन्दाञ्च तथेष्टिन्तत्प्रशान्तये ॥ ४८ ॥
एतेषान्तु कुमाराणां कन्यानां द्विजसत्तम ।
अष्टत्रिंशदपत्यानि तेषां नामानि मे शृणु ॥ ४९ ॥
दन्ताकृष्टेरभूत् कन्या विजल्पा कलहा तथा ।
अवज्ञान्ततदुष्टोक्तिर्विजल्पा तत्प्रशान्तये ॥ ५० ॥
तामेव चिन्तयेत् प्राज्ञः प्रयतश्च गृही भवेत् ।
कलहा कलहं गेहे करोत्यविरतं नृणां ॥ ५१ ॥
कुटुम्बनाशहेतुः सा तत्प्रशान्तिं निशामय ।
दूर्व्वाङ्कुरान्मधुघृतक्षीराक्तान् बलिकर्म्मणि ॥ ५२ ॥
विक्षिपेज्जुहुयाच्चैवानलं मित्रञ्च कीर्त्तयेत् ।
भूतानां मातृभिः सार्द्धं बालकानान्तु शान्तये ॥ ५३ ॥

विद्यानां तपसाञ्चैव संयमस्य यमस्य च ।
कृष्यां वाणिज्यलाभे च शान्तिं कुर्व्वन्तु मे सदा ॥ ५४ ॥
पूजिताश्च यथान्यायं तुष्टिं गच्छन्तु सर्व्वशः ।
कुष्माण्डा यातुधानाश्च ये चान्ये गणसंज्ञिताः ॥ ५५ ॥
महादेवप्रसादेन महेश्वरमतेन च ।
सर्व्व एते नृणां नित्यं तुष्टिमाशु व्रजन्तु ते ॥ ५६ ॥
तुष्टाः सर्व्वं निरस्यन्तु दुष्कृतं दुरनुष्ठितं ।
महापातकजं सर्व्वं यच्चान्यद्विघ्नकारणं ॥ ५७ ॥
तेषामेव प्रसादेन विघ्ना नश्यन्तु सर्व्वशः ।
उद्वाहेषु च सर्व्वेषु वृद्धिकर्म्मसु चैव हि ॥ ५८ ॥
पुण्यानुष्ठानयोगेषु गुरुदेवार्च्चनेषु च ।
जपयज्ञविधानेषु यात्रासु च चतुर्द्दश ॥ ५९ ॥
शरीरारोग्यभोग्येषु सुखदानधनेषु च ।
वृद्धबालातुरेष्वेव शान्तिं कुर्व्वन्तु मे सदा ॥ ६० ॥
सोमाम्बुपौ तथाम्भोधिः सविता चानिलानलौ ।
तथोक्तः कालजिह्वोऽभूत् पुत्रस्तालनिकेतनः ॥ ६१ ॥
स शेषां जननीसंस्थस्तानसाधून् विबाधते ।
परिवर्त्तसुतौ द्वौ तु विरूपविकृतौ द्विज ॥ ६२ ॥
तौ तु वृक्षाग्रपरिखाप्राकाराम्भोधिसंश्रयौ ।
गुर्व्विण्याः परिवर्त्तन्तौ कुरुतः पादपादिषु ॥ ६३ ॥
क्रोष्टुके परिवर्त्तन्त्या गर्भस्यान्योदरात्ततः ।
न वृक्षं चैव नैवाट्टं न प्राकारं महोदधिं ॥ ६४ ॥

परिखां वा समाक्रामेद्वध्वा गर्भधारिणी ।
अङ्गधृक् तनयं लेभे पिशुनं नाम नामतः ॥ ६५ ॥
सोऽस्थिमज्जागतः पुंसां बलमत्त्यजितात्मनां ।
श्येनकाककपोतांश्च गृध्रोलूकैश्च वै सुतान् ॥ ६६ ॥
अवाप शकुनिः पञ्च जगृहुस्तान् सुरासुराः ।
श्येनं जग्राह मृत्युश्च काकं कालो गृहीतवान् ॥ ६७ ॥
उलूकं निर्ऋतिश्चैव जग्राहातिभयावहं ।
गृध्रं व्याधिस्तदीशोऽथ कपोतं च स्वयं यमः ॥ ६८ ॥
एतेषामेव चैवोक्ता भूताः पापोपपादने ।
तस्माच्छ्येनादयो यस्य निलीयेयुः शिरस्यथ ॥ ६९ ॥
तेनात्मरक्षणायालं शान्तिं कुर्य्याद्विजोत्तम ।
गेहे प्रसूतिरेतेषां तद्वन्नीड़निवेशनं ॥ ७० ॥
नरस्तं वर्ज्जयेद्गेहं कपोताक्रान्तमस्तकं ।
श्येनः कपोतो गृध्रश्च काकोलूकौ गृहे द्विज ॥ ७१ ॥
प्रविष्टः कथयेदन्तं वसतां तत्र वेश्मनि ।
ईदृक् परित्यजेद्गेहं शान्तिं कुर्य्याच्च पण्डितः ॥ ७२ ॥
स्वप्नेऽपि हि कपोतस्य दर्शनं न प्रशस्यते ।
षडपत्यानि कथ्यन्ते गण्डप्रान्तरतेस्तथा ॥ ७३ ॥
स्त्रीणां रजस्यवस्थानं तेषां कालांश्च मे शृणु ।
चत्वार्य्यहानि पूर्व्वानि तथैवान्यत् त्रयोदश ॥ ७४ ॥
एकादश तथैवान्यदपत्यं तस्य वै दिने ।
अन्यद्दिनाभिगमने श्राद्धदाने तथापरे ॥ ७५ ॥

पर्व्वस्तथान्यत् तस्मात्तु वर्ज्यान्येतानि पण्डितैः ।
गर्भहन्तुः सुतो निघ्नो मोहनी चापि कन्यका ॥ ७६ ॥
प्रविश्य गर्भमत्त्येको भुक्त्वा मोहयतेऽपरा ।
जायन्ते मोहनात्तस्याः सर्पमण्डूककच्छपाः ॥ ७७ ॥
सरीसृपाणि चान्यानि पुरीषमथवा पुनः ।
षण्मासान् गुर्व्विणीमांसमश्नुवानामसंयतां ॥ ७८ ॥
वृक्षच्छायाश्रयां रात्रावथवा त्रिचतुष्पथे ।
श्मशानकटभूमिष्ठामुत्तरीयविवर्ज्जितां ॥ ७९ ॥
रुद्यमानां निशीथेऽथ आविशेत्तामसौ स्त्रियं ।
सस्यहन्तुस्तथैवैकः चुद्रको नाम नामतः ॥ ८० ॥
सस्यर्द्धिं स सदा हन्ति लब्ध्वा रन्ध्रं शृणुष्व तत् ।
अमङ्गल्यदिनारम्भे सुहृष्टो वपते च यः ॥ ८१ ॥
क्षेत्रेष्वनुप्रवेशं वै करोत्यन्तोपसङ्गिषु ।
तस्मात् कल्पः सुप्रशस्ते दिनेऽभ्यर्च्च्य निशाकरं ॥ ८२ ॥
कुर्य्यादारम्भमुत्तिञ्च हृष्टस्तुष्टः सहायवान् ।
नियोजिकेति या कन्या दुःसहस्य मयोदिता ॥ ८३ ॥
जातं प्रचोदिकासंज्ञं तस्याः कन्याचतुष्टयं ।
मत्तोन्मत्तप्रमत्तास्तु नवा नार्य्यस्तु ताः सदा ॥ ८४ ॥
समाविशन्ति नाशाय चोदयन्तीह दारुणां ।
अधर्म्मं धर्म्मरूपेण कामञ्चाकामरूपिणां ॥ ८५ ॥
अनर्थञ्चार्थरूपेण मोक्षञ्चामोक्षरूपिणां ।
दुर्विनीता विना शौचं दर्शयन्ति पृथङ्नरान् ॥ ८६ ॥

श्राम्यन्ते ताभिरन्याभिः पुरुषार्थात् पृथङ्नराः ।
तासां प्रवेशश्च गृहे सन्ध्यर्क्षेषु उदुम्बरे ॥ ८७ ॥
धाताविधात्रोश्च बलिर्यत्र काले न दीयते ।
भुञ्जतां पिबतां वापि सङ्क्रिभिर्जलविप्रुषैः ॥ ८८ ॥
नवनारीषु संक्रान्तिस्तासामास्तभिजायते ।
विरोधिन्याखयः पुत्राश्चोदकग्राहकस्तथा ॥ ८९ ॥
तमःप्रच्छादकश्चान्यस्तत्स्वरूपं शृणुष्व मे ।
प्रदीपतैलसंसर्गदूषिते लङ्घिते तथा ॥ ९० ॥
मुषलोलूखले यत्र पादुके वासने स्त्रियः ।
सूर्पदानादिकं यत्र पदाकृष्य तथासनं ॥ ९१ ॥
यत्रोपलिप्तन्त्वानर्च्च्य विहारः क्रियते गृहे ।
दर्व्वीमुखेन यत्राग्निराहृतोऽन्यत्र नीयते ॥ ९२ ॥
विरोधिनीसुतास्तत्र विजृम्भन्ते प्रचोदिताः ।
एको जिह्वागतः पुंसां स्त्रीणाञ्चालीकसत्यवान् ॥ ९३ ॥
चोदको नाम स प्रोक्तः पैशुन्यं कुरुते गृहे ।
अवधानकृतश्चान्यः श्रवणस्थोऽतिदुर्म्मतिः ॥ ९४ ॥
करोति ग्रहणन्तेषां वचसां ग्राहकस्तु सः ।
आक्रम्यान्यो मनो नृणां तमसाच्छाद्य दुर्म्मतिः ॥ ९५ ॥
क्रोधं जनयते यस्तु तमःप्रच्छादकस्तु सः ।
स्वयंहार्य्यास्तु चौर्य्येन जनितन्तनयत्रयं ॥ ९६ ॥
सर्व्वहार्य्यर्द्धहारी च वीर्य्यहारी तथैव च ।
अनाचान्तगृहेष्वेते मन्दाचारगृहेषु च ॥ ९७ ॥